

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ
СРПСКИ ПОНОС И НАТО ПРАЈД

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

СРПСКИ
ПОНОС
И НАТО ПРАЈД

Чачак, 2024.

САДРЖАЈ

О ЧЕМУ ЈЕ ОВА КЊИГА?	7
ДА ХРИСТУ И НЕБЕСКОЈ СРБИЈИ, НЕ „НАТО ПРАЈДУ“ И КУЛТУРИ СМРТИ	23
ШТА МИ ЧЕКАМО?	43
ИСТОРИЈА И САВРЕМЕНОСТ	
ЛАЗАР, МИЛИЦА И ЊИХОВА ДЕЦА: ЈОШ О ПОРОДИЧНОСТИ ВИДОВДАНА	47
СИЛОВАЊЕ СРБАДИЈЕ НЕКАД И САД (НАРОЧИТО ОВО „САД - USA“): ЈЕДНА НЕ ТАКО РУЖИЧАСТА ПРИЧА	56
С ВЕРОМ У БОГА, ЗА ПОРОДИЦУ И ОТАЏБИНУ	71
СВЕ СТЕ НАМ УЗЕЛИ, ПОРОДИЦУ НЕ ДАМО: О ЈЕДНОЈ КЊИЗИ КОЈА СВЕ НАЈАВЉУЈЕ	74
НАСУШНА ПИТАЊА	
ИЗУМИРЕМО, А ЗЛАТНО ДОБА ИЛИ О ЧЕМУ МИ ПРИЧАМО? ..	83
СЕКСУАЛНИ ПРЕВРАТ И ПОБЕДА БЕСПОЛНОСТИ	95
НАД СРБИЈОМ ЦРНА КИША ЛИЈЕ ИЛИ „ЏЕНДЕРИЗАМ“ КАО ПИТАЊЕ САВЕСТИ	99
ИСТОБОЛНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ ИЛИ СПРДАЧИНА НА БЕЗБРОЈ НАЧИНА	103
АДАМ И ЕВА СУ ЂАЛЕ И КЕВА: МАМУ И ТАТУ ВАМ НЕЋЕМО ДАТИ	110
ЗАКONI КОЈИ СУ БЕЗАКОЊЕ	
ОНИ ЋЕ ИЋИ ДО КРАЈА ИЛИ ШТА НАС ЧЕКА КАД „ЧОМИЋ“ ЗАКONI БУДУ УСВОЈЕНИ	117
О РОБОТИМА У СКУПШТИНИ СРБИЈЕ ИЛИ ШТА БИ РЕКАО ВЛАДИКА ЊЕГОШ	124

ЦРКВА У ОДБРАНИ ПОРОДИЦЕ

ГЛАС ЦРКВЕ ЈЕ ГЛАС РАЗУМА	135
АРХИЈЕРЕЈИ СПЦ У ОДБРАНИ ПРАВА И СЛОБОДА: ПОВОДОМ САОПШТЕЊА СА СИНОДА СПЦ ПРОТИВ ИСТОПОЛНИХ „БРАКОВА“	144

СВЕДОЧЕЊЕ ЈАВНИХ ЛИЧНОСТИ

МОЛИМ ВАС, СПРЕЧИТЕ УСВАЈАЊЕ НАКАЗНИХ	161
ЗАКОНА: ОТВОРЕНО ПИСМО ГОСПОДИНУ РАТКУ ДМИТРОВИЋУ - ПРЕ СВЕГА КАО ЧОВЕКУ, ПА ТЕК ОНДА КАО МИНИСТРУ	161
МИТОЛОГИЈА И СТВАРНОСТ: КАКО РАЗБИТИ „ОВЕРТОНОВ ПРОЗОР“ ЛГБТ ПРОПАГАНДЕ	182
ДУЛЕ САВИЋ И „ЖЕНЕ“ ИЗ КАЛИФОРНИЈЕ	191
АЛАЛ ВАМ ВЕРА, ГОСПОДИНЕ ЗУКОРЛИЋУ!	198

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛЦИ КАО ИНКВИЗИТОРИ

О ИСПУЊАВАЊУ ЦРНИХ ПРОГНОЗА ИЛИ ЗАШТО САМ СЕ НАШАО НА СУДУ	201
ДА СЕ ПРОБУДИМО, МАКАР И НА СУДУ: ЈОШ ЈЕДНО РОЧИШТЕ НА ПУТУ КА СЛОБОДИ.	207
У ДИСАЊЕ СИ МОЈЕ УПЕВАНА: БРАЧНА ЉУБАВ И ЈЕДНА ПРЕСУДА.	212
ТУЖИ – РУЖИ, ИМПЕРИЈИ СЛУЖИ: СЛУЧАЈ ЈУГОСЛАВА КИПРИЈАНОВИЋА	218
УКРАЈИНА И РАТ ЗА ВРЕДНОСТИ	227
ОВО ЈЕ БОРБА ЗА НАШУ ДЕЦУ: ГЛАС СРПСКЕ ЦРКВЕ У ОДБРАНУ ПОРОДИЧНИХ ВРЕДНОСТИ	231
ГЛАС РАЗУМА, ПРЕ НО ШТО БУДЕ КАСНО: ЗАКЉУЧЦИ ЈЕДНОГ ОКРУГЛОГ СТОЛА	239

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ
РАТ ПРОТИВ ПРИРОДНОГ ПОЛА
И СМРТ СРПСКОГ ЈЕЗИКА: О ОВОЈ
КЊИЗИ И ЈОШ ПОНЕЧЕМУ, УЧИ
СВЕТОГ СИМЕОНА МИРОТОЧИ-
ВОГ 2024. ГОДИНЕ

О ЧЕМУ ЈЕ ОВА КЊИГА?

Књига „Српски понос и НАТО прајд“ сачињена је углавном од текстова насталих 2022, када је српски народ устао против НАТО прајда у Београду, и када је, захваљујући литијском покрету на чије се чело, после свега, ставио и епископат СПЦ, прајдерај спречен, упркос томе што је амерички амбасадор наредио одржавање овог догађаја (и он је одржан, али у много мањем обиму него што је било планирано). Наравно, **поод** прајдољубаца и прајдопоклоника се наставља – њихов циљ је да погазе све што је светиња хришћанског брака и породице, и да покажу ко су светске газде које, између осталог, и њих користе за своје НАТО циљеве.

Свега тога, наравно, не би било да власт, потчињена НАТО Империји, не спроводи своје намере, не зазирући ни од Бога, ни од људи, а претварајући се да је „патриотска“.

НАЈВЕЋИ КТИТОР

ХИЛАНДАРА?

У оквиру бестидне кампање која је, опет уочи избора 2023, почела да се води у корист одступника од Српског Ко-смета, Александра Вучића, појавила се и прича о томе како је он највећи ктитор Хиландара после Светог краља Милутина, што дотични није оповргао, него је, у свом мамбо – џамбо стилу, мрмљао како, ето, држава помаже Хиландар, а и он и његова породица, ето, па ако га се сете да га канонизују, свете... А већ су му, поводом осам векова аутокефалности СПЦ, доделили орден Светог Саве „за одбрану Косова и Метохије у саставу Србије“, чиме су увредили и Светог Саву и цара Лаза-ра и целу Небеску Србију.

Вучић је, по најновијим циничним лажима сопствене пропаганде, већи ктитор Хиландара (од своји ли пара?) не-го што су Сава, Немања и Стефан Првовенчани, него што је Лазар Хребељановић (који је читаву припрату подигао), не-го краљ Александар Обреновић, који је хиландарске дугове откупио и манастир вратио Србима. Заиста, овакву срамоту никад у историји нисмо доживели. Овакав клоун никад није владао у нас.

Али, оставимо „киторску причу“. Погледајмо његов конкретан однос према друштвеној пројави вере православ-не, загледајмо се у антихришћански и антисрпски закон који је донео лично режим Вучић – Брнабић, по НАТО налогу и НАТО џендер идеологији.

ЏУДИТ БАТЛЕР И ВУЧИЋ- БРНАБИЋ ЗАКОН

У, суштински једнопартијској, Скупштини Србије, у мају 2021, усвојен је противуставни Закона о родној равноправности. Не, није реч о равноправности полова (то је категорија коју наш Устав и закони јасно признају и препознају), него је реч о ненаучној идеологији, иза које стоји терминални неолиберални капитализам, што жели да разгради сваки, па и полни, идентитет човеков, да би све, укључујући и атомизоване, породице лишене, појединце, било претворено у робу. Главна „идеолошкиња“ покрета је радикална феминисткиња и „елцибитница“ Џудит Батлер, која је 2019. године добила, веровали или не, почасни докторат Универзитета у Београду.

О идејама Џудит Батлер немачка научница Габријела Куби у својој књизи „Глобална сексуална револуција“ каже: „Било чија сексуалност је фантазам, само нешто у шта верујемо због тога што се често понавља. Џендер се не да повезати са биолошким полом, који не игра апсолутно никакву улогу и који се пројављује једино због тога што је језички саздан, и зато што људи верују у оно о чему стално слушају. По схватањима Батлорове, наш идентитет је плутајући и флексибилан. Нема мушког и женског бића, него постоје само извесни „перформативи“, то јест човеково понашање се може променити у било ком тренутку“.

Или, како би, сурово, али праведно, рекао Миша Ђурковић, нас не одређује оно с чиме смо се родили између ногу, него некаква друштвена одлука, која се може „инжењерисати“ како се коме ћефне.

ЈОШ МАЛО ОД ЦУДИТ БАТЛЕР

Цудит Батлер тврди да је узрок присилне хетеросексуалности инцестни табу, један од најстаријих табуа човечанства. За њу је, објашњава Габријела Куби, „инцестни табу правни акт који забрањује и инцестне жеље и ствара извесне идентитете џендер субјеката кроз механизам принудне сексуалне идентификације“. Шта то значи? То значи да је, за радикалне феминисткиње и ЛГБТ активисте, забрана родоскрнављења препрека ка потпуној „сексуалној слободи“. Женски пол је, по Батлеровој, само конструкција. Габријела Куби указује на значење оваквог става: „Само ако постоји нешто такво као што је жена, жена може бити подвргнута репресији. Само ако постоји „принудна хетеросексуална нормативност“ „друге врсте жудње“ могу бити одбачене. /.../ Батлерова своди људски идентитет – који се обликује на основу безброј утицаја, а не само пола, укључујући у те утицаје и породицу, културу и религију – на слободно изабрану, променљиву сексуалну оријентацију. По мишљењу Батлерове, породицу не уобличавају везе између родитеља и деце, него самовољни чиновни тренутног припадништва. У паралелном универзуму Батлерове, деца не бивају зачета, него „дизајнирана“ и произвођена путем вештачких техничких начина репродукције, као што су донирање сперме и јајних ћелија, сурогатно материнство, вештачке материце и манипулација генима. /.../ Према овој теорији, мушки и женски пол појединца је небитан за његов идентитет, и представља „диктатуру природе“ против човековог самоодређења, од које се треба ослободити. Човеков идентитет је, уместо полом, одређен његовом сексуалном оријентацијом, због чега је флексибилан, променљив и разнолик. Ова илузија, или „фантазам“, о два пола створена је инцестним табуом и лингвистичким одредницама какве су „мушкарац“

и „жена”, „отац” и „мајка”, које се морају уклонити да бисмо „изумели” себе саме. „Ознаке” друштвене хетеросексуалности морају бити одстрањене из сваке области. Мушкарац и жена, брак и породица, отац и мајка, полност и плодност нису нешто природно; реч је о нечему што је проглашено, и помоћу чега се успоставља хегемонија мушкарца над женом, као и хетеросексуалности над свим облицима сексуалног понашања. То треба да буде разорено до темеља“.

До темеља, запамтимо. А то у Србији „разара највећи ктитор Хиландара после краља Милутина“, зар не? Који је, у исти мах, и носилац ордена Светог Саве.

ШТА ЗНАЧИ БОРБА ПРОТИВ

ХРИШЋАНСТВА?

Наравно, реч је о борби против хришћанског вредносног система. Хришћанство на и на Западу и на Истоку јесте узрок низа друштвених норми и темељ многих установа, па подразумева истину, јасну аксиолошку лествицу, родитељски ауторитет, бинарни сексуални идентитет (мушко – женско), нормативност хетеросексуалности, супружништво, језгре-ну породичност, национални суверенитет, представничку демократију, супротстављање разних интереса о којима се одлучује гласањем после јавне расправе, као и традицију, самосвојни културни идентитет, веру у постојање Бога као Оца.

Постмодернизам руши хришћанске темеље друштва. Он заступа слободу избора аутономне индивидуе, лишеноу било какве одговорности, уздиже апсолутизовану једнакост која доводи у подређени положај друштвену већину, намеће конструкционистички цендер уместо биолошког пола и бирање „сексуалне оријентације”, правно и друштвено прихватање

било ког облика сексуалног понашања, партнерске односе уместо брака и усвајање уместо рађања деце, планирање породице и „репродуктивно здравље”, глобалну управу и разарање традиционалне демократије, идеологизацију дијалога и консензуса (иза којих се крије наметање воље мултинационалних компанија и банкарских могућа), мултикултурализам као морални релативизам, уз потпуну аутономију обескорењеног појединца.

ЛАЖИ КОЈЕ НАМ СЕ НУДЕ

Џендер револуција доноси идеологизовану квази- изједначеност мушкарца и жене; разградњу мушког и женског полног идентитета; борбу против нормативног хетеросексуалног понашања, уз потпуну правну и социјалну једнакост, али и привилеговање, свих нехетеросексуалних начина живота; присилну сексуализацију деце и омладине; систематски рад на сиромашењу породице, са циљем да се деца одузму оцу и мајци и предају неототалитарној држави. Џендеристи иду дотле да тврде да мушка доминација није плод мушке делатности на подређивању жене, него производ самог језика, који је одвише „мушки“. Зато траже да се језик мења у складу са њиховим самовољним, комесарски ограниченим, визијама, маскираним у „науку“.

Наравно, на неокомунизам звани яендеризам мислећи људи неће и не могу да пристану. Зато се интелектуална Србија и буну.

ОГЛАШАВАЊЕ МАТИЦЕ СРПСКЕ

Крајем маја 2021, Матица српска је, уз потписе најугледнијих имена наше језичке науке, свим надлежнима упутила став српских стручњака, под називом „Родно осетљиви језик, фемининативи и равноправност полова“. Тамо је све објашњено:

„Будући да Матица српска, као институција у којој се објављују важне публикације из нормативистике српског језика, није благовремено била консултована у вези са питањем појединих домена Закона о родној равноправности (у даљем тексту: Закон), као што то није учињено ни када је реч о Одбору за стандардизацију српског језика, а што сматрамо озбиљном процедуралном грешком која се убудуће не би смела догодити, овај допис шаљемо са закашњењем.

Подржавајући идеју да се донесе Закон о родној равноправности, усвојен у Скупштини Републике Србије 20. маја 2021. године, обраћамо вам се како бисмо скренули пажњу на онај домен текста Закона који се односи на употребу тзв. родно осетљивог језика, дефинисаног у Закону на следећи начин: „језик којим се промовише равноправност жена и мушкараца и средство којим се утиче на свест оних који се тим језиком служе у правцу остваривања равноправности, укључујући промене мишљења, ставова и понашања у оквиру језика којим се служе у личном и професионалном животу“ (члан 6; стр. 4).

Овом приликом не желимо да залазимо у домен језичке структуре стандардног српског језика и његових творбених модела. Желимо пре свега да укажемо на недопустивост формулација у Закону које ОБАВЕЗУЈУ сваког појединца да се у службеној употреби искључиво служе формама родно осе-

тљивог језика, које се, између осталог, односе на употребу тзв. фемининатива, тј. именица којима се реферише о особама женског пола. На свим местима у Закону у којима се спомиње родно осетљив језик формулације су управо такве. Оне су искључиво облигаторног карактера и указују на ОБАВЕЗУ приликом употребе родно сензитивног језика, што аутоматски имплицира потенцијалну санкцију за примену сваке (према одредбама донесеног Закона) родно „некоректне“ форме у говореном и писаном језику: „Приликом одређивања посебних мера морају се уважавати различити интереси, потребе и приоритети жена и мушкараца, а ПОСЕБНИМ МЕРАМА МОРА СЕ ОБЕЗБЕДИТИ: [...] УПОТРЕБА РОДНО СЕНЗИТИВНОГ ЈЕЗИКА како би се утицало на уклањање родних стереотипа при остваривању права и обавеза жена и мушкараца“ (члан 10; стр. 6);

„Органи јавне власти ДУЖНИ СУ ДА КОНТИНУИРАНО ПРАТЕ остваривање родне равноправности у области друштвеног живота за коју су надлежни, примену међународних стандарда и Уставом гарантованих права у тој области, УПОТРЕБУ РОДНО ОСЕТЉИВОГ ЈЕЗИКА у називима радних места, положаја, звања и занимања, као и да, у оквирима својих надлежности, воде политику једнаких могућности за жене и мушкарце и планирају, доносе, спроводе и ЈАВНО ОБЈАВЉУЈУ РЕЗУЛТАТЕ ПОСЕБНИХ МЕРА“ (члан 25; стр. 11);

„Органи јавне власти и послодавци који, у складу са законима и другим прописима, обављају послове у области образовања и васпитања, науке и технолошког развоја ДУЖНИ СУ да: [...] ПРЕДУЗИМАЈУ, у складу са законом, МЕРЕ КОЈЕ ОБУХВАТАЈУ: [...] КОРИШЋЕЊЕ РОДНО ОСЕТЉИВОГ ЈЕЗИКА, односно језика који је у складу са граматичким родом, у удбеницима и наставном материјалу, као и у сведо-

чанствима, дипломама, класификацијама, звањима, занимањима и лиценцама, као и у другим облицима образовно-васпитног рада“ (члан 37; стр. 17–18);

„Средства јавног информисања ДУЖНА СУ ДА ПРИЛИКОМ ИЗВЕШТАВАЊА КОРИСТЕ РОДНО ОСЕТЉИВ ЈЕЗИК и да развијањем свести о значају родне равноправности доприносе сузбијању родних стереотипа, друштвених и културних образаца, обичаја и праксе засноване на родним стереотипима, дискриминације на основу пола, односно рода и других личних својстава, као и родно заснованог насиља, насиља у породици и насиља према женама“ (члан 44; стр. 21–22).

Овом приликом желимо да скренемо пажњу на последице оваквих ригидних формулација:

(1) Многе форме фемининатива још нису заживеле у српском језику и потребно је време које ће показати хоће ли се оне у језичко ткиво инкорпорирати природним путем. Формулације из Закона јасно указују на искључивост, непостојање толерантне политике, па чак и на присилно наметање употребе фемининатива у стандардном српском језику. При томе се не узима у обзир и став немалог броја становника Републике Србије који не сматра дискриминишућим употребу именица граматичког мушког рода за означавање особа женског пола. Важно је напоменути да су међу њима и многобројне представнице женског пола. Другим речима, незанемарљив број женског дела становништва ништа лоше не види у томе да неко уз њихово име употребљава форме попут: шеф/руководилац/секретар одељења уместо шефица/руководилица/секретарица одељења и сл. Због тога се и поставља питање: Где је ту демократичност? Ако се она у Закону огледа у томе да родно осетљив језик буде прихваћен, зашто се инсистира на његовој доследној употреби и међу оним го-

ворницима српског језика који не заступају исто мишљење? И зашто се не води рачуна и о томе да би можда за неку жену употреба фемининатива била управо дискриминишућа, негативно конотирана и непожељна?

(2) Уколико се у Закону инсистира на ОБАВЕЗИ приликом употребе родно осетљивог језика, поставља се питање да ли ће особе које само из непажње или незнања не употребе одговарајућу форму фемининатива за то бити санкционисане.

(3) Примораване становништва на употребу ИСКЉУЧИВО родно осетљивог језика повлачи за собом дубоке резове у норми стандардног српског језика и, у начелу, недопустив језички инжењеринг. Будући да норма мора да буде еластично стабилна, сваки вид овакве радикалне интервенције аутоматски имплицира велик број родно неписменог становништва, што је свакако непожељно.

(4) Поседну пажњу скрећемо на део из Закона у којем се ИНСИСТИРА на употреби родно осетљивог језика у уџбеницима и наставном материјалу, у сведочанствима, дипломама и у другим видовима образовно-васпитног рада. Применом овако ригидних решења текстови уџбеника морали би да се реструктурирају на следећи начин (наводимо пример из уџбеника Географија, уџбеник за седми разред основне школе аутора Д. Шабића и С. Вујадиновић, Логос, 2020):

Уместо формулација попут:

Староседеоци Америке су Индијанци и Ескимци (Инуити). Они припадају жутој раси. Преци Индијанаца доселили су се из Азије. ... Индијанци су се проширили и населили амерички континент све до Оцеанске земље на југу; према одредбама овог Закона текст би МОРАО да гласи: Староседеоци/староседелнице Америке су Индијанци/Индијанке и Ескимци/Ескимке (Инуити/Инуитанке). Они/оне припадају жутој ра-

си. Преци/йрејкиње Индијанаца/Индијанки доселили/доселили су се из Азије. ...Индијанци/Индијанке су се йроширили/йрошириле и населили/населиле амерички конйинентй све до Ойъене земље на јују.

Сасвим је јасно да се на овакав начин ствара текст који оптерећује читаоца и отежава рецепцију, а лака проходност уџбеника требало би да му буде примарни циљ. Овакве формулације могле би се избећи једном уводном реченицом на почетку сваког текста, којом би се указало на свест аутора о родној равноправности, на пример:

Термини који се у (назив публикације) употребљавају у грамагичком мушком роду могу да подразумевају особе и мушког и женског пола.

Пред сваког аутора уџбеника могла би се оставити отворена могућност да се определи за један од два наведена модела: или доследну примену родно осетљивог језика или својеврсно ограђивање (у уводним напоменама) од било каквих дискриминишућих алузија путем употребе појединих форми мушког рода.

(5) Имајући све наведено у виду, предлажемо да се свака формулација из Закона у којој се инсистира на искључивој употреби родно осетљивог језика преформулише у том смислу **ДА СЕ ДОПУСТИ УПОТРЕБА И ФОРМИ ГРАМАТИЧКОГ МУШКОГ И ЖЕНСКОГ РОДА ПРИЛИКОМ НОМИНОВАЊА ОСОБА ЖЕНСКОГ ПОЛА**. На тај начин обезбедила би се равноправност ставова становништва у погледу употребе наведених форми, нико се не би осећао дискриминисаним и свако би имао право да се служи једним или другим видом изражавања. Уколико се временом фемининативи толико увреже у структуру српског језика те постану доминантни у свим видовима изражавања, њихово место у језичком систему може да буде промовисано.“

Тако Матица српска. Али, Вучић – Брнабић режим „ни мукајет“. Ћуте, јер их НАТО цендераши држе на власти. А врх СПЦ не скиде орден Вучићу са издајничких и антихришћанских груди.

ОПЕТ ГЛАС РАЗУМА

А ове, 2023. године, 17. јуна, одржан је, у Скупштини Србије, научни скуп „Последице усвајања Закона о родној равноправности“, на коме су, опет, учествовала угледна имена српске језичке науке. Са скупа су јавности упућени Закључци, који, између осталог, истичу: „Важећи Закон о родној равноправности донет је по хитном поступку, за време пандемије, без озбиљне јавне расправе и у једнопартијском сазиву парламента без опозиције, као и без консултовања званичних органа струке и упоредне праксе. Доношење овог закона није представљало обавезу државе Србије према Европској Унији, а донет је по узору на Закон о родној равноправности лажне државе Косово из 2015. године.

Закон је идеолошки наметнут од стране прозападних невладиних организација и Министарства за људска и мањинска права и друштвени дијалог, супротно Закону о употреби српског језика у јавном животу и заштити и очувању ћириличног писма, који јасно налаже да језик мора бити заштићен од идеологизације и политике.

Закон није у складу са Уставом Републике Србије, који не познаје категорију рода. У српском језику именица род је у директној вези са рађањем, породицом и народом, а не цендер идеологијом.

Званична образложења овог закона сакривају његове праве намере. Закон уместо полне равноправности намеће

равноправност измишљених родова. Закон не штити права жена већ их управо умањује. Њиме се, под утицајем идеологије трансхуманизма са Запада, на мала врата уводи појам цендера као измишљених родних идентитета мимо мушкараца и жене.

У историји српског језика до овог закона стандардизација није вршена законима нити новчаним казнама.

Читав процес доношења Закона о родној равноправности представља субверзивну технику подривања традиционалних вредности и друштава, као и покушај промене свести грађана Републике Србије. Једна од последица примене Закона јесте и насилно модификовање српског језика, са потенцијално несагледивим штетним учинцима у различитим нивоима језичког система и његове употребе. Због свега наведеног, сматрамо да Закон о родној равноправности треба ставити ван снаге.“

Још није стављен ван снаге. А, по свему судећи, неће ни бити стављен ван снаге. Овде нема ни Устава, ни Уставног суда. Постоји само Врховни Кловн који се, по потреби, прерушава; сада је, рецимо, „краљ Милутин“, обновитељ Хиландара.

ШТА МИ ОВО ТРЕБА?

Многи ме питају – што ја ово пишем кад знам да неће бити ништа од мог писања. Кажем им – не могу да ћутим. Разлози су и лични и општи. Један од кључних личних разлога је чињеница да ми писање текстова помаже да пролазим кроз маглу НАТО окупације Србије, маскиране у Вучићев патриотизам, са свешћу о томе шта се дешава. Општи разлог је потреба да своја размишљања поделим са ближњима, у нади

да ће неком користити у правилном одређивању координата наше пропасти, после које ћемо се или подићи у Завет или нестати на Балканској ветрометини.

Било како било, не сме се живети у лажи. Јер, као што рече Франц Кафка, истина је можда живот сам.

А носиоцу ордена Светог Саве искрено, као и себи, желим покајање пред Богом и Светим Савом, пред које ће изаћи сваки Србин, да пружи одговор за оно што је учинио.

О томе шта кога чека једна поучна прича.

ПОУЧНА ПРИЧА ЗА КРАЈ

Митрополита Амфилохија сам виђао ретко и у пролазу, а неколико пута сам имао прилике да с њим разговарам лицем у лице, углавном у друштву. Увек је имао нешто поучно да исприча. Видело се да га занимају живи људи, а не идеологија. У тим живим људима препознавао је и плодове идеологија које су им сажегле душу. Једна од најупечатљивијих прича коју сам од њега чуо односи се на судбину чувеног комунистичког функционера, родом из Црне Горе. Владика је, наиме, у Београду познавао једну побожну слепу старицу. Она је, унутрашњим видом, сагледала човека који се као од нечег бранио и опирао и упутио, њој, питање:

– Како сам жив кад сам умро?

Старица му је објаснила да му је умрло само тело, а да душа не може умрети.

Тада се, у виђењу, однекуд зачуо глас:

– Вељко, хајде, зове те Отац!

Овај се сав згрчио у непристајању.

– Какав отац? Ја немам оца!

Тада се чуо други глас: – Вељко, за живота сам ти дао памет и власт! Дођи да видим шта си учинио са њима!

И ту се виђење прекида.

Слепа старица није имала никаквог рођака по имену Вељко, нити је знала било ког Вељка. Код ње су, на разговор, почесто долазили побожни људи из Београда. Испоставило се да је бакица виђење имала тачно четрдесет дана од смрти Вељка Влаховића, Титовог измећара. А владика Амфилохије исприча да је он био тежак безбожник, који се и у предсмртном интервјуу изругивао људима што су примали предсмртно причешће у болници на Западу где је Вељко бројао своје последње дане; изругивао се и римокатоличком свештенству које их је посећивало.

Дакле, ко добије памет и власт, мораће да одговара Оцу из Оченаша – шта је са памећу и влашћу урадио.

Тек толико да се зна.

ЈОШ ЈЕДНОМ О КЊИЗИ

Ова књига излази у малом тиражу, и биће, ако Бог да, одмах доступна на Интернету. Њен циљ је само један – да се не пристане на издају Божијег закона међу нама, да се посведочи истина хришћанска, новозаветна. Ко чита, разумеће. Ко разуме, бориће се. Ко се бори, победиће – јер је Христос, благословитељ брака у Кани Галилејској, победио Својим распећем и васкрсењем. Нема нам друге, него са Христом и Небеском Србијом!

Господе, благослови!

ДА ХРИСТУ И НЕБЕСКОЈ СРБИЈИ, НЕ „НАТО ПРАЈДУ“ И КУЛТУРИ СМРТИ

*Образ Београда, наше ѿресѿонице,
мора осѿаѿи свеѿао
(Вечна зайовесѿ Мајора Гавриловића)*

ДУХОВНЕ И ЗДРАВСТВЕНЕ ОПАСНОСТИ

Док свет гори у предворју планетарног рата, за септембар 2020. у Београду је заказана светска парада политичких хомосексуалаца, иза којих стоји НАТО империја. Овај срамни догађај треба да коначно покаже да је Србија пљунула на себе и одрекла се Христа и Светог Саве. То лудило носи са собом, поред духовних, и здравствене опасности. Марина Булатовић пише: „Како нам је претходна ковид пандемија показала да је свет „глобално село“ и да вируси брзо „путују“, поставља се питање зашто представници власти у Србији, као ни СПЦ не траже да се хитно откаже „Евро прајд“ у Београду. На овој манифестацији од 12. до 18. септембра треба да се одржи најмасовнија интернационална парада поноса на којој се очекује на хиљаде и хиљаде припадника ЛГБТ популације из Европе и света. Марш поноса је заказан за 17. септембар 2022. године.(...) У исто време покренута је *Петиција ѿроѿив „Евро ѿрајда“* у Београду коју је потписало (до сада) више од 4.000 Срба из матице и дијаспоре, а СПЦ још увек није изнела свој став нити дала јавно саопштење. Оваквим поводима су се већ оглашавале Бугарска православна црква (против одр-

жавања ЛГБТ параде у Софији, истакавши да такви догађаји „угрожавају моралне темеље друштва“), као и цркве у Грузији и Јерменији. Какве позитивне ефекте овог догађаја СПЦ види за вернике, Србију и целокупан наш народ у овом (епидемиолошком, друштвеном, економском и политичком) тренутку? Зашто државни апарат ћути и доводи Србију на руд још једне опасне пандемије? Зашто се на време не обавести Европска асоцијација организатора прајдова, да манифестацију откажуемо из безбедносно-епидемиолошких разлога, а градови кандидати Барселона, Лисабон или Даблин могу да „ускоче“ на место домаћина. Да ли треба да делујемо превентивно или ћемо поново бити сведоци куповине нових вакцина (овога пута за мајмунске богиње) и поново отворити Халу један Београдског сајма за пријем оболелих? Да ли нас можда чекају нове забране кретања и ново ванредно стање? Да ли је наш приоритет да: Србија мора бити здрава?! И, на крају: и шта ћемо сад? Да ли ћемо дозволити нову дестабилизацију Србије и колапс здравственог система да би се допали и додворили Западу?“

Заиста – коме се ми више додворавамо?

КАКВА „ЉУДСКА ПРАВА“?

Свима је јасно да је прича о „људским правима“ само маска за разарање традиционалних вредности сваког друштва, о чему наш угледни лингвиста, др Драгољуб Петровић пише: „А људских права (не знам док се не дефинишу – да ли и мањинских) има – свакаких. И ја ћу овде покушати да нека од њих назначим.

Човек има право да буде млад, леп, паметан, али и да буде и матор, ружан и глуп; има право на то да умре на дан свог пунолетства, али и да заборави да умре (па да поживи и

двеста година); има право да се роди без десне шаке, али и са шест прстију на левој; има право да остане без ока и без ноге, а нико му не може оспорити право на то да ризикује и остане без главе (или макар без носа); има право да шири аброве о ефикасности Гејтсове вакцине против цијанкалија или Фајзеве против секире; има право на то да се не жени / не удаје, али и да сваку ноћ „преспава“ у другом кревету (они вреднији могу кревете променити и током исте ноћи); има право да се поноси оним што му је природа одредила да на њему седи и тамошњим издувним вентилом као најбитнијим обележјима сопствене личности и сопствене памети; има право да „на одређеним местима има измењен волумен коре великог мозга“ и да због тога не зна којим ће „својством“ бити обележен, тј. хоће ли бити хомосексуалац или педофил; има право да не зна је ли мушко или женско, али и право да то двоје не разликује; има право да буде биран за председника владе или министра иако не зна ни шта је једно ни шта је друго; има право да се дичи оним чега су му се преци стидели и да на то гледа као на дуг „Србији која се на овај начин пење на лествици друштва која поштују људска права и биће вероватно 49. или 50. земља на планети“ која ће усвојити закон о заштити генетског ексцеса, односно пристати уз Бајденов налог да се на некрофилију и зоофилију гледа као на саму „срж демократије“; има право да не зна ништа па ни сопствени језик: „**људско-йравашким законом**“ (?) уређује се медицински аспект генетског ексцеса, а главни заступници такве памети регрутују се међу оним примерцима људске врсте који сопствени статус у оквиру заједнице нису умели решити по неким рационалнијим правилима (или су **закаснили** да то учине „за вакта“ давeћи се неким „много важнијим“ пословима).“

Ова прича о „људским правима“ постала је театар апсурда иза кога, као и увек, стоји злочиначка НАТО Империја

која се „људским правима“ служи као тољагом за ударање по непослушнима.

„ПРАВО НА ЉУБАВ“

Професор др Петар Анђелковић наглашава да се НАТО прајдовци крију иза приче о „праву на љубав“: „Право на љубав је лично, а не друштвено право. Дакле, претварањем своје приватности у друштвено-политички покрет, немају права да се крију иза појма личних права, када тај активизам неко критикује или жели да га спречи. Због тога што личне слободе нису исто што и друштвене слободе, они изводе наопаки закључак да друштво стога дискриминише њихов слободан избор./.../ Оно што је овде суштинско је позивање на ствари које сви подржавају (као право на љубав, личне слободе), да би се кроз њих протуриле ствари које са овим немају везе и које подривају саме основе друштвеног поретка. На сваки отпор друштва настојањима за измену основа самог тог друштва, геј организације то друштво оптужују за подривање ствари са којима се оно слаже (лична права и слободе), али које немају везе са оним што геј организације заиста раде. Тиме се врши веома лукав спин. На основу тог спина, у коме геј-активистичка страна себе ставља на пиједестал вечите жртве и моралног савршенства, она може да поставља бесконачну листу захтева и ултиматума, при чему нико не сме да им се одупире или протестује, да им не би налепили етикету „хомофоба“, „фашисте“ или „противника људских права“.

Као што смо рекли, бити „ЛГБТ“ или хомосексуалац је сексуална склоност, која спада у домен личног живота и личног избора. Са друге стране, бити геј активиста, који има листу револуционарних захтева према држави, јесте ствар јавног и политичког живота. Било каква критика или чак на-

пад (ма колико био за осуду) на њих, не спада у хомофобију, јер се ради о нападу на друштвено-политичке покрете, које имају јасну намеру превредновања система вредности; не на хомосексуалце као сексуалну склоност. Иако су им сва лична и друштвена права обезбеђена законом, геј активисти наста-вљају са захтевима држави и друштву. Јавне манифестације личног опредељења се, јасно врше не ради пропагирања већ постојећих слобода, већ ради утицаја на само друштво.“

О томе је овде реч.

Зато отпор наметању политичког хомосексуализма мора бити политички; али, пре свега и изнад свега, црквени. Јер Црква, на основу своје догматике, гради православну етику, коју јавно и јасно исповеда, да би се свет спасао у Христу. Као што је душа претежнија од тела, и Црква важнија од државе – бар како православни хришћани исповедају – тако је и став Цркве Србима, народу Светог Саве и кнеза Лазара, важнији од свега.

КАКО ЈЕ ЧОВЕК САЗДАН

Професор др Здравко Пено, у свом огледу о еволуционизму, истиче основна начела православног креационизма, без којих се не могу разумети разлози одлучног отпора православних „култури смрти“, која подразумева и абортус, и еутаназију, и политички хомосексуализам: За св. Максима (Исповедника) богословље је неодвојиво од природе, јер Бог стварајући свет својом вољом, не препушта га силама стихи-је, него је присутан и делатан у њему преко природних зако-на. То недвосмислено сведоче Христове речи: *Поїлегдајїте на љїљане у ѿољу како растїу; не їруде се, нїїїи їреду. Али ја вам кажем да се ни Соломон у свој својој слави не одуче као*

један од њих (Мт. 6, 28 – 29) као и ове речи: *Вама су и све власи на љави издбројане* (Мт. 10, 30).

Божија воља се огледа у стварању свега по врстама, а циљ постојања природних закона јесте очување природне енергије сваке врсте. Човек треба да се поучи којој врсти припада и да „научи да не мења природни с неким другим – неприродним законом“. У биљном и животињском свету не постоји никаква „природна потреба“ за преласком из врсте у врсту, за „мешањем“ врста, јер се сва бића понашају по урођеном природном закону или инстинкту. Проблеми настају када људи почињу да преусмеравају природну енергију других бића или своју сопствену. Поред опасности конструкције митолошких сирена и кентаура и различитих генетски модификованих организама (ГМО), посебна и заправо највећа опасност јесте погрешно усмеравање људске енергије.

Најкобније пошасте нашег времена, хомосексуализам и чедоморство, управо су последица неприродног усмеравања људске енергије (хомосексуализам) и прекида те енергије која је уствари одбацивање живота новог бића (абортус). И један и други грех Бог је подвргао суду. ***Градове Содом и Гомор осуди на ѝройасѝ и у ѝейео ѝреѝвори, ѝосѝавивши их за ѝримјер будућим безбожницима*** (2. Петр. 2, 6; 1. Мојс. 19, 24). Апостол Павле пише развратним становницима Коринта да ***мужеложници неће наслиједити Царсѝво Божије*** (1. Кор. 6, 9). Када псалмопесник каже: ***заметѝак мој видјеше очи ѝвоје*** (Пс. 139, 16), он говори да људско биће у Божијим очима постоји од тренутка зачећа. Зато је абортус тј. одузимање живота нерођеном детету равно убиству (2. Мојс. **21, 22–23**).“

Учење православне вере о греховној страсти хомосексуализма не потиче из некакве злонамерности, него из највећих дубина Божијег откровења.

УЧЕЊЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ ИЗЛОЖЕНО СВИМА

Године 1992, Америчка Православна Црква донела је свој став о хомосексуализму: „Саздана да познају Бога и моћ Његову кроз стварање, људска бића су одбила да Га признају, да Га славе и да Му захваљују, да слушају Његово божанско учење. Кроз своју побуну залудеше у својим мислима, и њихамне неразумно срце њихово. (Римљанима 1:21)

Према томе, као што Апостол Павле наставља да учи, *Зашто их предаде Бој у срамне сласти; јер жене њихове претворилише њихово природно понашање у бесприродно. Тако и људи оставилише природно понашање женског рода, расипалише се жељом својом један на другог, и људи с људима чињаху срам, и њихово срце предаде за превару њихову примаху на себи. (Римљанима 1:26-27)*

Хомосексуално понашање, као и прељубничко и инцестуозно понашање, заједно са блудницима, прељубницима, идолопоклоницима, лоповима, похлепнима, пијаницама, хулницима и лоповима, неће наследити Царство Божије. Хришћани долазе из свих тих категорија грешника који су, добровољно или не, били ухваћени у грехове овога света. То су они који су кроз лично покајање и веру у Христа, кроз Крштење и Миропомагање, уз учешће у Светом Причешћу били *опрани... освешени... и оправдани Именом Господом нашега Исуса Христа и Духом Бога нашега* (1. Коринћанима 6:9-11; православно Крштење и служба Свете Тајне Миропомагања).

Господ Исус учи милости и праштању свим грешницима, али Господ не оправдава грех. Када Син Божији изриче божански опроштај онима који су ухваћени у злу, Он увек обавезује помилованог грешника *иди и не греши више* (Јован 8:11).

Уверени у Богом откривене истине, ми нудимо следеће закључке и упозорења који треба да руководе верне:

Хомосексуалности треба прилазити као последици људске побуне против Бога, а на тај начин против сопствене природе и благостања. Не треба је узимати као начин живота и деловања мушкарца и жене који су створени по слици и подобију Божијем.

Људи са хомосексуалним тенденцијама треба да потраже помоћ у откривању посебних узрока своје хомосексуалне оријентације, и да раде на превазилажењу њених штетних последица.

Особе у борби са хомосексуалношћу, које су примиле православну веру и боре се да живе православним начином живота, могу бити у заједници у Цркви, са свима осталима који верују и боре се. Они, пак, који знају истину православном учењу и подвижничком животу, али и даље желе да оправдају своје (хомосексуално) понашање, не могу учествовати у Светим Тајнама Цркве, јер им оне не би могле помоћи, већ би им нанеле штету.

Помоћ треба да се пружи оним особама које раде са особама хомосексуалне оријентације, са циљем да им се помогне у борби са помислима, осећањима и делима који су последица хомосексуалности. Таква помоћ је нарочито неопходна родитељима, рођацима и пријатељима особа са хомосексуалним осећањима и склоностима. Сигурно је потребна и духовницима и људима у Цркви.

Као и при сваком моралном поремећају, хомосексуалност спречава човекову испуњеност и срећу, делујући насупрот стваралачкој мудрости Божијој. (...) Према томе, учење Цркве данас је у органском континуитету са погледом Писма и са њеним сопственим Предањем. Иако је данашњи свет у много чему другачији, хришћанска заједница осећа дубоке и

нераскидиве везе са оним покољењима, који су отишле пре нас означапечаћена печатом вере.

Све већи број људи данас, чак и у самој Цркви, врши огроман притисак на Цркву, да прихвати хомосексуално стање, као да није поремећај и да опрости хомосексуално понашање. Они који у Цркви који размишљају по овој моди, често склапају тесне везе са онима који су ван Цркве, а сличних су погледа. Такве групе људи су вођене визијом која је у супротности са истином о људској личности, која се у потпуности открива у тајни Христовој. Они одражавају, можда недовољно свесно, материјалистичку идеологију која негира трансценденталну природу људског бића, као и натприродно призивање сваке личности.

Став Цркве не може бити промењен притиском законодавства или тренутне моде.“

Америчка Православна Црква је истакла да има разумавања за ставове који кажу да хомосексуалност није увек ствар лаког избора, него да у наслеђу постоје извесне склоности ка таквом избору. Зато никог не треба осуђивати. Па ипак, наглашено је: „Оно што треба по сваку цену избећи, је неоснована и понижавајућа претпоставка да је сексуално понашање хомосексуалаца увек и потпуно принудно и према томе без кривице. Оно што је кључно је да основна слобода која карактерише људско биће и даје му достојанство припада и хомосексуалцима. Као и у сваком обраћењу од греха, напуштање хомосексуалних дела захтева дубоку сарадњу појединца са Божијом ослобађајућом благодати.

Шта онда да раде хомосексуалци који желе да прате Господа? Основно је да су позвани да испуњавају вољу Божију у свом животу, искусивши све врсте патњи и тешкоћа, подносећи их као последицу њиховог стања, као жртве на Господњем Крсту. Тај Крст за верујућег је плодносна жртва, јер из

те смрти происходи живот и васкрсење.“ Америчка Црква је истакла да се не треба обазирати на подсмехе, него ићи за Христом: „То није ништа друго, него учење Апостола Павла Галатима, када он говори да Дух доноси у живот верних љубав, мир, радост, трпљење, доброту, милост, вера, кротост, уздржање(5:22), а даље (5:24): **А који су Христови, распеше тело са сластима и жељама.**“

Зато је Црква и против џендер идеологије, која је наметнута и Србији, као лудачка ЕУ кошуља.

Године 2018, Бугарска Црква је реаговала на закон о „родној равноправности“, зато што насрће на Богом саздане полове и нуди џендер идеологију лудила, по којој је стање полности пуки друштвени конструкт: „БПЦ не прихвата легализацију категорија као што су „род“, „родни идентитет“, пол као „социјално конструисана улога“, „родна свест“, „не-стереотипне родне улоге“ и тако даље.(...) Водећи се горе наведеним и дринући о будућности нашег народа као његови духовни архипастири, позивамо Народну скупштину да саслуша глас народа и не ратификује Истамбулску конвенцију, кроз коју се уводе схватања која су у потпуној супротности с нашом православном вером, националном традицијом и правним системом.(...)

Света очински дужност Синода Бугарске православне цркве – Бугарске Патријаршије – је да подсети народ Божјим речима из Библије: „Тешко онима који зову зло добром, а добро – злим, ко сматра таму за светлост и светлост за таму, горко слатким, а слатко – горким“ (Исаија 5,20).“

Величанствени пример борбе против антихришћанских квази-вредности у наше дане даје нам Грузијска Православна Црква.

ВЕЛИКИ ОТПОР ГРУЗИЈСКЕ ЦРКВЕ

У исповедничке ставове Грузијске Цркве несумњиво спада отпор православног грузијског народа пошаста намећања политичког хомосексуализма. Патријарх Илија Други је својевремено тражио од власти да забране одржавање геј параде, називајући хомосексуализам „болешћу и аномалијом“, а десет хиљада учесника Крсног хода спречило је одржавање параде у Тбилисију у мају 2013. године. Патријарх Илија је јасно говорио својим вернима: „Грузија треба да прихвати из глобализационих процеса само неопходно. Данас се у свету збивају догађаји каквих раније није било. Разматрају се питања која се никада нису разматрала“. Наводећи као пример тему истополних „бракова“, он је нагласио: „То је такав грех да се о њему у Цркви не може ни говорити“. Патријарх је додао: „Ми треба да прихватимо само оно што је неопходно Грузији, а оно што је противно Божијем закону и православљу грузијски народ неће прихватити“.

Пре но што су усвојили Закон против дискриминације, обратио се властима, истакавши: „Лична права грађана у Грузији већ су заштићена важећим законима. Заједница верујућих с правом сматра нетрадиционалну полну оријентацију смртним грехом; сходно томе, закон, поднет у датом облику, сматра пропагандом и озакоњивањем тог греха“.

А Црква не сме пристати на озакоњени грех.

НАВОДНА ДИСКРИМИНАЦИЈА У ГРУЗИЈИ

У својој проповеди после службе у древној грузијској престоници Мцхети, у Саборној цркви Светицовели, поглавар Грузијске Православне Цркве Католикос-Патријарх Или-

ја Други осврнуо се на Закон против дискриминације донет у Грузији 2014. године и на такозване „истополне бракове“, чиме је одговорио на оптужбе од стране Европске комисије на рачун Цркве и њега самога: „Данас морамо дубље размишљати о проблемима и питањима са којима се суочавају наша земља и Црква. Данас се оно што је одувек био грех, код великог броја људи сматра за нешто природно. И то запањује што неки људи сада желе да легализују такав грех као што су „истополни бракови“. Хомосексуалност је толико тежак грех да се може сматрати непримерним да се о њој разговара у Цркви. Само име тога ужасног греха не би се смело ни изговорити.

Слава Богу што наши људи схватају и анализирају ово безакоње и да га не подржавају. Процес глобализације у великом делу света је неизбежан, и не можемо га зауставити. Али из овог процеса морамо изаберати само оно што је корисно за наше душе и неопходно за наш народ. Грузијски народ никад неће моћи да прихвати такве ствари које су усмерене против православља. И неће их прихватити.

Волео бих да кажем неколико речи о Закону против дискриминације. Грузија је земља која никад никог није глачила. Грузија је земља у којој се свако увек осећа слободним, али постоје неке ствари које се никад не могу толерисати. Како се може озаконити безакоње? Легализација одвратности је тежак грех. Ово је управо оно што сам рекао раније. Рекао сам шта сам морао да кажем. А да сам ћутао, било би страшно. Ја морам да казујем о томе. Ниједна верујућа особа не би никад прихватила Закон против дискриминације. Такође желим да напоменем да ће проћи неко време и да ћемо бити изненађени и да ћемо се чудити како смо уопште прихватили овако нешто и донели овакав закон.“

Јасно и гласно!

ГРУЗИЈСКИ ИНТЕЛЕКТУАЛЦИ ПИШУ БРИСЕЛУ

Европској унији је нарочито стало да Грузији наметне тријумф идеологије политичког хомосексуализма, јер је политички хомосексуализам ударна песница НАТО пакта широм света. Године 2014, група грузијских интелектуалаца, којима је узор био и остао патријарх Илија, упутила је писмо господарима зла из Брисела: **“Слобода се не сме мешати с пропагандом разврата и с принудом на њега, са вређањем традиционалног друштва, с идеологијом која под лажљивом заставом слободног избора чини несрећнима и приморава да плачу милиони деце чији се родитељи разводе, с идеологијом која држи у усамљености и страху од будућности личност коју наводно штите државне институције. Управо ова идеологија изазива распад породице и безнадежност, наду у новац и привремено усвојене законе који без обзира на материјално богатство доводе човека на Западу до егзистенцијалне депресије.(...)Зато тугујемо због Вас и Ваших проблема, своју културу сматрамо делом опште евроазијске културе, али мислимо да Европа коју волимо и која нам је у многоме слична, није била основана на разврату хипи генерације, већ је утемељена на хришћанским вредностима које смо чували с горчином и радосћу у време совјетског социјализма и које ћемо чувати и у условима западног капитализма и глобализације. Ове вредности од нас захтевају да опраштамо другима, али нам забрањују јавну пропаганду разврата и укоренјивање међу нама на тај начин наказних облика човекове слободе.(...)Као и десет Мојсијевих заповести које се сматрају моралном окосницом човечанства, тако су и сваки устав и закони систем забрана и права, где се од човека пре свега захтева одговорност и**

пристојност. И управо бесконачна збрка везана за преправљање ових система и јесте разлог због којег се западни либерализам све више и више креће према логичком ћорсокаку, јер он под паролом поштовања туђег мишљења упада у друге земље и чини насиље над многима који се с њим не слажу, ставља табу на слободу мисли и речи посредством једностране демагогије о политичкој коректности и прогања заштитнике традиције сопствене земље. Ако заиста поштујете многоликост народа и традиција света, прихватите традиције нашег друштва које се разликују од ваших и не покушавајте да их преправите.(...) Затим нам дозволите да сами одлучујемо о томе шта је за нас прихватљиво од поштоване Европе која је у многоме достојна подражавања, а шта није. И ако наше пријатељство за Вас није само празна реч, и Ви треба да верујете у њено основно својство које се назива равноправношћу пријатеља. А то значи да и Ви треба да желите да нешто научите или да се нечега сетите захваљујући нама. И можда ће то нешто бити људске и породичне традиције које ми толико чувамо у Грузији и које су данас тако ископниле у Западној Европи. Наша нација ће са задовољством сарађивати с Европском унијом по питањима научно-техничког напретка и изградње демократије. Али наша култура која је још пре Христа подарила човечанству вино и просо, Амирана-Прометеја и Медејину медицину, при чему се крађа златног руна знања сматрала великим подвигом међу прародитељима Европе – Грцима, неће прихватити моралне поуке од Западне Европе која се налази у моралној кризи.“

Тако се говори!

СВЕТИ ПРЕЦИ САДАШЊИХ ГРУЗИНА

Уосталом, зар је Свети Јован Заденски из Сирије узалуд дошао у Грузију са својих дванаест ученика, који су били: Авив Некрески, Антоније Маркопски, Давид Гаредијски, Зенон Икалтски, Тадеј Стефанцминдски, Јесеј Цилкански, Јосиф Алавердски, Исидор Самтавнијски, Михаил Улумбојски, Пир Бредски, Стефан Хирски и Шио Мгвимски? Зар су они залуд Грузију освештали својим молитвама и животом по Христу? Зар је Бог случајно дао силу Светом Шиу Мгвимском пред чијим учеником Евагријем се вода раздвајала као пред Исусом Навином? Зар је Свети Јован Заденски молитвом очистио пустињу од демона да би данас демонске силе победиле славни народ побожног Кавказа? Зар је десет хиљада калуђера залуд проливало сузе и подвижнички зној у келијама свете планине Вардзија и зар они нису умолили Бога да и данас буде људи попут патријарха грузијског Илије Другог и његове храбре духовне деце? Зар је Свети цар Давид Градитељ Грузију залуд учинио силом на Кавказу, ратујући, подижући храмове и школе, а онда, пред смрт, из смирења наложио да га сахране на улазу у манастир Гелати, да би сви који уђу газили преко њега, кротког у одласку пред Христа?

Зар је двадесет хиљада Грузина у Тбилисију одбило да пљуне на Еванђеље и прими ислам, иако је казна, после тријумфа агарјанског, била смрт? И сви су, као мученици, припали Богу своме и Богу нашем.

Патријарх Илија Други је духовни сродник Светог Гаврила Грузијског, савременог светила Господњег, који је, у доба најжешћег комунизма, спалио слику Лењина, и, после тешких мука, бачен у лудницу, јер је био јуродив Христа ради, и јер га је рука Господња водила и чувала. Отац Гаврило на са слушању је изјавио: „То сам учинио зато што се човек не сме

боготворити. Тамо, на месту Лењиновог портрета треба да виси Христово Распеће. Зашто пишете: “Слава Лењину”, кад човеку није потребна слава? Треба писати: “Слава Господу Исусу Христу.”“ О Светом Гаврилу комунистички лекари су овако сведочили: „Дијагноза: психопатска личност са склоношћу настанка шизофрених стања. Разговара сам са собом, нешто тихо шапуће. Верује у Бога, у анђеле. Стално понавља речи: “Све је од Бога.” Не општи са околином. Кад му се неко обрати, он говори о Богу; о анђелима, о иконама...”

Тако се сведочи вера.

ОДБРАНА ПАТРИЈАРХА ИЛИЈЕ

Епископи, свештенство, монаштво и верници устали су у одбрану свог патријарха кад су га из Европске уније напали због одбране православног морала. Тако је митрополит боржомски Серафим (Џоџа) рекао: „Веома сам изненађен овим оптужбама. Чињеница да је хомосексуалност грех, што је записано и у Светом писму. Црква мора позвати свакога ко болује од овакве врсте греха, да га се ослободи. Да ли ће и како то они прихватити, то је њихова ствар. Не, нема никаквог позива на „крсташки поход“, нити патријарх било кога вређа нити угрожава. У свој својој смерности, дужност свештеника је да позове све на хришћански подвиг и смирење“.

По мишљењу настојатељице манастира Великомученице Варваре из Тбилисија, игуманије Серафиме, изјава Европске комисије вређа сваког Грузијца и усмерена против православа и грузијског народа. Како земља попут Грузије, у којој има око три стотине џамија може бити оптужена за нетолеранцију? Колико грузијских цркава има у Турској, ако већ етикетирамо Грузијску цркву као нетолерантну? Она је рекла: „Наша земља – Богородичин удео, земља која је и у најја-

ча атеистичка времена сачувала веру ... Зар у нашој земљи у којој је проливена крв многих мученика, где се чувају Хитон Господњи и риза Пресвете Богоматере, да се допусти содомитски „брак“?! Овим су прешли све границе, срамотним пословима се баве“.

Председник Националног савета покрета младих Геогије Гебадаев позвао је грузијску Владу да затражи од представника Европске уније извињење за сваку изречену клевету на рачун патријарха Илије, чиме је нанесена увреда не само њему него и читавом грузијском народу: „То да је говор мржње стран патријарху зна сваки Грузијац, као и чињеницу да је Европа та која вређа Исуса Христа, која живи и води се начелима супротним од православних. Нека настави да живи како јој воља. Ако желе да им деца улазе у бракове са особама истог пола, нека им то дозвољавају, нико им неће завиривати унутар њихова четири зида, али нека Грузију не дирају. Грузији је мрска таква Европа. Грузија је уз Господа“.

А Господ је победник! И Црква је непобедива!

ЦРКВА ЈЕ НЕПОБЕДИВА

Настојатељ Богојављенског храма Грузијске Православне Цркве у граду Тбилисију, отац Давид Квиливидзе, позвао је 2020. године православне вернике на уједињење како би се спасиле Грузија, Србија, Црна Гора и друге хришћанске земље од судбине Содоме и Гоморе! Отац Давид је саопштио да се сада против патријарха Грузије Илије Другог и свештеника води истински рат. Напади на Грузијску Цркву повезани су са неприхватањем древних основа живота друштва и породице у Грузији, од стране низа западноевропских организација. Посебно је чврста позиција Цркве по питању недопустивости параде хомосексуалаца и лезбијки у земљи – постала уз-

рок да ЛГБТ активисти ставе име патријарха Илије Другог на списак лица која наводно крше људска права...

Према увидима оца Давида, радом на дискредитацији традиционалних породичних вредности баве се међународне прозападне организације које кваре читаве народе и државе. Супротставити се њиховом притиску могуће је само заједничким снагама.

Грузијски свештеник је рекао да су верујући у његовој земљи са узбуђењем пратили прогоне који су били организовани против православних свештеника у Црној Гори. Непријатељски однос претходних власти у Црној Гори, оријентисаних на САД и Западну Европу, на крају је резултирао поразом тих сила на изборима. Према мишљењу оца Давида Квиливидзе, таква судбина очекује и политичаре који нападају на Православну Цркву по целом свету. Било да се ради о ситуацији у Грузији, или у другој земљи. Свештеник је позвао православне да не гласају за оне који служе антихристу, него да бирају људе који бране традиционалне вредности.

Он је истакао: „У Грузији као и у целом свету у току је борба против Цркве, против свештеника, против нашег Патријарха, јер, тамо где је светост, тамо почиње и борба. Нас оптужују да нарушавамо људска права. А када они (ЛГБТ покрет) почињу своје походе око школа, пред децом, пред малолетном децом, кваре их, како то назвати? Они имају једну паролу – ударај друге и вичи да тебе бију! Са њихове стране је веома много нарушавања људских права. Генерално, желим да кажем да је Грузија традиционална земља, код нас се веома поштује породица, жене, то поштовање жене је на највишем нивоу у Грузији. До данашњег дана млади момци желе да се ожене девицом. Многи у Европи многи не схватају како је то уопште могуће, али то је наша традиција. Чак и сада, у XXI веку, нормални људи, младићи и девојке, старају се да сачу-

вају девственост и тек после ступања у брак почињу супружнички живот. И у Грузији је веома тешко, имајући то у виду, ма шта предузимали ЛГБТ активисти са разним развратима, да заживе ти греси, јер је то неприхватљиво. То је неприхватљиво јер то не нарушава само личност човека и његов лични живот, него то разара државу. Због тог греха пале су велике империје, због тог греха пала је Римска империја, због тог греха пала је Византија, због тог греха пала је персијска империја Ксеркса, генерално, све империје су падале због разврата. Разврат уништава не само лично човека, него уништава породицу, уништава државу. Ми знамо да ћемо постојати као држава док будемо правилно живели, кад престанемо живети правилно бићемо кажњени од Бога, као Содом и Гомора што су кажњени и као што је написано у Светом Писму - један од разлога Другог доласка Исуса Христа биће то што је на земљи бити велики разврат. То ће бити разлог Другог доласка. Грузијска црква је увек штитила и штитиће људска права. Код нас у Цркви ми никога не прогонимо, ни људе другачије сексуалне оријентације. То је њихова ствар шта они раде иза затворених врата својих кућа. Но, када они организују своје маршеве, ми ћемо увек бити против тога. Јер је то већ пропаганда, то се не сме радити.

Код нас у Цркви има чак и таквих парохијана који се кају због тог греха и Црква им све време помаже, како би они кренули исправним путем. Међутим, Црква никада неће одобравати њихове лоше поступке. Грузијска Црква стоји на том путу и у нашој Цркви ми икада нећемо прихватити тај грех, због тог греха човек пада у пакао, ђаволу. Он ће бити тамо у складу са делима која је чинио на земљи.

Ми ћемо увек иступати против тога, но, ко се буде кајао и имао жељу да се исправи, Црква ће таквима увек помагати да се исправе. Ми имамо примере да су људи после тог греха

почињали са правилним животом, када се после покајања код девојака лезбијки појавила породица са мушкарцем и родиле су по четворо деце, једна четири девојчице, друга такође четири детета, започеле су правилан живот. Црква мора да стоји на својој висини и за црно говорити да је црно, а за бело, да је бело.

У Грузији држава зна да је бесмислено борити се са Црквом и држава ће увек покушавати да има добре односе са Црквом. Јер она зна да је у Цркви велика сила, зато што је за 82% људи у Грузији – највећа личност патријарх. Замислите, каква цифра. Борити се против Цркве у Грузији је бесмислено. То је самоубиство за сваку партију. Ми желимо да тако буде и у свим православним земљама.

У Светом Писму се каже да ће пред крај света Црква бити гоњена. Говори се да ће у време антихриста бити такви прогони који нису били од почетка стварања света. Црква је преживела многе прогоне, разне, од првих векова до Средњег века када је хришћанство постало већ државном религијом. Сада се главна борба води са Црквом јер она подсећа да ће том свету бити крај. Само Црква говори да овај живот није вечан, доћи ће крај света. У задња времена ће доћи антихрист и он ће владати светом, а потом ће доћи Христос који ће уништити антихриста и све његове поклонице. Зато његови поклоници и покушавају довести антихриста, они се боре са Црквама, имају планове, али заборављају да је у Јеванђељу написано - Црква је непобедива.

Ако ми будемо живели грешно, ако се будемо кварили – они ће односити победе, а ако будемо живели праведно, нас нико неће победити. Наравно, има организација које желе да раслабе народе, државе, зато иде борба против Цркве, но, још једном понављам – уколико будемо живели у покајању, пра-

вилним животом, кајући се, исповедајући и причешћујући, Цркву је немогуће победити.

Кад су градови Содом и Гомора били кажњени од стране Господа – после тога тим грехом се заразио, покварио се, и други град, Нинивија. Но, када је Господ послао у Нинивеју свог пророка Јону, Нинивија се покајала и Господ је одложио кажњавање Нинивије на неколико векова. Значи – најважније за наше спасење је покајање и праведни живот. Ако ми тако будемо тако живели – Црква је непобедива, нико нас неће победити. Ма колико се они трудили...“

Црква је непобедива!

ШТА МИ ЧЕКАМО?

Наравно да Срби православне вере, који живе по заповестима Господњим у Српској Православној Цркви, очекују да Црква дигне глас у одбрану хришћанских вредности. Јер православља нема без правоживља, ни догматике без етике. Када се патријарх српски и епископи ставе на чело борбе за светосавско и видовданско наслеђе наше, са стеговима заветне моралности и хоругвама литијске храбрости, нема тог православног Србина који им се неће придружити у сведочењу. Они први, ми за њима; они напред, ми за њима; они, на крилима благодати, ка Небеском Јерусалиму, а и ми летимо, опет за њима.

И немојмо да се кријемо причом да не треба да угрозимо свој пут у ЕУ, јер је ЕУ лаж која се распада. Тврдили су да ћемо стићи у ЕУ кад оборимо Милошевића и предамо га Хагу; у Хаг смо послали генерале своје војске да би нас Брисел „благословио“; и Младић и Караџић су, у име „ЕУ прогреса“, дати хашком Минотауру; уништили смо своје тенкове и то-

пове да бисмо били „пацифисти“ по ЕУ мери; распродали смо ресурсе и богатства у име будућег ЕУ благостања; угасили смо домаће банке на захтев ЕУ банкократије; потписали смо Споразум о стабилизацији и придруживању јер нас ЕУ чека раширених руку; разбуцали смо школство и судство због ЕУ загрљаја; ставили смо границе на Јариње и Мердаре због ЕУ шаргарепице; Бриселским и другом споразумима одрекли смо се Севера Косова и свега што припада држави Србији да би се Брисел благо насмешео; ИПАП потписан због ЕУ махања из даљине; Сребреницу и Поточаре третирали у складу са званичним наративима – опет је то тражила ЕУ; НАТО НВО харају Србијом, и нико им ништа не може – јер, не смемо се замерити ЕУ; робовласници са Запада троше нашу јефтину радну снагу – то је ЕУ; потписан је Вашингтонски споразум, у име ЕУ, и Косово и Метохија су све даље; закључајте људе због короне и вакцинишите опасним квази – вакцинама јер то жели СЗО са Бриселом; мењајте Устав – стиже ЕУ. И, наравно, судите људима који другачије мисле о политичком хомосексуализму, судите им по бриселском Закону о забрани дискриминације. И обавезно НАТО параде политичких хомосексуалаца. И ЕУРОПРАЈД! Све због ЕУ.

Наш патријарх и наши епископи виде боље од нас да је Србија уништена лажју о ЕВРОПСКОЈ УНИЈИ. Пљунули смо и веру и родољубље да бисмо се додворили ништаријама које су се показале управо сада, када НАТО води рат против Русије користећи Украјину. Зато их и чекамо на челу литија за одбрану Београда од НАТО окупације маскиране у прајд – параду.

Хоћемо да верујемо својим епископима, пошто знамо шта је Свети Јустин Ћелијски говорио о њима: „Јер шта је Епископ, прави Епископ? — Оно што и Свети Апостоли:

сведок Васкрсења Христовог, и нашег, људског; сведок победе над смрћу, над грехом, над ђаволом. И то:

сведок вечног живота усред хучне и бучне пролазности овога света;

сведок вечне правде усред мора људских „релативних”, хуманистичких правди;

сведок вечне истине усред прашуме људских назовиистина и истиница;

сведок вечне љубави усред џунгле лажних љубави, мржње и освете;

сведок вечнога добра усред змијарника људских зала.

Сваки прави епископ је апостол и неустрашиви борац за бесмртност сваке душе људске, за њену вечност, за њену вечну истину и правду. Он сваког човека гледа из Христове вечности, а најпре себе сама: и из ње суди и о себи и о људима око себе.“

Такви нам епископи требају. И са таким епископима на челу литије хоћемо да кажемо ДА Христу Богу и Небеској Србији и НЕ „НАТО прајду“ у нашем Белом Граду, који је Свети Стефан Високи посветио Мајци Божјој.

О ОВОЈ КЊИЗИ

Књига коју читалац има у рукама настала је као скромни допринос борби за Богородичин Београд и Небеску Србију као вечну меру и проверу Србије земне. У првом поглављу, „Историја и савременост“, дати су текстови који нас подсећају на нашу тешку, али славну, прошлост, у којој смо се борили за слободу и породицу. „Насушна питања“ указују на слом наше демографије, чији узроци нису само материјални, него су последице рата против породичних вредности. „Закони који су безакоње“ је наслов који покрива чланке о наметању

цендер идеологије српској држави и народу. „Црква брани породицу“ нас подсећа на оно о чему смо већ говорили – глас Цркве је неопходан у хору борбе за очување Богом благословеног породичног поретка. „Сведочење јавних личности“ састоји се од обраћања донедавног министру за породицу у Влади Србије, али и указивања на ангажман Часлава Копривице, Емира Кустурице и Душана Савића у подвигу устанка за здраво друштво. Ту је и покојни муфтија Зукорлић, који је у Скупштини Србије имао храбрости да се бори за јавни морал.

Поглавље „Политички хомосексуалци као инквизитори“ третира судске прогоне инакомислећих, који су се усудили да не пристану на НАТО идеологију политичког хомосексуализма. Поговор је писао др Зоран Чворовић, правни историчар, доводећи нас до рата на Украјини и његових идеолошких размера. Запад јуриша на човечанство да би му наметнуо своје лажи, у име „људских права и демократије“. То не смемо заборавити!

Надамо се да ће ова књига бити допринос заједничкој борби за хришћанске вредности у нашем друштву.

О Петровдану 2022. године Господње

ИСТОРИЈА И САВРЕМЕНОСТ

ЛАЗАР, МИЛИЦА И ЊИХОВА ДЕЦА: ЈОШ О ПОРОДИЧНОСТИ ВИДОВДАНА

СВЕТА ЉУБАВ ВЛАДИМИРА И КОСАРЕ

Први српски свети владар био је блажени мученик Јован Владимир, кога је, из жеље за влашћу, убио Владислав, брат од стрица његове супруге Косаре. А Владимир и Косара вољаху се изнад сваке земне љубави, још у доба када је краљ са српског Приморја био у тамници Косариног оца Самуила, који је ту љубав, на крају, и благословио, а свог младог и побожног зета вратио у Зету на престо. После мученичке кончине Владимирове, Косара се замонашила и довршила свој земни век у манастиру Пречисте Богородице Крајинске, завештавајући, из смирења и смерности, да буде сахрањена испод ногу све-тога јој супруга.

Тако је изгледала свештена љубав између Христових брачника.

ЦАР ЛАЗАР И ЦАРИЦА МИЛИЦА

Али, Христова брачна љубав беше и између кнеза Лазара и кнегиње Милице, по духу и врлинама цара и царице. Колико је Милица волела свога мужа, види се из предања по коме је Љубостињу подигла на месту где га је упознала. Тиме је, занавек, узнела благодарност Ономе Који их је спојио у супружански савез.

Свака хришћанска љубав је плодна, па им је Бог дао чак осморо деце. Имали су три сина: Стефана, Вука и Добривоја (упокојио се као дете) и пет кћери: Мару, Драгану, Јелену, Теодору и Оливеру. И народна епска песма „Цар Лазар и царица Милица“ памти њихову узајамну љубав – Лазар је спреман да Милици остави „брата од заклетве“, бар једног од девет Југовића, праштајући му неодлазак у Косовски бој. Али, дужност борбе за крст часни и слободу златну изнад је братске љубави, и нико није спреман да остане у Крушевцу уз сестру.

И друге песме овога циклуса сведоче лепоту и достојанство Лазаревог и Миличиног брака.

УДОВИЦА ЛАЗАРЕВА

А после Косовског боја?

Речи Миличине остале су забележене у записима непознатог раваничког монаха, када удовица дочекује мошти свога великомученичког мужа, и говори, у име Србије:

Ко је овај?

Говорише у уши моје.

Да ли је овај кога њре жељах,

мој украс,

мојој деци расејаној сабрање?

Да ли је овај кога из зависџи

хџедоше нейријаџељи срушиџи

и свеџлосџи мога вида

као џамницом мрачним џамницама држаџи,

и не моџоше?

Да ли је овај удовсџиву мојему женик?

Дођи, о жениче, дођи
и подај онима који ми чине зла
по делима њиховим,
јер не разумеше твој долазак
на помоћ моју.

Прими оружје
и усџани и не закасни.
Заби сџреле изошџрене
у срца њихова,
које за мене изошџрише,
безакони.

Не џрџим к џојему бремена оних на ме.
Коликим жрџивама мрским оскврнуше ме.
Дођи, освети ме крвљу својом.
Приђи, џадању моме џошџоро.
Сабери ми чеда расџочена,
која завишџу врази од мене оџрџнуше.
Сабери их у оџраду моју,
џаси чеда моја,
да не једе вук од сџада моја,
да не расџера их завишџу својом
као џре, када не би с џима.

Да не задрема око џвоје.

СТРАДАЛНИЦА ОЛИВЕРА, СРПСКА ДИКА

Када јој је муж погинуо, Милица влада у име малолетног сина Стефана до његовог пунолетства. Подноси и нај-

страшнију жртву – да би сачувала полунезависност Србије, она убици свога мужа, султану Бајазиту, даје кћи Оливеру за жену.

Оливеру, дивну нашу госпу, треба да памтимо са најдубљом захвалношћу, сећајући се не само својих непосредних предака, него, увек, и ње, жртвене кћери Лазареве. Она је отишла у ропство да би њен брат, кад одрасте, подигао Манастију и Копорин, и да бисмо ми, данашњи, имали бар нешто од Високе Србије Високог Стефана. То јест, по увиду песника Владимира Јагличића: „Можда сам ја, данас, достојан нечега великог и светлог, рецимо сунца, зато што је она, једном давно, понижена, гледала у земљу. И не само ја. И не само она.“

Клањамо се твојој жртви, госпо наша Оливера!

МИЛИЦА БРИЖИ О СВОЈОЈ ДУШИ

Лазарева удовица, мудра у Христу и вешта у дипломатији, спасава синове Стефана и Вука од Бајазитове оптужбе да му нису одани, и доноси мошти Свете Петке у Србију. Из ње зрачи светост молитве и поста, али и познање тешких путева земне власти хришћанске. Потомци Косовског Великомученика и њени имају на кога да се угледају. Унук Лазарев и Миличин, син њихове кћери Маре Бранковић, касније ће постати велики и трагични деспот Ђурађ, а прауници су им напаћени, али Христу одани, Светородни Бранковићи.

Док влада, Милица не заборавља на сопствену душу. Јер душа је темељ сваке тврђаве, земне и небеске. Са још једном удовицом, супругом деспота Угљеше Мрњавчевића, Јеленом, прима монаштво у Љубостињи, прво малу схиму као Евгенија, па велику као Ефросинија. И одлази света наша мати из земље суза, право у сусрет свом супругу, Косовском Великомученику.

ОДАНИ СИН СТЕФАН

У Небеској Србији се моле за Српство и чекају свог сина, Стефана Лазаревића, који влада отачаством у најтеже дане, водећи га, с бројаницама у једној и мачем у другој руци, ка великом препороду. То је доба највишег узлета српске средњовековне духовности, који је почео када је Свети кнез Лазар примио исихасте са Синаја и Атоса у земљу Светог Саве и Симеона. Константин Философ се диви Стефановој Србији, поредећи је са великим манастиром.

Стефан, одани син својих родитеља, јесте и достојни наследник очев, што се види из записа на Косовском мраморном стубу:

*Овде неіда бејаше велики самодржац,
чудо земаљско и рија срїски,
звани Лазар, кнез велики,
їобожности и нейоколебими сїуд,
доброразумља їучина и мудрости дубина,
оїњени ум и зашїїїїник сїїранаца,
храниїељ їладних и миловање нишїїих,
скрбних миловање и уїешиїїељ,
који воли све шїїо хоће Хрисїос,
коме иде сам їо својој вољи
и са свима својим безбројним мношїївом,
колико је їод руком њеїовом.
Мужеви добри, мужеви храбри,
мужеви, ваисїїину, у речи и у делу
који се длисїїају као звезде свеїїле,
као земља цветїїовима шареним,
одевени злаїїом и камењем драїїм украшени,
мноїи коњи изабрани и злаїїоседлани,
сведивни и красни коњаници њихови.
Свейлемениїїих и славних*

као какав добри њастир и заштитник,
 мудро њриводи духовне јајањеце
 да у Христју добро скончају
 и њрине мучења венац
 и више славе учесници бду.
 И њако сложно велико безбројно мноштво
 скупа с добрим и великим њосиодином,
 добром душом и вером најјврћом,
 као на красну дворану и мнојомирсану храну
 на нејријатеља се усјремише
 и њраву змију зјазише
 и умрјвише дивљу звер и великој њроштивника
 и несјјоја ада свејаца,
 велим Амурата и сина њејова,
 асјидин и јујин њород,
 шјене лавово и василисково,
 ња са њима и не мало друјих.
 О чудеса Божијих судбина,
 ухваћен би храбри сјрадалац
 незаконим ајаренским рукама
 и крај сјрадању добро сам њрима
 и мученик Христјов њосјаје
 велики кнез Лазар.

СЕСТРОЉУБАЦ И БРАТОЉУБАЦ

Стефан, одани брат, спасава напаћену Оливеру. Пошто је Бајазит поражен од Тамерлана у Ангорској бици 1402, из монголског ропства он своју сестру враћа у отаџбину.

А када је избио грађански рат између њега и брата му Вука, Стефан пише најлеппу посланицу српску, „Слово љубве“, којом Вука позива да се врате братској љубави:

Заједно бејасмо, друї друїу близу,
 ил' шелом или духом,
 но да ли їоре раздвојише нас,
 да ли реке,
 Давид да рече: „Горе Гелвујске,
 дажд на вас да не сиђе, ни роса,
 Саула јер не сачувастије,
 ни Јонаїана?”
 О безлобља Давидова,
 чујтије, цареви, чујтије,
 Саула ли оїлакујеш, нађени?
 Јер нађох, рече Бої,
 човека їо срцу мојему.

Веїри да сукобе се с рекама,
 и да исуше,
 као за Мојсија море,
 судије као за Исуса,
 ћивоїта ради Јордан.

И снова да саставимо се,
 и снова да видимо се,
 и снова у Христїу да сјединимо се,
 самоме їом,
 коме слава са Оцем
 и са Духом Свеїим
 у бескрај на веке,
 амин.

Касније ће Стефан Лазарев, измирен са сестрићем Ђур-
 ђем Бранковићем, с којим је извесно време био у сукобу, њему

предати и престо, јер у браку са Јеленом Гвателузи није имао потомства.

Светао пример богољубља и братољубља.

ЈЕЛЕНА БАЛШИЋ И КУЋНО ВАСПИТАЊЕ

И кћи Лазарева и Миличина, Јелена, удата у зетске Балшиће, беше диван пример породичног васпитања и побожности. Она се, у петнаестом веку, бурном и тешком по Србе и хришћанску Европу, као монахољубива госпа, дописивала са својим духовним оцем, Никоном Јерусалимцем, који ју је учио како да сачува душу и спреми се за вечни живот. Док су се рушили светови, она није заборављала оно што никад не пролази.

Све је чинила како је видела у кући својих оца и мајке.

Јер, без породице нема живота, и читав живот, како рече Достојевски, почива на неколико лепих успомена из детињства.

Лазарева и Миличина деца су, очито, такве успомене имала.

БЕЗ ПОРОДИЦЕ ЗАИСТА НЕМА ЖИВОТА

Рат који антихришћанска Европска Унија води против породице и породичних вредности тешко је погодио и Србију, земљу биолошких (колико и духовних?) потомака Лазара и Милице Хребељановић. Сада се не боримо само за Косово и Метохију као државну територију – сада се боримо за хришћанску веру и морал који су срж Косовског завета, и без којих је прича о Резолуцији 1244 СБ УН и нашим светињама попут Дечана и Грачанице само празнословље. Јер, ако нам униште хришћанску веру и породицу, и ако нас „цендеришу“ и прекроје по обрасцу антихристовском, шта значе Девич и

Бањска, Соколица и Љевишка? Лепи су, велики су, дивни су, али – хоће ли нам их Бог оставити у власништву ако смо Му плънули у лице газећи Његов закон? Ништа што нас може одржати за будућност није спољашње – све је у вери, у духу, у моралу, у части и честитости. Државне власти које крше закон Божји навлаче проклетство на свој народ, чак и ако то нема ко да им каже, јер се, рецимо, боји, или, опет рецимо, добија извесне „бенефите“ од те власти.

Пошто су наше светиње, не само на Косову и Метохији, него где год нас има, зидали свеци којима су Бог и породица били на првом месту, не могу их одбранити „цендераши“, који све чине у име Европе без Христа, оне Европе што ју је Владика Николај звао Бела Демонија.

ОПРОСТИ, СВЕТИ ВЕЛИКОМУЧЕНИЧЕ КОСОВСКИ

Кад се ово има у виду, бива нам јасна сва карикатуралност доделе некакве „видовданске повеље“ премијерској особи чија је Влада законским безакоњем „цендерисала“ Србију и српски народ. И то у Крушевцу, где су Лазар и Милица од Бога добили осморо деце. (Какве деце, каквих сунчевића крста и слободе!)

Али, кад је већ спрдачнина почела, и кад већ нема никог, ни у мантији, ни без мантије, да дигне свој глас у име косовских породичних завета, да онда идемо до краја: дајмо тој истој „повељисаној“ особи, за све што је, до сада, у Лазаревој земљи учинила за родитељство (а нарочито мајчинство), орден Мајке Југовића. И то са лентом.

А ти, Косовски Великомучениче, опрости, ако можеш, нама, бедницима, неспособним да одбранимо хришћански морал и природну породицу, нама, који ћемо, ако се овако

настави, „рђом капати док нам је колена“, и помоли се Господу твоме и нашем да нам дарује покајање.

**СИЛОВАЊЕ СРБАДИЈЕ НЕКАД И САД
(НАРОЧИТО ОВО „САД - USA“):
ЈЕДНА НЕ ТАКО РУЖИЧАСТА ПРИЧА**

**ЗАШТО НЕ ТРЧИМ ЗА АЛИСИНИМ ЗЕЦОМ
(А ХТЕО САМ)?**

Па да ли је ово, опет и опет, негативно – стереотипни текст о Чумама, Чумићима, Чминтама и Чминтићима који нам нуде суперслободне и секси законе, са све трансродним фреквенцијама испод прага свести?

Зар је могуће бити против људских права?

Да ли сам ја постао неки нељудски тип?

До када ћу писати свашта на „Искри“ и другде, где ме још пуштају?

О, како се преиспитујем док ме Друга Србија прекорно гледа, и стреља - за сада само - очима.

О, како ме хвата криза идентитета, рода, цендера, како ме дрма жеља да улетим, са Алисом, у рупу, трчећи за Зецом Који Касни у ЕУ, у ту Земљу чуда, у којој Чумићи и Чминте управљају нашим животима, проглашавајући истоболнике брачницима а нас, остале, мрачњацима!

И ја бих да певам Шилер – Бетовенову „Оду радости“.

Али, не могу. Немам дара за певање.

Свашта читам, па ми се не жури за Зецом Који Касни у ЕУ. Јер, чим то *нешито свашита* прочитам, почнем да сумњам, и не трчи ми се за плавим зечјим репићем попрсканим жути-тим звездицама.

А жао ми беше, није да није.

THE NAME OF THIS GAME

Ево, рецимо, какве реакционаре читам ових дана, таман кад сам решио да признам да сам до сада био мрачњак, а сада, када ме Чумић Нови Чминта просвећује, решен да постанем просветљеник. Таман одлучим да се умно „трансцендеришем“, кад оно – међутим...Није пред нама, кажу ови реакционари које читам, питање секса, него терминалног капитализма као коначне судбине планете!

Италијански филозоф Дијего Фузаро ме разуверио у потребу „трансцендерисања“: „Баш као што на економској страни либерализам тежи да сруши државна политичка ограничења, тако и са сексуалне стране он има за циљ растварање концепта природне границе, растварање идеје о природи која није у потпуности разрешена у друштву и историји. Неолиберални мит о транснационалном се огледа и у сфери сексуалности, у сталном медијском хваљењу трансродне особе, оне која је прешла сваку меру и сваку природну границу, сваки остатак историјске традиције. Пошто либерални трансационализам циља на дерегулисано и од свега ослобођено глобално тржиште, нарочито од демократске националне суверености, онда се и трансцендеризам, као медијски модел, заснива на сексуалној дерегулацији, уништавању сваке границе и сваког суверенитета везаног за природу и биологију.“ (1)

И онда је седнем и напишем овај текст, а Зеџ Који Касни у ЕУ скочи у рупу без мене.

О ЧЕМУ ЈЕ ОВАЈ ТЕКСТ?

Овај текст је, на неки начин, о томе, као што су и закони које Нови Чминта Чумић намеће Србији такође о томе – о тријумфу неолибералног капитализма, а не о правима хомосексуалаца.

Да се зна (без икакве ироније) ово није текст о нашим муслиманима (који су, како сведоче француски путописци

с почетка 19. века, били изразито против онога што се зове „турски порок“), нити, пак, о исламу (јер ова религија има јасне моралне норме кад је сексуалност у питању).

Верујем да су муслимани, као и припадници других традиционалних верских заједница у Србији, против разарања породичних вредности у име „људских права и демократије“.

У мом тексту и Отоманска империја (некад) и империја САД (данас) само су повод да се каже шта значи империјално насиље у области људске сексуалности. Оно је знамење бескрајне и безаконе власти над потчињенима. У питању су, дакле, игре моћи која немоћнима доказује да су немоћни, и да морају да слушају шта им се нареди, по цену живота и достојанства. То јест, како је Харолд Пинтер формулисао златно правило америчке доминације: „Пољуби ме у задњицу или ћу ти разбити главу“.

Зато се прво враћамо у прошлост.

КАКО ЈЕ ТО БИЛО У ДОБА ОТОМАНСКЕ ИМПЕРИЈЕ?

Турско окупационо доба на нашем простору било је познато по тријумфу хомосексуалне педофилије. Ево шта о томе пише Џонатан Дрејк у свом огледу „Турски порок“: „Јер још од времена када су освајања Римског царства била на своме врхунцу, вероватно нигде није било војске која је силовала децу, а нарочито дечаке, у мери у којој су то чинили Турци. Најмање 8.000 аустријских дечака, током опсаде Беча узетих за турске катамите, масакрирано је пошто је опсада обустављена. Вартоломеј Ђорђевић (1510-1566) написао је два документа о свом искуству у турском заточеништву. Тринаест пута је био роб, чак седам пута препродаван. Даје речит опис марширања дечјег робља са европских бојишта пут Турске. Купци робова ишли су за војском, сваки препродавац гонећи

50-60 деце, сапетих руку и ногу, пешице у Турску. Увече је, пише, било тешко поднети јецаје и сузе дечака одабраног да, за ту ноћ, истрпи похотљивост трговца робљем. Чак и они узраста од свега 7 година нису се могли заштитити од злостављања, осим 10% оних најлепших, намењених султану на дар. Од њих је владар вршио одабир за сопствена „против-природна задовољства”; остали су поклањани пријатељима, давани у куће које су се бавиле мушком проституцијом или су продавани на пијацама.“(2)

Да се разумемо: Дрејк није никакав „хомофоб“. Напротив – он турски хомосексуализам сматра нечим веома симпатичним.

ХАРЕМИ, АЛИ ДЕЧАКА

Дрејк каже да се овај обичај ширио међу Турцима још од доба Бајазита Првог (1360 – 1403), а да је Мехмед Освајач био изразити представник „љубави према дечацима“, који је својој војсци нудио све сласти кад освоје Цариград. Када је племић Лука Нотарас одбио да му преда свог сина, био је убијен, а харем дечака је плесао приликом удаје султанове ћерке. Дрејк додаје: „Пре него што би дечак био одведен у султанове ноћне одаје, уклонили би му маље и окупали би га у мирисима. Тих две стотине зацело су били узраста од 8. до 16. година старости; пролазили су обуку попут оне коју су пролазиле гејше, а која се састојала од еротског песништва и певања, плеса, књижевности и „различитих начина да се задовоље мушкарци”. За појам „кућа ваљака” (peg house), који означава мушку јавну кућу, уврежено се мисли да происходи из устаљеног бродског обичаја да се „мали од палубе” натера да седне на ваљак како би му се анус растегао, а који се уназад може датовати у овај период. Јер нађене су клупе, налик школским скамијама, са ваљцима разних величина на којима

су дечаци очигледно морали да седе, вероватно се премештајући са мањих ваљака на веће како су напредовали са изучавањем турске књижевности и певања. Када је добавка младића, у виду ратног плена, почела да јењава, султан је увео свој злогласни „данак у крви“.“(2)

За који – тај данак - другосрбијански историчари тврде да је био шанса да отети дечаци напредују у државној администрацији моћне Империје.

У 19. ВЕКУ

Али – паша Јањински је, у Бајроново доба, имао харем пун дечака, чије је родитеље убијао ако се успротиве отимању потомка. Он је, да би робове држао „бледим и покорним“, редовно пуштао крв истима, а задовољство је налазио у мучењу. О овоме паши је, поред осталих, писао управо Бајрон, који је дошао да ослобађа Грчку. Дрејк додаје: „Дечаци који се не би допали Алију, били су увезивани у цакове и бацани у језеро, или су, зарад дворске забаве, убацивани у леопардов кавез. Али-паша се наслађивао мучењем и даривањем својих дечака.“(2)

Дрејк подсећа и на ово: „Пошто је Мехмед IV укинуо „данак у крви“, набавка дечака је одржавана путем активне трговине робљем у Турској. У 1822. години, око 45.000 грчких заробљеника разаслато је на тржнице робова.(...) У 1894. години, судећи по Халдену, велико мноштво најзгоднијих јерменских дечака узето је за неморалне сврхе. И свугде, али нарочито у Малој Азији, грчка су деца била беспомоћна спрам сексуалних насртаја Турака. Руља би убила Грка који би подигао руку на Турчина, чак и приликом одбране своје деце.“(2)

Од 1846. до 1904, број дечачких јавних кућа у Истамбулу се утростручио.

ПОХВАЛА ТУРСКОМ СТИЛУ

Аутор огледа „Турски порок“ хвали ове обичаје, и каже да је дечацима коришћеним за забаву турских мушкараца у ствари било лепо (тако мисле и другосрбијански историчари, зар не?): „Многи је турски племић и пословни човек могао пре да верује свом омиљеном дечаку него сопственој жени, деци или запосленима. У многим случајевима, као и у случајевима младих љубимаца арапских шеика, према овим дечацима је поступано са дужним поштовањем и са више наклоности него према властитој деци. Они су, наравно, живели издвојено, у харемима, без слободе да оду; од њих је захтевано да певају, плешу и забављају своје господаре; предавали су себе срамним и разузданим сексуалним радњама које су западњаци описали као „континуиране оргије“. Али су највећим делом били срећни, очаравајуће пријатни, нестрпљиво еротични и одани. Турци су били пожудан народ који је волео живот и уживао у сексу. Стога би било несувисло порицати сексуалну страну њихове љубави према дечацима.“(2)

Наравно, неким се ово није свиђало. Влад Цепеш, румунски кнез и немилосрдни убица султанових војника (код њега су сви заробљени Турци набијани на колац), у младости је био талац код султана, и преживео покушај силовања. Предање каже да је његов брат, такође талац, Раду Лепи, био султанов љубавник, што је грофа Дракулу још више ражестило у борби против Турака.(3)

НАША СУДБИНА

Тако је било и код нас, кад смо живели под окупацијом. Марко С. Марковић, познати српски интелектуалац из Француске (умро 2012. године), пишући о књизи Милорада Панића Сурепа, „Кад су живи завидели мртвима“, бележи: „„Као стока” — то поређење се понавља и провлачи кроз

описе разних писаца, нарочито турских, кад говоре о нашем човеку. Било кад се на бојишту поколеба и нада у декство или кад покорно пође у ропство, свуда га Турци гоне као стоку. Кад су Турци, за време Ђурђа Бранковића, освајали у Србији крајеве око Млаве и Ресаве, Дурсун-бег је писао: „Божјом помоћи освајање њихово било је тако лако као што јутарњи поветарац развија лалу румену”. А приликом опсаде Смедерева: „Најпослед, помоћу анђела помоћника растераше невернике као стадо стоке и разбише га... Све је то било заузето за трен ока. Невернике растераше и као чопор марве сатераше у варош. По улицама толико их потукоше да је долазило да се од телеса побијених коњ није могао да креће”. Много касније, на путу за Цариград, Бенедикт Курипешић бележи: „Јутрос, кад смо улазили у варош Врхбосну, тјераху мимо нас, с десне стране, као стоку, петнаесторо до шеснаесторо дјеце, дјечака и дјевојчица, јер их не могоше све продати на тржишту.”

Чујете ли?

Као стоку!

Тако су водили наше дечаке и девојчице.

ИЗ ЛЕТОПИСА

Марковић, позивајући се на Сурепа, наставља своје летописање ужаса...

Константин Михаиловић, Србин родом из Островице, прича: „Кад се место покори, цар је наредио да се затворе капије и да се оставе отворена само једна врата ... Наредили су домаћинима да сваки са својом служинчади, с мушком и женском чељади, изиђе кроз врата из места на ров, остављајући све своје благо у кућама. И то су ишли један за другим. А цар, стојећи пред вратима, бирао је младиће на једну страну, а женску чељад на другу, а (одрасле) мушкарце исто тако на

другу страну рова, па који су међу њима били најистакнутији наредио је да се сви ти посеку. Младића које је изабрао било је на броју триста двадесет, а женске чељади седам стотина и четири.” Није тешко погодити какво доба ужаса и срамоте је затим очекивало побеђене: „Газије се сите напљачкале плена. За пар чизама се продаваху робиње. И ја убоги купих једног красног младића за 100 аспри. Оволико плена, говорило се, није било од исламског постања.” Хваљаше се Турци надалеко лепотом српске младости: „Српске моме су такве да их се човек не може довољно науживати, ма колико се њима наслађивао. А они који су имали прилике да се забаве српским дилберима, кадри би били да се одрекну од сто других пријатности, можда хиљаду, па чак и душу да изгубе. Толико их је тада узето, да се избројати није могло... Камо год погледаш чини ти се рајски перивој испуњен рајским хуријама и лепим дечама. Неверницима на видику изљубише младиће и девојке; потезали су их и у крај. Неверник је завијао као пас.” Или: „Док се ја, пред тобом, снажан као лав, забављам с кошутом, ти, о непријатељу, упри лице у небо и скамучи”.

Неверницима на видику...

МУЧЕНИЦИ

Ко није хтео да буде обешчашћен бежао је у хајдуке или се крио по збеговима. Али и тамо су Турци стизали: „У сваком од ових збегова био је искупљен народ из читаве једне области. Из њих толико робља поводише да то не би из овога или онога разлога кадар био описати ни највештији писар... Кад се борба завршавала исламском победом, пре но што би се отпочело робљење и пљачкање, многи су неверник и неверница, младић и девојка, и деца, из страха да их Турчин не би узео (силовао) испуштали душу скачући својевољно у провалију.” Јеромонах Теодор из Задра се јада 1647: „12 ти-

сушт србских момака похваташе и у Цариград одведоше”.“ Тако је, пишући о Суреповој књизи, сведочио Марко С. Марковић.

Зато је борба православних народа Балкана против турске окупације била тако одлучна и неукротива.

Имало се од чега бранити.

СА КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

Тешко су страдали и Срби на окупираном Косову и Метохији. Слободан Антонић, у свом тексту „Јесмо ли сами“, цитира Јанићија Поповића: „По варошима, Боже ме прости, родитељи нису волели да им се роди лепо мушко дете. Са лепим женским дететом је било лакше, јер оно ће седети код куће, између четири зида, а кад изађе на улицу биће забрађено марамом, тако да ће му се видети само очи. По очима, пак, нико не може знати да ли је лепо или ружно, младо или старо, и опасност му не прети. А лепо мушко дете? Њему је место у чаршији, да учи какав занат, да ради и заради. И због тога је било тешко оцу са лепим сином, јер је морао да живи стално под стрепњом да му једног дана не дође неко од дилбера и затражи дете за ашик, да с њим проводи блуд. Да похотљивца тужи суду? Судија би му само подсмешљиво одговорио: „А шта ће детету бити, бре, кузум? Лепо ти га (дилбер) облачи и добро храни!“ (4)

Тако је било са нашим народом у доба окупатора који су владали српском Светом Земљом.

ПОСТЕПЕНО ОСЛОБАЂАЊЕ

Турски расап, кроз који се Србија постепено ослобађала, што оружјем, што дипломатијом, изгледао је овако (описује Иван Јанковић): „У српској јавности о хомосексуалним односима говорило углавном у контексту турских зулума. Ако

је веровати појединим изворима, Турци су непрестано вредали прилику да силују каквог српског дечака, у чему су се нарочито истицале тодџије (додуше, ти зликовци су силовали и бабе). Према једном извештају још из 1820. године: 8. *Лани силовали су ѿойчије Турци у Врачару.* 9. *Паки ѿойчије Турци силовали су лани дијетѿе мушко.* 10. *Покојноѿа Гузоње дијетѿе мушко и још двоје дијетѿе ѿерзијске ѿерали су ѿойчије да уфатѿе да силују, која су једва оѿетѿа ѿомоћу друѿих Турака сѿахија. (...)* Многи Турци, нарочито угледнији и имућнији, држали су као љубавнике српске млаиће, тзв. аџуване или ђојлене, који су служили за новац. Сам честити везир држао их је сву силу, а о њима се старао посебан службеник, који је био у истом високом рангу као и, рецимо, кафеџи – баша или харем – ћехаја. Издржавање ове тевабије падало је на терет буџета Србије. Та буџетска позиција, која је различито називао; „дјецѿи“, „ђојленима“, „даире дјецѿи“, или „ђојле – егѿи“, обично је износила десет и више хиљада гроша.(...) Нешто љут на тадашњег београдског везира Хусеин – пашу, Милош му је једном пребацио да он „ништа друго не зна, него по сву ноћ пити и играти се са својим аџуванима“.“(5, 55-56)

А онда је у Србију дошла слобода.

ИЗ ЦРНЕ ГОРЕ

У свом делу „Бесудна земља“, Милован Ђилас каже да је турског зулума било и на територији данашње Црне Горе, оне којом су владали Турци до 1912. године: „У вароши је живио један старији човјек, општински пандур, који је био у служби још за вријеме Турака. Он је био Србин, канда не из овог краја. Био је, по причању, међу најљепшим људима свога времена, румен и бијел као дјевојка - како се говорило. Трагови те љепоте су се и сад видјели у крупном, иако помућеном оку, у руменилу лица и црнилу бркова и косе, иако

је већ био просијед, отромбољен и поднадуо. Тај човјек се на смрт разболио и у бунилу и ватри насрнуо је на рођену кћер. Дјевојка се једва отела, исцијепане хаљине и изгребана, и спасила дјекством у комшилук. Тада је баба Марта испричала- као велику тајну, али које се није грозила- да је овај човјек био дилбер неког кајмекама, то јест- служио је Турчину умјесто жена, кад је овај обилазио своју казу, па није могао собом харем да води. У то вријеме тако што чињено је скоро јавно и није ни сматрано, као данас, неприродним и срамотним. Као што су људи набијани на коље, сјечене им главе и паљене куће, тако је и то била једна од појава редовитих уз турску власт и уз турско сагњило господство. Шта се догађало у току тридесетак година - откад је престао да дилберује, у души тог човјека? Он се оженио, изродио пород, живио мирним и повученим животом. И наједном, нешто изопачено букнуло је у њему. Је ли се то његова наказна младост покренула? Или су људске страсти бездна и недокучиве?“ (6)

Или је у питању тешка последица турске окупације?

Биће да је у питању баш то – тешка последица турске окупације.

А онда смо се, свуда, ослободили.

Сад смо, изгледа, поново под окупацијом.

Зове се мека, мада је, суштински, тврда, да тврђа не може бити.

Зато Чумић - Чминта предлаже противпородичне законе.

ЗАШТО ИМПЕРИЈА САД НАМЕЋЕ ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ?

Руски геополитичар и мислилац, Леонид Савин, у својој књизи „Од шерифа до терористе: Огледи о геополитици САД“ истиче да је наметање политичког хомосексуализма као мере и провере НАТО држава саставни део једног, у суштини војног, пројекта. Он каже да чак и искрени активисти хомосексуалног покрета, попут Скота Лонга, учачавају лицемерје америчке политике, која не затвара мучионицу звану Гвантанамо, али се, тобож, бори за права сексуалних мањина. Савин каже да Лонг, разматрајући изјаве другог активисте у овој области, Вејна Бесена, интегрисаног у државну политику САД, учачава да Бесен настоји да докаже како су само „варварске“ земље (то јест, оне које не признају над собом власт Вашингтона) против „геј права“, а да су, по Бесену, „гејеви“ у свакој земљи изнад осталих сународника, као права авангарда онога што долази. Савин додаје: „Либерал – содомити говоре да су само они способни да савладају кризе и проблеме савремености, просвећујући цело човечанство у име високих идеала и водећи га у светлу будућност“.(7,147-148)

Дакле, неподмићени борци за права хомосексуалаца у САД виде да се њихов дискурс користи у империјалне сврхе – наметања воље Вашингтона свим земаљама света.

ОКУЛТНА ПОЗАДИНА ХОМОСЕКСУАЛИЗАЦИЈЕ ПЛАНЕТЕ

Савин такође истиче: „Професор Суровјагин у вези са институционализацијом хомосексуализма истиче да је „култни хомосексуализам, тј. обредна промена пола, усмерен ка формирању роботизоване личности са склоношћу ка апсолутном потчињавању, личности која је у служби тоталитарни-

зма и екстремизма.“ (...) Да би ритуални хомосексуални чин имао масовни и организовани карактер неопходно је уздићи хомосексуализам на ниво обичне, нормативне друштвене институције. Овде је очигледна паралела са садашњом либерализацијом, односно педерастизацијом, која се одвија у оружаним снагама САД. /.../ То значи да ће у службу интереса Вашингтона бити стављени не само амерички содомити који носе војну униформу, већ и међународна армија изопаченика који ће водити подривачку делатност у сувереним државама где се, и законодавно и неформално, истополни секс сматра преступом или грешним чином. Ти изопаченици ће, обасути љубављу Стејтдипартамента, добијати донације од правозаступничких организација и користити их за промовисање својих интереса, паралелно лобирајући за интересе неолибералних скупина Запада“. (7, исто)

Што се, наравно, види и у Србији.

Јасно је свакоме ко хоће да му буде јасно. Окупација, читаоче. А, наравно, нема окупације без квислинга.

ШТА САМ ПИСАО ПРЕ ДЕСЕТ ГОДИНА

Ево аутоцитата из текста који је објављен 11. септембра 2011. године, пре, дакле, читаве једне деценије: „Зато је прича о „паради поноса“ обичан увод у оно што се овде заиста хоће. А о чему је реч? У свом тексту „Геј права“ као средство спољног притиска“ („Геополитика“, септембар 2011), Слободан Антонић истиче да Империја наметаће „геј права“ користи као средство за притисак на све државе које треба поробити. Тако је, 4. јула 2011, некооперативни пакистански режим добио шамар, јер је у америчкој амбасади у Исламабаду, организована „журка за геј права“, где су присуствовали припадници „пакистанске ЛБГТ заједнице“ (у овој традиционално исламској земљи сигурно их је на милионе, и сигурно им је

неопходна транспарентност - ко ли је овде луд?). Религионе организације блиске властима Пакистана оптужиле су (с пуним правом) САД за „културни тероризам“. Содомити у америчкој администрацији су, указује Антонић, добили најнепосреднију подршку Хилари Клинтон (кога би другог?), а основали су и своју лоби групу „Гејеви и лезбејке у агенцијама за спољне послове“. Хилари је 2010. од Конгреса добила повећање буџета свог министарства ради још брижљивијег праћења ЛБГТ права у свим земљама света, нарочито у Африци (коју треба реколонизовати, зар не?) Антонић указује да је притисак Империје на посустали Тадићев режим, који се тетура ка новим изборима, само још једно средство уцене да буду кооперативнији кад је у питању коначна издаја Косова и Метохије. А после, шта их брига? Тадић и компанија могу и да оду, довешће они опет неку своју екипу. Жутокраки ће бити употребљени и одбачени као и сваки тоалет-папир (наима, они толико вреде у очима својих господара; можда ни толико.)“(8)

Тако сам писао пре десет година.

Читалац може сам да провери шта се од тада до данас десило.

НА ПРВИ И НА ПРАВИ ПОГЛЕД

Зато понављам - није ово прича о правима ЛГБТИК-СИПСИЛОНЗЕД особа: разне Чумиће, Чминте и Чминтиће, само на први поглед боли душа за права људи „нестандардне сексуалне оријентације“. Суштински, њих боли ду...(гме) на капуту, да не кажем да им пуца прслук за хомосексуалце (што је политички некоректно рећи, јер тако се Клерк Гебл растаје са Вивијен Ли на крају „Прохујало са вихором“, а сад је тај филм забрањен, зар не?) Чумиће, Чминте и Чминтиће не занима ништа осим налога Империје, чијој окупацији Ср-

бије служе. Квислиншка је то прича, ти лажни закони који подмећу истоболни и цендеруше.

И да - осећам се баш као борац против окупације Србије, и зато сам и потписао апел интелектуалаца и јавних личности за одбрану породичних вредности, а нисам, гле чуда, *психолошкиња* из Сорошеве школе, да бих потписао неки други (сасвим легитиман, али бајат и дуђав) апел, а у славу Новог Чминте и његових Чминтића, који би да нас убеди да је противустановно насиље над овим народом неопходни цогинг са Зецом Који Касни у ЕУ, и за којим треба да скочимо у рупу што води ка Бриселу, по свему судећи јаму безданицу.

И тако, драги читаоче, остајем реакционар, који не пре-стаје да реагује. Па ти види каквих све мрачњака има у Србији која није постала Друга...

УПУТНИЦЕ:

1. <https://www.standard.rs/2019/09/27/lj-bogdanovic-uspeh/>
2. <https://www.xxzmagazin.com/o-turskom-poroku>
3. <http://history-behind-game-of-thrones.com/historical-periods/draculaimpale>
4. <http://www.sedmasila.rs/jesmo-li-sami/>
5. Иван Јанковић, Кага Несида и коментари, Београд, 2018.
6. <http://novi.uciteljneznalica.org/index.php/2016-03-27-00-17-50?id=262>
7. Леонид Владимирович Савин: Од шерифа до терористе/ Огледи о геополитици САД, МИР, Београд, 2013.
8. <https://www.magacinportal.com/2011/09/%D0%BE%-D0%BD%D0%B8-%D1%85%D0%BE%D1%9B%D0%B5-%D1%83-%D1%83%D1%9F%D0%B1%D0%B5%D0%BD%D0%B8%D0%BA%D0%B5/>

С ВЕРОМ У БОГА, ЗА ПОРОДИЦУ И ОТАЏБИНУ

ДА ЛИ СЕ ТРЕБА БОРИТИ

Неки пут ме људи питају да ли се треба борити и излагати ударцима окупације (тзв. “меке окупације“) Србије. Па ме још питају: зашто сам себи дозволио да ме „елцидитници“ развлаче по суду због текста „У одбрану природне породице“ (изложен сам оптужбама за дискриминацију од 2018. наоовамо, а процес се наставља 17. маја 2021. године). Можда је требало вештије, мудрије, веле неки. Што каже онај Андрићев јунак: „У ћутању је сигурност“.

Размислим, па кажем: „Вреди се излагати. И не сме се ћутати кад је будућност наше деце у питању“. Између осталог, зато што смо ми, православни Срби, са свим својим слабостима, потомци јунака, а не кукавица и никоговића. Наследници смо јунака који „умираху ћутке на страшном кољу“ (Милан Ракић).

Рецимо, ја сам из чачанског краја, у коме је славно Драгачево, што је дало толике витезове.

Сећање на њих још је живо. И боли, ако не идемо њиховим стопама.

СЛУЧАЈ БУДИМИРА ДАВИДОВИЋА

Ево само једног примера. Будимир Давидовић, носилац Албанске споменице, две Карађорђеве звезде са мачевима, ордена Француске легије части, златне Обилићеве за храброст, носилац двоструког Витеза слободе, рођен је 1890. године у драгачевском селу Горачићима, а умро 1980. године у Чачку. То је човек који је био преко седамдесет пута рањаван у Балканским и Првом светском рату, а у пробоју Солунског фронта остао без десне руке. Регент Александар Карађорђевић му је лично уручио своју Карађорђеву звезду, а францу-

ски генерал Гијоме је са својих груди скинуо орден Француске легије части и предао Давидовићу рекавши: „Јуначе, ти више него ја заслужујеш да носиш ово одликовање. Хиљадили се такви јунаци”.

Такав је био тај Будимир, као из епске песме: „На њему је рана седамдесет“.

СЕЂАЊА СЛАВНОГ БУДИМИРА

Ево неколико његових сеђања: „Десети пешадијски пук, управо моја друга чета, у којој сам ја био редов, била је 12. 10. 1914. у Завлаци близу Колубаре. Била је ноћ када сам са два војника кренуо у извидницу. Био сам, као већ искусан ратник, у 24. години, вођа извиђачке патроле. Шуњамо се ми тако, кад на двадесетак карака испред нас, приметих седам аустроугарских војника. Они лешкаре, митраљез испред њих, а пушке стоје прислоњене уз пласт. Заобиђемо их, па са леђа, прво нечујно извадисмо затвараче из митраљеза и пушака, а затим их и заробисмо. Тресли су се од страха. Моји другови ми предлажу да их вежем, али ја нисам хтео везане да их водим командиром, осим тога ко би нам носио оружје. Стигосмо међу наше и ја рапортирам командиру: 'Имамо седам живих језика, један митраљез и пушке'. Мој командир ме грли и љуби а затим зове команду батаљона. Вест о томе је стигла и до Степе Степановића. Оне заробљене војнике одведоше некуд, а мени пред четом на груди окачише Карађорђеву звезду...
...У Балканским ратовима зарадио сам једно одликовање и 16 рана, а те 1914. изрешеташе ме на Колубари (31 рана). Спасише ме некако лекари. Следеће године у одбрани Београда, на моје очи, у јединици мајора Гавриловића, погибе ми брат Владимир. Био је потпоручник. Од тада сам се јављао добровољно на све опасне задатке. Горео сам од жеље за осветом мог брата и нашег народа...”

Борио се за заштиту нашег народа који се народио зато што му је породица била светиња.

КАКО ЈЕ ОСТАО БЕЗ РУКЕ

И још је памтио славни Давидовић: „А после, то се већ зна: Албанија, Крф, Видо, па опоравак и Солунски фронт. Десети пук формирао је јуришну чету. Нису ме заобишли, хвала им. У међувремену да бих стекао рутину, ноћу упаднем у бугарски ров и донесем једног војника. Описао је сваки педаљ положаја код Соколца. Био је кукавица, а такве нисам волео. Наш пук је био на западном делу фронта: Ветерник– Кравица–Јеж. Нас 14 војника 18. априла 1918. године одабраше да бомбама уништимо 7 бугарских земуница. Кренусмо нечујно, после поноћи. До мене је Милун Петровић, Драгачевац, срце му је велико као планина, добричина, али је Бугаре мрзео изнад свега. Бауљамо ми, провукосмо се некако испод бодљикаве жице, али Милун застаде. Руком ми даје знак да ту станем. Удаљи се он десетак метара и врати се са крвавим бајонетом. Елиминисао је стражара. Настависмо даље и дођосмо до земуница. Кроз отвор убацисмо бомбе. Земља се претвори у пакао, све се тресло. Бугари добијају појачања, морамо на нож. Ускочисмо у ров и направисмо покољ, али мене избодоше на 17 места. Моји другови већ се повлаче а ја се заплетох у бодљикаву жицу. Шикља крв али хоћу да живим, не дам се. Бугарски војник креће на мене бајонетом, ја тргох пиштољ и оборих га. Други баца бомбу поред моје главе. Зграбим је хитро, али она ми експлодира и однесе ми десну руку. Бугари ме хоће живог, трче према мени тројица и то ме освести. Тргнем левом руком последњу бомбу, зубима извадим детонатор и бацам је пред Бугаре, више их нисам видео. Наши ме тада некако извукоше и нађох се у болници. Ту су ми, седам дана

касније на израђаване груди, окачили ордење, регент Кара-
ђорђевић и генерал Гијома”...

И шта? Треба да ћутим да би политички хомосексуалци
подносили извештај својим глобалистичким газдама да су
ућуткали породичну Србију?

Да су нас победили?

Како да ћутим?

МЕНЕ БИ БИЛО СРАМОТА

Да ли се Давидовић, човек СА СЕДАМДЕСЕТ РАНА, бо-
рио за Србију „истополних партнерстава“ (који ће, у следе-
ћем кораку, тражити усвајање деце)? Да ли се борио за „цен-
дер Србију“ у којој ће мушкарац за себе моћи да каже да је
жена само зато што се тако „идентитетски“ осећа? Или да,
као она несрећница са Севера Европе, себе прогласи за мач-
ку? Да ли се борио за Србију у којој нећемо смети да кажемо
шта, као православни хришћани, мислимо о цендер лажима
и „трансвињаријама“?

Е, па, није се борио.

Борио се за усправно и исправно, за крст часни и слобо-
ду златну, за дом и огњиште, а ми, његови, макар и недостој-
ни, потомци, ту борбу морамо наставити.

Јер, ако будемо ћутали као кукавице и никоговићи, гро-
бови наших предака, што рече Алекса Шатић, бориће се са
нама.

Зато, са вером у Бога, за породицу и отаџбину!

СВЕ СТЕ НАМ УЗЕЛИ, ПОРОДИЦУ НЕ ДАМО: О ЈЕДНОЈ КЊИЗИ КОЈА СВЕ НАЈАВЉУЈЕ

ПРИВАТНО И ЈАВНО

Право на приватни живот припада појединцу, а јавни живот је добро заједнице.

У лична права спада право на љубав и избор сексуалних партнера. У права општа, друштвена, спадају право на рад, социјалну заштиту, право гласа.

Конфузија између личних и општих права једно је од оруђа рушитеља људског света и живота.

Петар Анђелковић указује на чињеницу да претварањем своје сексуалности и полних склоности у друштвено - политички покрет, то престаје да буде приватна и лична ствар и постаје јавна ствар.

Шта то значи?

Ево, по Анђелковићу: „Тако неко може, на пример, да шета го по свом стану, да хода четвороношке и да лаје, уколико му то чини задовољство и ћеф (његова лична слобода), али уколико то исто ради у јавном простору, не треба да се чуди ако то изазове реакције публице, чак и насиље.(...) Претварајући своје личне слободе у јавну ствар, он нема право да самој јавности ускраћује право да га осуди, кријући се иза појмова личних права, која је управо злоупотребио за јавну друштвену промоцију свог приватног понашања“.(1, 53)

Злоупотреба је у питању, драги читаоче.

ПРЕВРЕДНОВАЊЕ КАО ЦИЉ

Они који не желе да лични избор прилагоде јавном систему вредности, него очекују прилагођавање јавног система вредности свом личном избору, настоје да читаву јавност учине кривом што не сматра да њихова лична права треба

наметнути већини друштва, и претворити их у нешто што је недодирљиво за критику.

То треба да знају, данас и овде, политички хомосексуалци на челу са министром Чомићем (овде се ја, као политички коректан писац, опредељујем за језичка поигравања џендером): њихова сексуална склоност није нападнута, него је у питању критика политичког покрета који жели да превреднује све вредности.

То се јасно види тамо где је политички хомосексуализам, тамо где је на Западу победио, приморава децу да у школама и вртићима чита нове верзије бајки, у којима у срећни „брак“ ступају два принца или две принцезе. Они се не заустављају; радикали међу њима кажу да свако треба да постане ЛГБТ, да би могао да их „разуме“.

ЗНАЛО СЕ, ЗНАЛО

Година 2012. донела је зборник „Глобално заГЕЈавање/Тоталитарна идеологија хомосексуализма“. Основна идеја зборника сажета је на задњој корици књиге: „Геј парада не служи да се ЛБГТ особе изборе за своја „људска права“ и да се интегришу у друштво, напротив, својим агресивним инсистирањем да се геј парада пошто-пото одржи, ЛБГТ-активисти, лажно се представљајући да су они представници свих ЛБГТ-особа, управо продубљују сукоб између хетеросексуалаца и хомосексуалаца. Геј парада служи за промоцију идеологије хомосексуализма и представља прву степеницу у геј-маршу кроз српске институције који се завршава захтевима за брак и захтевима за усвајање деце од стране истополних партнера. Ако смо заиста свесни дубоке важности отвореног суочавања са овим проблемом и потребом да се брак и природна породица заштите по сваку цену, једини логичан закључак по питању хомосексуализма са друштвеног

аспекта недвосмислено мора бити: разумевање за проблеме ЛБГТ- особа – ДА; афирмација идеологије хомосексуализма – НЕ“.

Разумевање да, али не и пристајање на превредновање свих вредности.

ТОТАЛИТАРИЗАМ МАСКИРАН У „ПРАВО НА ЉУБАВ“

У уводном тексту зборника, „Друштвени аспект хомосексуализма“, Бранимир Нешић истиче да треба разликовати хомосексуалност, као сексуалну привлачност према особама истог пола, и хомосексуализам као идеологију. Јер, хомосексуализам јесте „тоталитарна идеологија“, која жели да „целокупном друштву, свеобухватно, наметне став да је хомосексуална склоност „природна“ и да је у питању „варијетет“ и да свако ко тако не мисли мора бити кажњен и медијски линчован.А управо је СВЕОБУХВАТНОСТ плана и надзора понашања популације једна од основних одлика сваког тоталитаризма“.

По Владану Глишићу, аутору чланка „Одлике идеологије хомосексуализма“, иста је дубоко антисоцијална (урушава породичне улоге и породичне везе, које су основа социјалности),дубоко агресивна (што се, поред агресивног наметања своје приче и претњи инакомислећима, види по рекацијам геј-насилника у Калифорнији, када је, на референдуму, одлучено да се њихове везе не могу сматрати легалним браковима),изразито редукционистичка (човека своди само на сексуалност), склона колаборацији с окупатором (Хитлер је забранио хомосексуализам у Немачкој, али га је подстицао у окупираној Пољској),склона наметању потрошачког менталитета (избегавање трајних породичних обавеза чини геј популацију идеалним потрошачима, што се нарочито види

у свету високе моде), изразито нехумана (води борбу против природне породице и уклапа се у глобалистичку мантру о благодетима „златне милијарде“).

ПРОТИВ ЛГБТ МИТОЛОГИЈЕ

Биљана Ђоровић је у зборнику објавила свој интервју са др Џудит Рисман, ауторком низа сјајних књига о коришћењу сексуалне револуције за циљеве глобализма, од којих је један од најважнијих уништење породице. Она је показала да иза политизације хомосексуализма стоји сексуално-индустријски комплекс, а да је монструозно истраживање Алфреда Кинсија, човека који је сексуално злостављао бебе да би доказао своје лажне тезе, финасирао директно клан Рокфелера (узгред буди речено, Кинси је творац мита да је 10% сваке популације хомосексуално.)

Три изврсна чланка др Немање Зарића („Геј ген – мит или стварност“, „Манипулација медијима и људска права“, „Истина о хомосексуалном родитељству“) показују веома важне ствари: теза о билошкој предодређености за хомосексуално понашање је ненаучна; хомосексуалаца ни на Западу нема више од 3%; медијска манипулација је главно оруђе глобалистичких квазиелита у наметању геј понашања човечанству. Такође, Зарић показује резултате правих научних истраживања. У поређењу са децом венчаних биолошких родитеља, деца хомосексуалних партнера: имају већу вероватноћу да примају социјалну помоћ; имају нижи ниво образовања; пријављују мањи степен сигурности и безбедности у својој породици; имају већу вероватноћу да пате од депресије; чешиће су хапшена и, ако су женска, склонија су промискуитету.

Слободан Јанковић је написао одличну студију о хомосексуалности, педофилији и домаћем Закону за забрану дискриминације (Јанковић нам открива прави мрак подземља

геј-покрета, као и чињеницу да је Кинси био пријатељ Кроулијевог ученика, сатанисте Кенета Ангера, који га је упућивао у тајне Кроулијеве „сексуалне магије“).

НЕ ДАМО ДУГИНЕ БОЈЕ

Југослав Кипријановић је, у тексту „Застава дугиних боја“, указао на злоупотребу хришћанских симбола од стране идеолога хомосексуализма (дуга је знак завета између Бога и људи, стављена на небо после потопа; а парола „Љубав, вера, нада“ , која се злоупотребљава за параду 2012. односи се на три највеће хришћанске врлине, као и на Свету Софију Мученицу, и њене три кћери, Веру, Наду и Љубав, које су страдале за Христа.)

На крају, Бошко Обрадовић, у свом тексту „Парада идеологије хомосексуализма“, истиче да овде није реч о остваривању нечијих људских права, него о наметању система антипородичних „вредности“, и да хомосексуализам није аутентична појава, него „нуспродукт владајуће светске освајачке и неоколонизаторске идеологије“. Обрадовић додаје: „Сматрамо да нема хришћанина у Србији, па и припадника друге традиционалне верске заједнице, који за крај не би могао да понови следећи манифест: Верујем, Господе, и исповедам истине своје вере по свим догматским и свето предањским питањима, па тако и по питању идеологије хомосексуализма. Нити желим нити ми вера дозвољава да на бази тог става било кога малтретирам, угрожавам или дискриминишем на било који начин, али сам обавезан да своју веру исповедим, своју децу васпитавам и заједницу уређујем како ми је предато у наследство. Макар ми због тога следовала кривична одговорност у Србији овога времена“.

То се, и данас, може разумети.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

У свом тексту, „Породица: одбрана и последњи дани“, објављеном у поменутом зборнику, писао сам (пре девет година): „Породица је наша потоња тврђава у окупираној Европи, и морамо је бранити свом љубављу, мудрошћу и храброшћу за коју смо способни. Зато одмах, сада, морамо рећи себи, а затим и свима ближњима: нећемо дозволити да нам узму децу! Кренимо код васпитачица, учитеља и професора наше деце, и рецимо им да нам се придрже у одбрани нормалности! Посетимо наше лекаре и социјалне раднике, тражећи да заштите наше породице! Уверимо наше чиновнике у општинама да такву будућност не смемо дозволити! Подсетимо судије да постоје закони који су безакоња! Бојкотујмо медије који пропагирају оно што руши породични морал! Док наши несрећни полицајци примају плате за премлаћивање ариљских малинара, а притом не смеју да привире на Косово, и док их приморавају да штите „геј параду“ на челу са холандским педофилом, попричајмо, као људи, с њима – и они имају децу, коју жутокраки НВО јуришници желе да врбују за „нове вредности“ (Прошло је време кад су полицајци убеђивали себе да, за плату, морају да мисле као онај удбаш што је пратио Бранка Ђопића, па му рекао: „Кад би ми наредили да те убијем, шта ћу-морао бих...Имам децу...“ Данас и полицајац може да мисли својом главом.) Рецимо полицајцима: „Ви сте наши; не браните безакоње!“ Контактирајмо угледне српске интелектуалце и тражимо да се и њихов глас у одбрану морала, личног и породичног, чује у јавности...И, наравно, подсетимо народне посланике да, кад су овакве ствари у питању, не смеју бити гласачки работи једне прљаве противпородичне машинерије, него их охрабriamo да поступају као добре комшије, земљаци, нормални људи, који су забринути за будућност свачијег детета као сопственог. Оснивајмо, што више,

родитељских удружења која ће јасно и гласно рећи: „СВЕ СТЕ НАМ УЗЕЛИ – ПОРОДИЦУ НЕ ДАМО!“

То потписујем и данас.

1. Нова српска политичка мисао (тема броја: Политика (хомо)сексуалности),*Нова едиција*, vol. XIX (2011), број 1–2

2021.

НАСУШНА ПИТАЊА

ИЗУМИРЕМО, А ЗЛАТНО ДОБА ИЛИ О ЧЕМУ МИ ПРИЧАМО?

НЕКА ЦВЕТА, И ТРЕБА ДА ЦВЕТА

Вести су неумољиве – у „златно доба“ о коме се причају бајке и басне (са приглупим наравоученијима) остали смо „краћи“ за скоро четиристо хиљада људи.(1)

А свуда авиони, камиони, дронови и „летећи аутомобили“. И плата од 500 евра. И изузетно написани планови и програми за обнову демографије. И све цвета („Нека цвета, и треба да цвета“, рекао би Душко Радовић). Ма браво, брависимо! Ма лудило – шизење! „Ником није лепше нег` је нам, само да је тако сваки дан“. Или, нешто савременије, „кока – кола, марлборо, сузуки, дискотеке, гитара, бузуки, то је живот, то није реклама, ником није лепше него нама!“ И, као што каже наш народ: „Не може нам нико ништа, јачи смо од судбине“. И, да, спасићемо Косово и Метохију. И, да, сигурно ћемо у Европску Унију, али и у Русију, са све Белорусијом и БРИКС-ом. Плус шеици на води, уљу и масти (можда не баш на масти, али кад се већ толико „масти“ у политичким говорима!) Нико не сме на Србе да кине док је нама Пекинга и Кине! Можда је неко у „дрпесији“, али не и ми, наравно. Нама цвета, буја, прогрес нам је баш права олуја! (Не она из 1995, наравно; не инсинуирај тамо!)

Али, кад останемо сами, између црних зидова демографске истине, све је јасно.

Како рече онај алкохоличар: „Све знам, само не могу на ноге“.

ДВАДЕСЕТИ ВЕК

За време НАТО бомбардовања Србије 1999. године, наш историчар Љубодраг Димић написао је кратак текст „Српске жртве у 20. веку“ (бирмингемска „Искра“, 1.јуни 1999.) У њему је дао преглед свега што се Србима десило у столећу „атомске технике и прашумске етике“ (Св. Јустин Ћелијски). Шта нам се десило? Да видимо:

„У овом трагичном веку Срби су се борили у пет ратова за своје преживљавање, у којима су искусили и доживели два геноцида, два грађанска рата, две стране окупације, победили у два ослободилачка рата, изгубили два пута своју државу и створили нову државу три пута. У последњој деценији овог века, уз помоћ САД и уједињене Европе, Срби су доживели егзодус широких размера и изгубили своје етничке територије. Од 24. марта 1999., Срби воде свој шести рат у 20. веку са јединим циљем да преживе, бранећи своје животе и своју државу, чувајући своју традицију и идентитет који не могу опстати без Косова и Метохије.

У Првом балканском рату 1912., у коме су се бориле балканске државе Србија, Грчка и Бугарска против Турске, српске жртве су износиле 30.000 рањених и убијених војника. Нерешени политички и територијални спорови балканских држава узрочили су Други балкански рат 1913. године у коме је Србија победила, али материјално исцрпљена са жртвама од 41.000 војника.

Два светска рата свела су српски народ готово на демографски минимум. Демографски колапс Србије у Првом светском рату попео се бројчано на око 1.250.000 погинулих (402.435 војника и 845.000 цивила), и око 500.000 инвалида са

трајно смањеном радном способношћу; демографски губитак (убијени, нерођени и радно неспособни) износио је 35 одсто целокупног становништва Србије. Највећи губитак претрпело је мушко радно становништво (између 18-55 година) - 62 одсто целокупног становништва (53 одсто убијених и 9 одсто инвалида). Такви губици изазвали су искорењење читаве нације и узроковали трајне, нерешиве последице у патријархалним српским селима (са 22 одсто више жена него људи). Ратови за ослобођење и уједињење који су трајали више година (1912-1918) у којима су се Срби борили на страни Савезника (Француске, Енглеске, САД, Русије, итд.) утрошили су много животне снаге и изнурили српски народ, породили 'ратну исцрпљеност', 'слабост', 'стагнацију' и губитак читавих генерација.

Коса смрти у Другом светском рату однела је најмање 1.000.000 српских живота (тачан број није никада установљен јер је комунистичка власт у Југославији 1946. године ометала рад Комисије за утврђивање злочина окупатора из политичких разлога). Када се укључе заробљени и рањени, демографски губитак српског становништва износио је преко 20 одсто. Настањен на територији целе Југославије, српски народ је био расчеречен и изложен опасности биолошког, националног и културног уништења.

У периоду немачке окупације, више од 80.000 Срба је убијено, углавном у логорима смрти, специјалним затворима, казним експедицијама и одмаздама у којима је 100 Срба убијано за једног рањеног, а 150 за једног убијеног немачког војника. Више од 350.000 Срба је насилно одведено у немачке логоре.

На територији италијанског протектората Велике Албаније (са укљученом Метохијом), више од 10.000 Срба је погубљено, а најмање 80.000 Албанаца је ту насељено. У мађарској

окупационој зони, само у току 1941. године 10.000 Срба је убијено (од тога броја, 4.000 Срба је бачено у смрзнут Дунав, управо на месту где је мост који је ових дана разорио НАТО својим бомбама). Резултат бугарске окупације био је 20.000 убијених и 50.000 протераних Срба. Злочин почињен на територији Независне Државе Хрватске имао је највеће пропорције. Терору је изложено 1.900.000 људи. Према немачким изворима, 700.000 Срба је убијено у Хрватској, 250.000 покрштено и преко 400.000 протерано у Србију.

Злочини су почињени против српског становништва у току година разбијања Југославије. Разбијање СФРЈ је обављено путем оружане сецесије обилно помогнуте од међународне заједнице. Начело територијалног интегритета једне државе и неповредивост њених међународно признатих граница (Повеља УН, Закључни акт Конференције за сарадњу и безбедност у Европи) није поштован у случају Југославије. Право самоопредељења везано је за федералне јединице. Срби су изузети из универзалног права на самоопредељење. Њихова обавеза да живе са другим нацијама у заједничкој држави је пренебрегнута. Дипломатско признавање сецесије омогућило је грађански рат који је почео у Хрватској 1991. и проширио се на Босну и Херцеговину 1992. и био оглашен агресијом.

У тим ратовима Срби су претрпели теже губитке од других народа у Југославији. У 1990-им годинама око 500.000 Срба су заувек напустили Хрватску (емигрирали или били протерани). Према неким изворима, 1991. године је 723.665 Срба живело у Хрватској; данас их има 130.000 - 150.000. Стога, демографски губитак износи скоро 600.000 Срба. Према проценама стручњака, број српских жртава у Хрватској био је 8.000 - 10.000. А од укупног броја жртава у Босни и Херцеговини (оцењен на 80.000), више од 30.000 су Срби.

У првој деценији овога века, Срби су били у већини у Македонији, Косову, Метохији и Санџаку (50.4 одсто). У Босни и Херцеговини, они су представљали већину целокупног становништва (43 одсто) и били су у већини у 28 од 53 среза. Срби су живели у компактним групама у Хрватској, у Славонији (21 одсто) и Далмацији (17 одсто становништва). Представљали су бројчану већину у 20 срезава. Стотине хиљада Срба су били приморани да напусте Косово и Метохију. У периоду 1971-1981, број Срба који су емигрирали са Косова и Метохије био је 13 пута већи од броја који се тамо настанио. На крају овога века, очигледно је да су територије на којима су Срби живели етнички испражњене. Политичком репресијом, њихово присуство у Хрватској је смањено на постотак који статистички није значајан. Данас представљају само 30 одсто становништва у Босни и Херцеговини.

У међувремену у току је разарање Београда по 42. пут у његовој историји!“

Тако професор Димић 1999. године.

ГУБИЦИ ОД 2001. ДО 2011.

У тексту „Демографска „будућност“ Србије“, објављеном у зборнику Уније синдиката просветних радника Србије, „Колико коштају илузије“, професори Миљан Мићуновић и Милан Селаковић су, на основу података које им је доставио демограф др Владимир Никитовић, записали следеће: „Зашто жмуримо пред нестајањем? Да ли нас узнемирава податак да смо за последњих десет година остали без 400.000 људи? Зашто затварамо очи пред чињеницом да жене у Србији први пут рађају са непуних 28 година и да просечан мушкарац постаје отац у 33-ој години, а онда нас изненади сазнање да је трећина бракова у Србији без потомства. Јесмо ли забринути што свако пето домаћинство у овој земљи чини само један

члан?(...) Данас, старијих од 65 година има 2,5 пута више него младих, па се отуда демографска старост (просечна старост грађана) повећала и износи 42,2 године.(...) Србија улази у ред десет најстаријих популација на свету (чак 2,9 милиона грађана је старије од 50 година). Узроци су пре свега веома низак наталитет, висок морталитет, проблем зачећа, касно родитељство, али и сиромаштво, незапосленост, себичност и борба за „голу“ егзистенцију. Најгоре стање је у Источној Србији и Старом Влаху. У општинама Црна Трава и Гаџин Хан просечна демографска старост износи преко 50, док је она у Новом Пазару и Прешеви око 26, односно 29 година. Број становника се за више од 10 одсто смањило у општинама попут Босилеграда, Беле Паланке, Варварина или Српске Црње и то за период од само 5 година. (...) У последњој деценији сваке године око 150.000 радно способних људи напушта своје пребивалиште и сели се у Београд, Нови Сад и Ниш, док је у општинама Нови Пазар, Прешево и Тутин, где су Бошњаци и Албанци већинско становништво, тај раст настао као последица највећег природног прираштаја у Србији. Више од 40 година београдске општине Врачар, Савски Венац и Стари Град бележе пад становништва због исељавања и негативног природног прираштаја, док су се колевке највише љуљале у Гроцкој, Звездари и Сурчину. (...) Полови концентрације становништва су на главној трансверзали од Новог Сада до Лесковца и помоћној у долини Западне Мораве(...). Овде живи више од 3 милиона људи или скоро 50 одсто становништва Србије. Примећују се и енклаве попут Крагујевца, Суботице и Новог Пазара, док су делови Источне Србије, Баната и Рашке готово празне области. У Институту друштвених наука примећују да се све више становника концентрише у великим градовима, али страхују да ће и том тренду ускоро доћи крај.“(2)

Тако је то било у првој деценији 21. века. Златној, пост-петооктобарској.

Али, зар је могуће да је све тако и сада, у златној другој деценији, кад овде тече мед и млеко, са све дроновима, авионима, камионима и „летећим аутомобилима“?

БИЛО ЈЕ ТО, БИЛО

Има скоро две деценије како сам превео текст Валтера Перија о Хитлеровој политици контроле рађања на окупираним словенским територијама.(3)

Остаје ми само да поновим кључне одломке.

Године 1939, 25. новембра, убрзо пошто је Пољска окупирана, нацистичка SS организација по имену “Државна комисија за оснажење Германства” (RKFDV) објављује следећи декрет: “Све мере које имају тенденцију да ограничавају стопу рађања треба допуштати и подржавати. Абортуси на територије Пољске морају се ослободити забране. Средства за абортусе и контрацепцију треба јавно нудити без политичких ограничења. Хомосексуализам се може легализовати. Установама и лицима која се баве абортусима политика не треба да смета”.

Таква политика одобрена је на конференцији Министарства унутрашњих послова 27. маја 1941. у Берлину. Тамо је група стручњака препоручила мере контроле рађања за Пољску, које су укључивале и вршење абортуса кад год то жена затражи. Године 1941, 19. октобра, одређене су мере које се тичу пољског становништва. Хитлеров декрет од 23. јула 1942. проширен је на друге делове Источне Европе. Хитлер је своје наређење потврдио 5. августа.

Немачки експерти разрадили су мере за спровођење одлуке. Професор Вецел је 27. априла 1942. у Берлину објавио меморандум који је садржавао следеће: “Било какво сред-

ство пропаганде, нарочито штампа, радио и биоскоп, као и фељтоне, брошуре и предавања, треба користити да би се руском становништву сугерисала идеја да је штетно имати више деце. Морамо да подвучимо материјалне губитке које то подразумева, као и погодности које човек може да оствари за новац који би потрошио на децу. Треба такође сугерисати и да постоји опасност по женино здравље кад је рађање деце у питању.

С таквом пропагандом почеће и широка кампања у корист контрацептивних средстава. Треба створити индустрију контрацепције. Ни циркулација и продаја контрацептивних средстава, као ни абортуси, не смеју се ограничавати законом (наравно, само на словенским територијама, нап. прев.). Такође, биће неопходно отварање специјализованих установа и припрема особља за вршење абортуса. Становништво ће радије прибегавати абортусима ако те установе буду највоље опремљене. Доктори морају бити способни да прискоче, без обзира на професионалну етику. Пропаганда мора да препоручује и добровољну стерилизацију”.

Локални лекари добили су указ по коме се абортуси спроводе у корист жене. Химлер је марта 1943. објавио декрет који то подвлачи: “Руски лекари Руске медицинске асоцијације, који не смеју да знају за ово наређење, морају да буду појединачно инструктирани да трудноћу треба прекидати из социјалних разлога. То им треба објаснити тако да ни на који начин не сазнају за право наређење” (немачких власти, као ни за циљ њихове популационе политике, нап. прев.). Немачке власти су ипак истакле да, мада од рађања деце треба одвраћати, не треба ограничавати сексуалне слободе. У меморандуму од 1944. каже се: “Да би се пропаганда водила практично, треба слободно делити контрацептивна средства (при чему цене субвенционише држава). Нема потребе да се

становништву туђе крви ограничавају природне жеље, све док то не смета ограничавању репродукције међу народима туђих раса”.

У ствари, Немци су веома радили на ширењу “сексуалног хаоса”. Они су смишљено ширили порнографију по Источној Европи да би је разорили културно, политички и духовно. Један историчар овај процес тако описује: “Немачко одељење за пропаганду морало је да у Пољској организује или субвенционисне неморалне булеварске представе и да штампа јефтину литературу изразито еротског типа... да би се маса држала на ниском нивоу и да би се њена пажња скретала са политике. Ти пројекти дегенерације и моралног разарања практично су били спроведени у великим пољским градовима... Успеси Намаца у тој области изазвали су противмере пољског Покрета отпора. Овај је почео да шаље специјалне “казнене одреде” који су обилазили кабаре познате по неморалу и предузимали дисциплинске мере против пољских режисера “забавних” програма”.

Пољаци су се такође борили за своју омладину. У својој “Историји тајне државе” 1944. Јан Карски наводи упечатљив одломак из једног предавања у илегалној школи: “Драга моја децо, наш посао је веома сложен. Ви знате да непријатељ настоји да истреби пољску нацију, деморализујући и развраћајући пољску омладину. Ми, стари професори, цео живот смо посветили упућивању и оснаживању исте. Наилазимо на отпор због вас и због Пољске. Борба нам није лака. Претрпели смо много пораза. Бићемо побеђени ако видимо макар једног од вас, како иде у немачко позориште или биоскоп, чита неку погану књижурину или похађа неки кабаре”.

Подстицање разврата био је саставни део нацистичких планова, мада није увек било успешно. Ерих Кох, рајхскомме-

сар Украјине, према једном историчару то је и потврђивао: “чак и после Стаљинграда Кох, који је увек радио на германизацији, рекао је групи новинара да је плодност Украјинаца и даље озбиљна опасност... Репортер, који је ту изјаву пренео Гебелсу, министру пропаганде, озбиљно је сумњао да ће икад бити постигнуто “изрођавање путем развраћања” с обзиром на висок морал становништва”.(...)

Политика контроле рађања спровођена је чак и у конц-лагерима. У Равенсбрику су трудне Јеврејке слали у гасне коморе. Нејеврејкама су насилно вршили абортусе. Наравно, стерилизација и абортуси били су само привремена мера смањивања рађања: у великој тајности нацисти су почели да спремају логоре смрти за истребљење 32 милиона Словена.“

То је то.

И некад и данас. Само Хитлер сада прича причу џендерску, и људскоправашку. Прави смајли са брчићима.

А РЕШЕЊЕ?

Авиони, камиони, дронови, „летећи аутомобили“ и слично су само јефтина маска на лицу наше *сйравности* (пардон, стварности).

Јасно је решење. Али га нико (авионски, камионски) неће. Јер оно тражи живи живот самопожртвовања. А коме ја данас то тога, кад има најновији ајфон у руци?

Писац и есејиста из Горњег Милановца, родом Пљевљак, лекар и хуманиста Миладин Ћосовић, у својој причи „Зуј историје“ све је лепо рекао: „Мој пријатељу, није време да причамо о историји, има пречих ствари данас; Срби одумиру и зато свиме што знају и могу треба да се боре за опстанак. Села остају пуста, градови брекћу од пренасељености. Шумадија је прошарана напуштеним имањима. Дивна Шумадија, Богом дана за живот, а, ето, овом народу не ваља ни - таква...

Власт, шта ради власт? Брине само о градовима, село јој - пасторче. А ја кажем - нема Србији и Србима спаса док не оживе села. Стотине хиљада сељака изгнано је са Косова, из Хрватске и Босне, станиште им је држава нашла у градовима. Зашто држава није откупљивала напуштена имања и дала их изгнаницима да на њима живе, раде оно што знају. У градовима тумарају као сиротиња, многи живе на социјали. Властодршци демагогишу о одумирању Срба, а ништа не чине да се бела куга спречи. Ништа не чини ни црква. Јерарси граде луксузне дворове, возе се луксузним колима, гложе се, граде нове и обнављају старе храмове. За кога их граде, ко ће у њих улазити? Сваком владици рад би најприје требало ценити према томе колико је у њиховим епархијама порастао број новорођенчади. Владике треба да раде с народом, као први у епархији да буду слуге свима. А имали су од кога и да науче - патријарх Павле је учио народ побожности, смерним живљењем подстицао га да наук свесрдно прима. (...) Зашто сваки свештеник последије литургије не би верницима могао говорити о светости рађања, светости материнства, апеловати на Српкиње да рађају децу? То што је најважније, да јерарси уместо изградњи и обнављања храмова, формирају у својим епархијама фондове за материјално стимулисање породица да се умножавају. Где мајке рађају треба да владају топлина, сигурност, радост, а после крштења детета да из српских домова сјаји религиозна светлост. Свештеници да после венчања и богослужења саветују брачне парове да чувају брак, да жене, како је говорио апостол Павле, буду „покорне мужевима, као што је Црква покорна Христу, да мужеви љубе своје жене као своја телеса, јер који љуби жену, самога себе љуби.“

Ако овога не буде, неће бити ничега.

То јест, како је говорио Свети Пајсије Светогорац, ако породица пропадне, све ће пропасти.

Или, како би рекао Свети владика Николај: „Бирајте, Срби, живот или смрт; част или срамоту; светлост или таму; правду или неправду; Бога или ђавола бирајте! Бирајте или Христа или Барабу. Од тог избора зависила вам је сва ваша прошлост. Од тога зависиће и сва ваша будућност“.

<https://iskra.co/srbija/od-2011-do-2020-godine-broj-stanovnika-u-srbiji-samo-na-osnovu-prirodnog-prirastaja-smanjen-za-384-858/>

<http://unijasprs.org.rs/wp-content/uploads/2020/08/Koliko-kos%CC%8Ctaju-iluzije21.pdf>

<https://www.ceopom-istina.rs/globalizam/zavera/hitlerova-politika-kontrole-radjanja-na-okupiranom-prostoru/>

СЕКСУАЛНИ ПРЕВРАТ И ПОБЕДА БЕСПОЛНОСТИ

СЕКС ЈЕ ПОСТАО СВЕ, А ТО ЗНАЧИ – НИШТА

Француски филозоф Жан Бодријар се, у огледу „Заборавити Фуко“, бавио последицама тзв. „сексуалне револуције“. Чим је, после фројдизма, све сексуализовано, секс је просто растворен у ништавилу. Нема више забрана: секс је нестао. Либидинозна енергија је узалуд утрошена и престала је да храни културу. Људи све више постају „беспolni“, упражњавајући сексуалност само знаковно и механички. Некоме се може учинити да су ослобођање од сексуалности, деполитизација и напуштање старе естетике нешто добро – људи су изгубили и сексуални и политички нагон. Мајка домовина, сопствена мајка, жена, деца, лепота и узвишеност – све оно што се некада страствено штитило – сад је занемарено. Нестанак сексуалности као страсти довео је до још једног губљења тла испод ногу. До сада је све, тобож, било «понижавање»: пол не бираш, а привлачност супротног пола те узнемирава целог живота. Рационални човек Запада је решио да се те «понижености» ослободи, како зна и уме.

СМРТ ЧОВЕКА ПОСЛЕ «СМРТИ БОГА»

Прво је «умро Бог», затим је почела борба против својине, државе и власти мушкарца. Фуко је објавио смрт човека. Револуције су биле кржаве, али било је и оних тихих, које су мењале свакодневицу. Бољи услови рада, благостање, комфор, пластична хирургија, промена пола, нове религије и секте, масовни медији – све је то изменило људски живот. Живот је откинут од своје биолошке основе, али и од друштва и културе за које је некад био везан.

Док су традиционална друштва сексуалност настојала да умере и спрече ексцесе, елите које руководе савременим

друштвеним процесима играју на бестијализацију полности – да би лакше манипулисали људима. Држава продире у интимну сферу човекову под разним изговорима – рецимо, да би се спречило насиље у породици. Али, главни циљ је поробљавање. Зато ријалити програми постају наша стварност. Све мора бити анимализовано – човек не сме остати онај који носи Божји лик у себи.

Процес разлагања друштва не може се, сматра Бодријар, зауставити. Разум нас не може спасити. Покушаји државе да поправи демографско стање узалудни су, јер рађање више није нешто што се подразумева. Данашњи човек је себичњак коме нису потребни други, и који је егоизам прогласио слободом.

Све је одавно познато, велике идеологије су мртве, секс се свуда види и сви о њему говоре. Дошло је до апсолутне бестијализације човека. Па ипак, спрема се колапс који нико не може да спречи. За разлику од Хајдегера, који је веровао да нас може спасити само «неки бог» (макар не био хришћански), Жан Бодријар је сматрао да нам може помоћи само нека катастрофа која ће уразумити људе.

ТЕХНОЛОГИЈА И НОВИ ИДЕНТИТЕТИ

Иако традиционална мисао у тријумфу бестидности види озверење људи, они који управљају човечанством схватају да је то начин да се влада. Пошто су идеали разума и морала нестали, и пошто је све сведено на технологију, на питања о томе ко смо и шта смо (људи или машине, мушкарци или жене, носиоци културног или генетског капитала) треба одговарати чисто технолошки. Ако се остане доследан на том путу, онда се морају уклонити све моралне преграде. Одрицање од сопственог лика, које је за мислиоце попут

Мерло Понтија било незамисливо, сад је уобичајено – пластична хирургија мења лица, али и операције промене пола постале су уобичајене. Промена лица и пола не доживљава се као нешто преступно и монструозно, него као стицање новог, макар и вештачког, идентитета који у себи нема никаквих противречја. Савремени човек не мења свој лик зато што је изгубио везу са кореном свог бића, него зато што је обоготворио себе – и може да трансформише свој лик и судбину.

ПОЛНА ПРИВЛАЧНОСТ И БРАЧНИ САВЕЗ

Полна привлачност мужа и жене је благословена. Како је говорио Свети Пајсије Светогорац, да те привлачности нема, нико се не би ни женио, ни удавао због напора који чекају брачнике, пре свега око подизања и васпитања деце. Психолог Ерик Берн је утврдио да срећан брачни живот лечи многе болести, али несрећа у браку разара човека. Као што детињи организам лакше прима пресађени орган од оца или мајке него од странца, тако се, научно је доказано, животни ритмови складних брачника синхронизују. Раније се често дешавало да стари супружници, који су у истинској љубави живели, оду пред Господа у исти дан. Ипак, такве „синхронизације” су у наше дане све ређе. Данашњи човек више не живи по благослову: муж и жена живе несређено, растрзано, у јурњави за сенкама овога света. Господ нам и даље даје силе неопходне за духовно узрастање, а ми их трошимо узалуд. Како је говорио Клајв Стејплз Луис, Бог хоће да у нама начини Свој аутопортрет, а ми од свега правимо карикатуру.

ХРИШЋАНСКА ЉУБАВ ЈЕ ТЕМЕЉ СВЕГА

Иако, по Светом Јовану Златоустом, брак рађањем деце допуњава губитке које човечанству наносе грех и смрт, ипак први циљ брака није рађање деце, него избегавање блуда

(Прва Кор. 7,2) и остварење љубави. Старозаветни Проповедник позива човека да ужива у својој супрузи, што му је утеха у свету у коме живи (Проп. 9,9).

Значај истинске хришћанске љубави је у самопревазилажењу: гледати себе очима вољеног. Пољски психолог Кемпински је истакао: „У еротском контакту човек допуњава оцену самог себе, гледајући на себе очима другог, што може да делује покретачки. Захваљујући том погледу, човек верује у себе”.

Само је љубав кадра да гледа у другог и да му се диви, јер, по речи Марине Цветајеве, волети неког значи видети каквим га је Бог замислио. Љубав мушкарца и жене је, у овом свету, борба против смрти (коју је, наравно, могуће победити само Христом, али која, чак и као земна љубав, помаже човеку и човечици да живе смислено и одолевају замкама очајања у долини суза, како Свето Писмо назива земљу на којој смо привремено).

Зато руски мислилац Михаил Епштејн истиче: „Смрт-номе је дата љубав: она не побеђује смрт, али јој и не уступа место, и на тај начин постоји једнак однос сила, оне на смрт стоје једна против друге „јер је љубав јака као смрт” (Пјесма, 8:6).“

Свет умире јер је остао без љубави. Ако је не нађемо у себи и око себе, а то значи у Богу Који јој је извор и увор, ништа нас више не може спасити; умираћемо, јадни и сами, са својим ајфонима и виртуелним лажима које нам се нуде уместо обзора пуног свечовечанске пуноте.

НАД СРБИЈОМ ЦРНА КИША ЛИЈЕ ИЛИ „ЦЕНДЕРИ-ЗАМ“ КАО ПИТАЊЕ САВЕСТИ

СУД ПРЕД КОЈИМ СТОЈИМО

У Кафкином „Процесу“ постоје две врсте суда – један је онај са којим се К. Непосредо суочава, а други је онај највиши, за кога кажу да је недостижан. Овај са којим се главни јунак суочава не личи на прави суд: Јозефа хапсе, а он може да иде на посао; просторије суда су у некој трошној згради за изнајмљивање, до које се долази кроз собу столара; судија и порота се поигравају са Јозефом, који, на почетку, верује да га бар део поротника разуме. Роман је низ Јозефових покушаја да се пресуда одложи, да се са судом нагоди, да се нађе трули компромис који ће омогућити живот по старом. Онај прави, виши суд је непоткупљив, и пред њим нема могућности сакривања сопствене недостојности која би била откупљена неком врстом подмићивања.

Тумач „Процеса“, Валтер Кили, који каже да је цео роман написан логиком сна (оно што је немогуће бива прихваћено као могуће, и апсурд се легитимизује као нешто уобичајено), указује на то да нижи суд, с којим се Јозеф суочава, представља нашу савест, с којом стално правимо „диллове“, и која нам „прашта“ кад је „подмитимо“ уверљивошћу своје егоистичне мотивације. Виши суд је, пак, онај Божији, с којим се не можемо играти, и пред којим, са оне стране смрти, пошто су му већ зарили нож у срце, Јозеф К. признаје да умире као пас, и да ће га „стид надживети“.

Јозеф К. није био крив пред земаљским законима, али је, сасвим егоцентричан, отуђен од ближњих, заточен у самодовољност, крив највишем, неподмитљивом Суду. Зато је на крају и схватио да је живео „као пас“.

СМРТ ОД СЕБИЧНОСТИ

Егоизам је највећа болест нашег друштва. Лекар и књижевник, Горан Милашиновић, говори да је ово доба тријумфа егоизма: „У данашње време сведоци смо свих видова егоизма, од прекомерног згртања до беспоштедне борбе за улазак у оно што се назива интелектуалном елитом друштва. Истовремено нема никаквог или барем довољног упозоравања како сваки егоизам води даљем отуђивању и усамљивању појединачног човека које увек на крају производи дубоко незадовољство и неизбежно осећање празнине, изгубљености и несреће. Тинејџери данас седе у кафићима, свако са својим вокменом или испред каквог рачунарског екрана, и не занима их нико од вршњака поред њих. Млади људи са добрим запослењима неће да склапају бракове и не желе породицу нити подизање деце: младиће не занимају девојке, девојке не занимају младићи. Једни и други желе живот само по мери својих потреба. Добро ситуирани подижу ограде око својих поседа на којима каче табле са смртоносно упозоравајућим натписом *no trasspassing* и сматрају комшије највећим непријатељима. Људи проживе живот у савременим спратницама, а да се међусобно никада не упознају и са већином никада не поздрављају. Још горе, последње тенденције образовног система у свету говоре о раздијању разреда у основним и средњим школама који су одувек били прва социјализација и навикавање на живот у заједници – децу у будућности чека индивидуално учење или учење у малим „интересним“ групама.“(1)

Нико се не брине за ближње, него само за себе. Нико не није стало до заједнице, него само до сопственог, сићушног „јаства“. То је пут на коме се сви претворамо у Јозефа К, и опасност да, тек пред крај живота (а можда ни тада), схватимо да смо живели узалудно, недостојно човештва.

Зато не смемо ћутати кад силе зла ратују против смисла у нама и око нас. Савест нас зове да не ћутимо.

БОРБА ЗА СРБИЈУ КАО ИЗРАЗ САВЕСТИ

Покојни песник Манојле Гавриловић је написао: „Над Србијом црна киша лије, а ти мене питаш како ми је“.

И данас је тако: лије црна киша антихристовског безаконја над Србијом, и сваком ко има савест је тешко. Не треба га ни питати како му је. Зар да будемо спокојни док се око нас руши оно мало лепоте и истине што је остало у нашем животу? Зар да признамо да нема мушкараца и жена, него само наказни „цендери“? Зар наша деца уче да нема маме и тате, него „родитељ број један“ и „родитељ број два“?

Зато сваки савестан човек мора да дигне свој глас када се у Србију уводе закони који су безаконје. Када се лаж „цендеризма“ представља као наука и истина.

Ко сада ћути, када ће проговорити?

Угледни наш научник и бивши народни посланик, Миладин Шеварлић, није могао да ћути, па је рекао: „Питам се да ли ће тај закон регулисати и питање “цимерства” у ђачким и студентским домовима, војним касарнама, извиђачким шаторима, ... где су, по правилу, у собама и спаваоницама истополне особе (момци односно девојке) – изузимајући собе у студентским домовима за брачне заједнице мужа-студента и супруге-студенткиње? Или ће тај накарадни закон омогућити да двојица студената који се декларишу као педери или две студенткиње које се декларишу као лезбејке имају предност за доделу двокреветних соба и да могу захтевати, због “дискриминације”, да се избаце два кревета за по једну особу и набаве нови као брачне постеље за двоје истополних станара?“ (2)

Наравно, Шеварлићева питања су реторска. Она су ту да узнемире нашу моралну поспаност, да нас покрену на делање, да не останемо у немару за будућност деце, једине наде нашег намученог народа.

Морамо се борити против „цендеризма“ јер је то питање савести. Да не бисмо скапали као Јозеф К, који је веровао да је трули компромис могућ.

Крајње је време да се сви пробудимо и кренемо ка обзору обнове морала и породичног живота. У супротном, неће бити зоре после тамне ноћи коју Србија проводи под окупацијом глобалистичких тирана.

УПУТНИЦЕ (Интернету приступљено 20. априла 2021.):
<http://www.politika.rs/scc/clanak/32237/Egoista-naseg-doba#>
<https://ifamnews.com/sr/prof-dr-miladin-shevarlic-ako-se-usvoji-nakaradni-zakon/>

ИСТОБОЛНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ ИЛИ СПРДАЧИНА НА БЕЗ-БРОЈ НАЧИНА

АКО ВЕЋ ИДЕМО ДО КРАЈА

Информатичар и блогер Десимир Ћировић је, ових дана, решио да преиспита најновије „законодавство“ у области „истополних заједница“, па истиче: „Уз дужно поштовање према интими сексуалних оријентација, а не улазећи у моралне, духовне и биолошке одреднице покушао сам на логички начин да сагледам евентуалне правне последице.“⁽¹⁾

Основно питање које се поставља, вели Ћировић јесте – „да ли неко ко је у браку може да буде истовремено и у истополној заједници.“⁽¹⁾

То је својеврсна логичка непојамност, каже Ћировић: „Ако се то не дозволи онда је дискриминаторски по својој дефиницији; јер, као што постоји могућност да неко има сексуалну оријентацију према истом полу морали би се испоштовати и случајеви када постоје истовремени афинитети према свим половима, то јест родовима. Ако се то дозволи, онда се нарушава концепт брака као таквог јер се неком ко је у браку дозвољава да буде и у истополној заједници и постављају се сви правни проблеми везани за такав статус. Ко има приоритет, брак или истополна заједница? Или се исто третирају? Ако се исто третирају онда се поставља питање полигамије, тј морала би се дозволити полигамија, што би опет нарушило концепт брака као таквог.“⁽¹⁾

Ту је и питање цендера: „Колико је мени познато, тренутно, а по прихваћеној агенди, постоји 51 полна или родна оријентација, тј цендер. То би у пракси значило да се, по овом закону о истополним заједницама, дозвољава само 51 врста заједница у односу на 1352 могуће, што значи да су, на основу полне оријентације, дискриминисане 1301 врста заједница.

Ово у случају да смо се ограничили на моногамију полних заједница.“(1)

Шта би се, пита се Ђировић, десило да се законски дозволи „полиљубав“, то јест везе између разних цендера? Он истиче: „То би био шеснаестоцифрени број и, како се у законским актима подразумева да се сваки термин именује и дефинише, онда би само за именовање и дефинисање требало око 13 милијарди година под условом да се свака комбинација може дефинисати за 1 минут.“(1)

Закључак је јасан: „Можда ипак треба сачекати да се свака од тих могућих заједница дефинише, па онда да се донесе целокупно законско решење јер овим парцијалним приступом ће увек бити оних који су дискриминисани, а то не смемо дозволити.“(1)

Тако Ђировић.

Спрдачина на безброј начина у друштву клоновско – карневалског типа, у коме је демократија извргнута у ругло.

А знало се, није да се није знало.

Ево шта је потписник ових редова писао, сад већ далеке, 2011. године.

ПОДСЕЋАЊЕ ИЛИ ХРОНИКА НАЈАВЉЕНОГ СЛОБОДОУБИСТВА

Институцијски друштвених наука из Београда објавио је 2009. године књију „Ка демократском друштву: историјалне породице“. Аутор књије је Зорица Мршевић, која је имала видну улогу у „омбудсманским“ пројектима житоцраких властодержаца. Да је књија била ојледало наше будућности, иоказују и њени рецензенти: Маријана Пајванчић, професорка Уставној права са Правној факултету Универзитета у Новом Саду, Марија Драшкић, професорка породичној права са Правној факултету у Београду и судијака – судиница Уставној

суда, као и Олија Цвејић, професорка Породичној праву из Новог Сада. Рецензије су, свакако, биле позитивне; а то значи једно – чека нас оно што је у књизи описано.

Зорица Мршевић описује улогу ка легализацији хомосексуалних брака: кохабитација, као некад у Француској, где “веселници” („gay“) имају права ванбрачне заједнице без деце; у појединим државама САД то се зове „домаће партнерство“. Следећа таблица дневног реда је репродуцирана партнерство (Чешка, Данска, Финска, Швајцарска, Нови Зеланд, Немачка, Норвешка, Луксембург, и „најредна“ Словенија.) Пар хомосексуалаца има право на све као и нормални брачници, осим да усваја децу. Коначни циљ содомизације, маскиране у глобализацију, је пак ИСТОПОЛНИ БРАК. Ту хомосексуалци добијају право на усвајање деце.

Ауторка књиге поштом признаје да ЕУ не може никога да натера да озакони истополне заједнице, а камоли таквак „брак“ са усвајањем деце. Па ипак, Европски парламент стално препоручује да се према „веселницима“ („gay“) укину све врсте дискриминације, укључујући и забрану усвајања деце. (Чик постоји да ли ће жути краки имати смелости да ће препоруке – необавезујуће, јоси до!- не прихвати као наредбе!) А тек кад од Зорице Мршевић сазнају да се и Барак Обама залаже за њихове „бракове“ и то да могу да усвоје децу, при чему се овај мирошворец (с бомбардерима изнад Лидије и трупама на северу Космета) залаже за то јер „милиони Американаца преба да поносно живе у слободи“ – како да одоли срце њихово, јуно љубави према Одами, Хилари, Бајдену и другим просветиоцима човечанства на ивици Треће светској рати?

Свако признавање кохабитације и репродуцираног партнерства не задовољава хомосексуалну мањину. Чим су у Ирској добили право на партнерство, већ сушрадан су орани-

зовали марш у Даблину, узвикујући: „Шта хоћемо? Брак. Када хоћемо? Сада!“ Па је једна њихова борка рекла да давање неких права хомосексуалцима још увек не значи да су они равноправни. (Наравно, кад добију право да усвајају децу, они ће ићи даље; у САД постоји, сасвим легално, и у овом тексту већ поменуто, друштво звано NAMBLA- NORTH AMERICAN MAN-BOY LOVE ASSOCIATION, које се, наравно, залаже за легализацију педофилије, и редовно учествује у свим gay pride манифестацијама.)

Иако савремена наука одавно покрива „веселнички“ („gay“) мит о томе да је 10% човечанства хомосексуално (реч је, бар кад је САД у питању, о 3% мушакараца и 1,5% жена са прајним хомосексуалним одређењем), Зорица Мршевић се нејресно позива на „науку“, па нам показује како су и животиње повремено „хомосексуалне“ (жирафе, мајмуни, китови и ладудови), па чак имају и „животиња истинитна паритерства“ . Лоика ове „научне аргументације“ је веома дубока: уледајући се на животињски свет, моли бисмо да изражавамо прождирање мужа од стране жене (тако раде инсекти дојомолке); или удијање маје деце да би нам родитељи пободјених малишана узјајили наше јединче (тако ради птица кукавица); или прождирање сојствене појомства (тако понекад ради мужјак-лав). Жалосно је што се наука у Србији прешивара у јешину пројанду политички коректних ставова, а уместио цитирања Маркса и Енелса имамо навођење ставова Барака Обаме. Кад протешаш рекламу „истинитних бракова“ кроз позивање на животиње, падне ти на памет онај графит, који се руао рекламним кампањама лоше роде, питајући пролазнике што не једу оно што се улавно не једе, и догајући: „Зар се милиони мува варају?“

Од Зорице Мршевић сазнајемо да је наука „доказала“ теоријску условљеност хомосексуализма (ири чему су они који су то доказивали и сами били хомосексуалци, попут Левеја), док се истражују она научна истраживања која доказују да је највећи број оних који су се у зрелом добу идентификовали као хомосексуалци био сексуално злоупотређен од старије хомосексуалца у детињству. Такође, ауторка све време у књизи тврди да деца ништа не смеју ако су од детињства уочи са овом „полном оријентацијом“ као нечим нормалним. Наравно, њена главна теза је да су хомосексуалци веома добри „родитељи“, и да деца у њиховим „браковима“ немају никаквих последица по развој и срећну будућност. Такав поглед на свет уз једном „демократском друштву“ свакако се мора намењати и кроз школски систем, па ускоро можемо очекивати оно што већ деценијама имамо у најнапреднијој од свих најпредних земаља света, САД, чије су школе постојано оворене за „веселнике“ („gay“), како смо и видели.

Као и сви велики ЕУ инквизитори, Зорица Мршевић за неприхватање теоријских ЛБГТ идеја оштрије „моралну политику“ (коју, свакако, увек прави „морална већина“, постојећи хомосексуалци који рађају децу и жели да и њихова деца рађају децу), као и „фанатичну религиозну искључивост“, која је некад „анатемисала локомотиву“. Иако не нуди експлицитне методе за обрачун с „искључивцима“, ми их, у Србији, већ видимо: од миропољит Амфилохија грађанскички пошлаци су изражили да се извини због што је, из православне перспективе, коментаришао „параду веселника“ („gay“) октобра 2010. у Београду. Миропољит Амфилохије је, тим поводом, у марту 2011. јасно и јасно рекао: „Свако има право да живи како сматра исправним, али то не значи да је нај начин истински прави начин(...) Ја сам дужан и пред Богом и људима скренем пажњу и седе и друћима да не иду поштом

који води у њројасї, осуђујући њрех.(...) Црква мора да каже своју реч, а друїи одлучују да ли ће њо њрехваїїїи. Не може Црква да њрехваїи насїраносї, њеїрнородносї живљења као њрннцїї живљења.(...) Не осуднх њрешннка, њеїо њрех, оно шїїо уннжава њеїово, моје и досїїојансїво друїнх људн, а њеїово је да ли ће њо да њрнмн или не“.

Или, како њо њнше у једном од кључннх докуменатїа савремене Православне Цркве, „Основамн соцїјалне концнїцїје РПЦ“: „Православна Црква њолазн од њеїоколеднвої сїановншїа да доїоусїановљени драчнн савез мушкарца и жене не може нн да се уїоредн са нзоїаченнм нсїољаванїмн хомосексуалносїн. Она хомосексуализам смайїра њреховном њозлеђеноншїу људске њрнроде, која се њревазнлазн духовннм најором шїїо води ка нсцелену и лнчносном узрасїану човека.(...) Односеїи се с њасїїнрском њажњом њрема људнмн коїи нмају хомосексуалне склоносїн, Црква се нсїїовремено одлучно њроїїнвн њокушају да се њрешна шенденцїја њредсїавн као њредмеї њноносн и њрнмер за њодражаване“.

Тако размншља оїромна веїнна їрађана Срдије, и њо не само њправославннх Срда, њеїо и њредсїавннка друїнх їтраднцноналннх конфеснїа нашеї шїерена.(2)

Ово је, да поновнмо, текст нз 2011. године.

Внди се да оданн воїннцн Импернїе Вашингтон – Брнсел раде „по днфолту“, како нм је наређено и како су обученн.

Али...

ИПАК, БОРБА СЕ НАСТАВЉА

Песннк Рајко Петров Ного одавном је рекао: „Из новнх фресака стара туга веје – ннје све пропало кад пропало све је“.

И у томе је сушїнна: ннје све пропало кад пропало све је. Иако метафнзичкн болесннцн у службн НАТО импернїе

хоће да од Србије направе на смрт болесно друштво, у коме ће бити могући истоБолни „бракови“, то им неће поћи за руком. Сви знамо да нам се подмеће окупациона „агенда“ у име „људских права“. Али, баш зато што то знамо, и што, како стара изрека каже, нисмо сисали весла, нећемо пристајати на лажи и преваре које нам, плаћени од НАТО империје, нуде.

Као и Десимир Ђировић и толики други, незгрбљени и непропузали, борићемо се свим средствима духовног отпора: од ругања њиховим будалаштинама до сабирања свих снага у борби за нормалну, духовно и телесно здраву, породичну Србију.

Победа ће, наравно, бити наша.

То јест, како Срби кажу, Божија па наша.

УПУТНИЦЕ

1. <http://sistemija.blogspot.com/2021/03/blog-post.html>

2. http://svetinjebranicewa.rs/index.php?option=com_content&view=article&id=233:2011-09-22-18-44-58&catid=38:2010-12-14-18-00-48&Itemid=59

АДАМ И ЕВА СУ ЂАЛЕ И КЕВА: МАМУ И ТАТУ ВАМ НЕЋЕМО ДАТИ

КЛЕТ КАО КЛЕТВА ПРОТИВ СРПСКОГ ОБРАЗОВАЊА

Осми разред, биологија, уџбеник издавачке куће „Клет“. Треба да се учи, по том уџбенику, од школске 2021/2022...Лекција „Полни и родни идентитет“. Тамо пише да”временом свако од нас развија свој осећај припадности мушком или женском роду то јест родни идентитет, те да се род и пол не морају нужно поклапати код сваке особе”. По „Клетовим“ уџбеникописцима, постоје особе мушког пола, особе женског пола и међуполне особе. Наводи се да је међуполност прилично честа и да међуполних особа има “више него на пример риђокосих”. А за “родни идентитет” каже се да постоје особе мушког пола, особе женског пола, трансродне особе и родно неутралне особе. Тврди се да “нам друштво често намеће да род и пол морају да се подударају”.(1)

У уџбенику има и савета: “Адолесценција је време у коме себи треба дати времена и сасвим је у реду ако си збуњен/а, ако се још не проналазиш. Проћи ће још неколико година док не успеш себи да разјасниш шта заиста желиш и шта осећаш. Зато треба да разговараш са неким старијим и искуснијим... Психолог је добар издор.”(1)

И он би, како (ПРО)КЛЕТ уџбеникописци у трансу службе туђим интересима против српских ђака, мисле, могао да те посаветује да си „трансродан“.

РЕЧ НАУКЕ

Научници устају против овог лудила. Социолог др Љубиша Деспотовић, уредник „Културе полиса“, истиче: „Данас у уџбеницима имамо ову лекцију, а сутра ћемо имати да отац

и мајка нису то, него су родитељ 1 и родитељ 2. Реч је о о социјалном инжењерингу. Мења се полни и родни идентитет, мења се национални идентитет, и то по фазама, кроз образовање, културу, медије... Сликвито речено, ако хоћете неку чашу да напуните новим садржајем, морате да је испразните од старог. А какви ће бити нови садржаји, то ћемо тек да видимо.“(1)

Чувени српски лингвиста, др Драгољуб Петровић, наглашава да нам туђин удара на језик: „У речницима српског језика “пол” се дефинише као “анатомско-физиолошко обележје које разликује мушке и женске јединке и има улогу у оплођавању”. С друге стране, реч “род” има више значења и једно је од њих “пол” (с ближим одређењем: “мушки род”, “женски род”). У српском језику, откад постоје и Срби и њихов језик, те су две речи, дакле синонимне и нико ни Српкињу ни Срби-на није могао поучавати којег је “пола” или “рода”.(1)

Америчка империја и Бајден хоће да наметну “ЛГБТ идеологију као саму срж демократије”, каже Петровић, и додаје: „Следбеници оваквих теорија код нас похитали су да утврде, како пише у овом уџбенику, да се “род и пол не поклапају код сваке особе”, да деца могу да “бирају” хоће ли бити мушко или женско. Та је памет стигла у уџбенике и хоће да разори и највиши природни поредак, и српски православни етос, и српски језик!”(1)

Срушити природни поредак, српски православни етос и српски језик – није мало. (ПРО) КЛЕТ је пројекат иза кога стоје они који то знају!

ПРОТИВУСТАВНО НАСИЉЕ НАД СРБИМА

Наш познати борац за породичне вредности, др Миша Ђурковић, наглашава: „Још 2015. године, када је први пут покушано да се прогура тзв. Закон о родној равноправности,

секретаријат за законодавство републике Србије је јасно упозорио предлагаче из Владе (о томе је сведочила министарка Михајловић) да у Уставу Републике Србије не постоји категорија рода већ полова. Упркос томе заговорници родне или џендерне идеологије настављају да гурају овај концепт и све што је са њиме повезано где год је то могуће. Сад се поново, по трећи пут најављује доношење истог закона иако су и јавност и власт и други заинтересовани субјекти већ неколико пута одбацили те предлоге. Србија има закон о равноправности полова тако да никакво *уродњавање* није ни законски засновано, ни потребно.

Нажалост, они ово гурају на мала врата на све стране, од стратегије образовања и стратегије науке, до оваквих примера као што видимо у уџбенику.

Дакле, уџбеник је директно супротан уставу и законима државе Србије и за његово пуштање у школе треба да одговара онај ко је одборио употебу овог уџбеника, дакле Завод за унапређење образовања и васпитања.

Ово није први пут да Клет промовише противзаконске и по ову државу и народ штетне уџбенике, а да при томе има скоро па монополски положај. Ово је још један доказ да цео систем издавања и набавке уџбеника треба преиспитати и вратити државну контролу тамо где се очигледно зацарила корупција и системско идеолошко подривање основних вредности као што је породица.

Ово је такође и пример како се на мала врата уводи сексуално васпитање, уз то изразито контроверзног типа, баш као што се покушало 2017. године када је на притисак јавности надлежни минситар морао да укине тзв. образоване пакете. Ми, као родитељи, по свим међународним документима и законима ове државе имамо право да одлучујемо како ће

наша деца да се вапитавају и не желимо да им неко намеће овакву идеологију кроз систем државног школства.

Најоштрије захтевамо да се овај и слични уџбеници избаце из система образовања.“

Наравно да захтевамо. Дигла се Србија: петиције су већ кренуле, а биће и других облика отпора. (2)

Не ћуте више ни родитељи. Свуда се дижу против пропаганде лажи маскиране у „људска права“.

И МИ ИМАМО ПРАВО ГЛАСА

Ево преписке са једне родитељске (пре свега, мајчинске) групе из Чачка: „Поштовани родитељи, сматрала сам да ми је дужност да вас обавестим(а верујем да су многи од вас већ знали) да ће нови уџбеник за биологију наше деце за 8. разред (и Клет и Вулкан) имати садржај са којим се већина нас не само не слаже, већ сматра увредом. Тужно је што ја као родитељ(појединац) морам на ово да реагујем, али можда постоји могућност да сви ми, који ово сматрамо наopakим и непримереним, заједнички тражимо да наша деца не уче овакве ствари. Већ постоје родитељске иницијативе на нивоу школа да се овај проблем изложи на Савету родитеља, па бих молила да и ми који исто мислимо исто то и урадимо на нашем Савету родитеља.“

Тако једна мајка.

Друга мајка: „Мој приступ: свак нека живи како жели, али школе су НАШЕ. Наши славни преци су их оснивали, градили. Да су били педери не би имали потомке, а то смо ми.“

Трећа мајка: „То што се горепоменути, ненаучни садржај нашао у уџбенику за осми разред постало је могуће одузимањем функције одобравања уџбеника Просветном савету. Дакле, проблем је много већих размера. Можда би се нешто

могло постићи када би се удружили родитељи, професори... Биће организована анкета по овом питању. Идеја је и дојкот наставе биологије осмог разреда. Ми ћемо свакако учествовати у томе, колико год безнадежно изгледало. На сваком је појединцу који је заинтересован да се активира.“

Не треба се предавати!

НЕ ДАМ ПРАВО ДА БУДЕМ МАМА СВОЈОЈ ДЕЦИ

Четврта мајка наглашава: „Знате шта, можда бисмо могле да сročимо заједничку поруку коју ћемо проследити свим родитељским групама чији смо чланови. Ово је добро што сте се позвали на научне чињенице које морају бити у сваком уџбенику. Мислим да их треба мало жацнути у родитељску жицу и питати да ли желите да вашој деци и унуцима буде забрањено да вас зову мама и тата, а уместо тога родитељ 1 и родитељ 2, а овако почиње. Да ли ћемо за своју толеранцију према људима различитог сексуалног опредељења(на шта имају право) бити “награђени” мењањем из корена наших живота без питања шта о томе мислимо, разарањем наших традиционалних породица? Стиче се утисак да неко користи халабуку око короне и иза леђа, тихо, уводи у образовни систем нешто око чега великој већини људи не дају право гласа. Ово је увод, зар треба да на све климамо главом? И ми имамо право гласа, јер смо родитељи и имамо право да одбијемо да се нашем децом манипулише. Немојте се обесхрабрити, кад су се сви побунили Десанка Максимовић је враћена у школе из којих су је исто тако тихо, на кварно и без питања избацили.

Ја не дам моје право да ме моја деца зову мама, а ви ? Будите храбри, ширите даље у све родитељске групе, изборите се за ваше право да ви васпитате своју децу а не људи који се позивају на понашање бабуна.“

Још једна мајка се огласила, и пустила у јавност паролу:
„АДАМ И ЕВА СУ ЂАЛЕ И КЕВА“. Сленг је (увек сам говорио тата и мама), али парола звучи јасно и уверљиво, зар не?
Устала је Србија!

УПУТНИЦЕ:

1. <https://www.novosti.rs/amp/vesti/drustvo/975075/osmake-uce-medjupolnim-osobama-novi-udzbenik-biologije-sokirao-brojne-roditelje-nastavnike-strucnu-javnost>

2. <https://www.ifamnews.com/sr/petitsija-protiv-predloga-zakona-ministarke-chomic>

ЗАКОНИ КОЈИ СУ БЕЗАКОЊЕ

ОНИ ЋЕ ИЋИ ДО КРАЈА ИЛИ ШТА НАС ЧЕКА КАД „ЧОМИЋ“ ЗАКОНИ БУДУ УСВОЈЕНИ

„ГЕЈ ФРЕНДЛИ“ ВЛАДА СРБИЈЕ

Влада Србије је (из поузданих извора то сазнајемо) усвојила предлоге закона о „родној правноправности“ (иако је појам „рода“ – **цендера** - уставно недопустив у правном систему Србије), али и оног, тобож против дискриминације, којим ће сви који се успротиве наметању политичког хомосексуализма бити сурово гоњени. Остаје само да поздраве и предлог закона о „истополним заједницама“, и да се то све пошаље на усвајање у, суштински једнопартијску, Скупштину Србије. (Иначе, министар за породицу, Ратко Дмитровић, није поднео оставку тим поводом; изгледа да му то, упркос „конзервативним“ ставовима, не пада на памет).

Нови комунизам се у Србији, као и свуда, зове политички хомосексуализам.

Шта све ово значи?

НОРМАЛНОСТ И МОРАЛНОСТ

Својевремено је, у часопису „Нова српска политичка мисао“, Петар Анђелковић забележио: „Нормалност, као што проистиче из њеног значења, јесте нешто што је норма. Стандарди су засновани на нормама, у шта спадају и друштвене норме из којих следе друштвени стандарди. Тако су за људски организам здравље и физичка целовитост норме. Болести и разни хендикепи нису норме. Особа која се роди или остане без једног, или више удова нпр, нема нормалан телесни

склоп; тј. има хендикеп. Њено телесно стање хендикепа је ненормално, из чега **не следи** да је она, као особа ненормална (у пежоративном смислу). Норма је нешто што важи у већини случајева. Хомосексуалност, за разлику од горенаведених физичких одступања од нормале, није *стање*, већ *облик понашања*. Понашање са собом повлачи етичке последице унутар друштва, нарочито када то понашање претендује ка јавној демонстрацији. Тако нудизам, иако није облик сексуалности, јесте склоност и облик понашања, који се толерише као приватна ствар. Манифестација нудизма на јавним просторима има етичку последицу јавног згражавања, јер крши етичке норме пристојности.“(1)

Дакле, човек може бити нудиста у свом стану, или на плажи за то намењеној, али, ако го изађе на улицу, дочекаће га јавно згражавање.

ЛИЧНА ПРАВА И ЈАВНОСТ

Кад је у питању хомосексуализација друштва, Анђелковић је јасан: „Маргинални облици понашања су мањински (у овом случају сексуални), њихове склоности нису норме и стога су ненормалне, ма колико се њихов его вређао на ту констатацију. **То наравно, не значи да је геј особа, као личност, ненормална само зато што је геј.** Упркос томе, практиковање нестандартних и ненормалних склоности је лично право и слобода, коју нико нема право да оспорава (уколико се одвија добровољно између пунолетних лица). Поред норми, такође имамо друштвене конвенције, које произилазе из система вредности, појмова увиђавности, као и обичајног морала. Тако се очекује од појединаца да физиолошке потребе обављају у одређеним просторијама, не на улицама или трговима. Такође, очекује се да људи на јавним местима буду

обучени, не голи; као и да полне односе држе као део интиме.“(1)

Јавни морал подразумева извесну норму које се морамо држати. Он је повезан са системом вредности једног друштва.

СИСТЕМ ВРЕДНОСТИ И РУШЕЊЕ СИСТЕМА

Систем вредности, каже Анђелковић, одређује разлику између пожељног и непожељног, између добра и зла: „Геј активисти нападају систем вредности и обичајни морал самог друштва као неморалан. Другим речима, они оспоравају оквир унутар којег се одређује шта је добро или лоше, пожељно или непожељно, као лош и непожељан. Пежоративне етикете попут „патријархалног морала“ и „конзервативних вредности“, указују да геј активисти желе да мењају комплетан систем вредности већинског друштва, намећући свој као једини исправан, проглашавајући то за своје право. Сматрајући традиционалан морал неморалним, они самим тим пресуђују њему путем сопственог схватања морала, истовремено одричући право традиционалном моралу на постојање.

Оно што је смешно овде је чињеница да уколико неко има традиционалан систем вредности, тај неко нема ниједан разлог да прихвати онај систем вредности, на који се позивају геј активисти. Наиме, уколико геј активисти себи узимају за право да оспоравају традиционални морал, исто тако следбеници традиционалног морала могу да дају себи за право да оспоравају систем вредности геј активиста. Сваки дијалог или компромис око моралних питања и схватања права је овде немогућ, јер дијалози око вредности морају да се воде унутар неког система вредности. Проблем је што се овде оспоравају сами системи вредности, као оквири унутар којих се суди.“(1)

Кад сруше морални поредак друштва, ЛГБТ јуришници иду даље. Они хоће хомосексуализацију друштва. И о томе треба рећи неколико речи.

ШТА НАС ЧЕКА ПОСЛЕ РАДИКАЛИЗАЦИЈЕ?

Позната српска новинарка, Мара Кнежевић – Керн, објавила је, још 2014. године, текст у коме нас подсећа каква ће бити наша „радикална“ будућност ако се лудило не заустави на време: „Док нам организатори и финансијери корпоративног политичког пројекта „Геј је ОК“ шаљу дирљиве поруке о угроженој врсти, гуруи покрета отворено заговарају насиље, упућујући застрашујуће поруке „хетеро свињама“. О намерама ментално поремећених самозваних представника геј популације сведочи чланак извесног Мајкла Свифта, објављен 1987. у часопису *Геј комјунити њуз*, у којем износи стратегију за коначни обрачун са родитељима, породицом, децом: „Содомисаћемо ваше синове... заводихемо их у вашим школама, у вашим студентским домовима, гимназијама, свлационицама, спортским салама, на скуповима, у омладинским групама, биоскопским тоалетима, у војним центрима, на паркинзима, у мушким клубовима... Сви закони који бране хомосексуалне активности биће укинута. Уместо тога, увешћемо законске мере које воде ка практиковању љубави међу мушкарцима... Ако се усудите да нас називате погрдним именима, ми ћемо вас избости и оскрнавити ваша мртва тела...“(2)

Неко ће рећи – па овај Свифт је умоболник, нико од ЛГБТ активиста то не подржава. Да ли **баш нико** у Србији не подржава Свифтове идеје, то не можемо поуздано знати; али знамо да су се Лењинови бољшевици својевремено представљали као борци против недемократског царизма, и звали се Руска **социјалдемократска** радничка партија. Кад је револуција победила у Русији, Русија је нестала – претворила се у

СССР, а за време комунизма побијено је, по званичним подацима, преко двеста хиљада свештених и монашких лица у земљи која је, до 1917, била хришћанска.

Лењинови имитатори у Краљевини СХС, Комунистичка партија Југославије, дошли су на власт 1944. и починили шта су починили – од масовних убистава после Другог светског рата, преко Голог отока, до прогона сваке слободне мисли. Иначе, пре рата, и они су за себе тврдили да се боре за „демократију“ и „радничка права“.

Тако је то са револуцијама.

ЈОШ МАЛО РАДИКАЛИЗМА

Мара Кнежевић – Керн наставља: „Ментално обogaљење Мајкл проклиње породицу, претећи да ће „то легло лажи, издаје, медиокритета, хипокризије и насиља“ бити укинута. „Породица, која гуши машту и ограничава слободну вољу, мора бити уништена. Перфектни дечаци биће осмишљени и одгајани у генетичкој лабораторији. Они ће бити укључени у програм за друштвено подешавање под контролом и према инструкцијама хомосексуалаца. Све цркве које нас осуђују биће затворене... Писаћемо нову историју... Тресите се од страха хетеросвиње кад се појавимо пред вама без маски.“ Елита је рођена!“ (2)

Елита Новог светског поретка, наравно. Поретка луциферијанских мегакапиталиста, чији је циљ да човечанство „ресетује“ у ново робље. И да би показали како владају уместо Бога, они намећу своје „ресетоване“ системе „вредности“. Ако ме разумете.

ШТА ИМ ЈЕ ЦИЉ?

Мара Кнежевић – Керн је истакла: „О искораку жртве на позицију целата сведочи изјава заступника интереса геј

популације Џефа Левија из 1987: „Наш циљ није само право на приватност и заштиту од прогона; ми желимо да друштво прихвати наш стил живота и да нам омогући пропагандно деловање на децу – бар у истој мери у којој се педагошки промовишу класичне породичне вредности.“ И тако се већ 1992. у амерички школски програм уводе књиге *Деца гује*, *Хедер има две маме*, *Зашићо Глорија иде на њеј њарагу*.

Према стратегији из хомосексуалне агенде, после препарирања мозга кроз образовни систем и медије, из фазе самосажалења прелази се у офанзиву. Хомосексуални активиста и порнограф, Клинтон Фејн, сасвим озбиљно поручује да би „склоност ка хомофобији, чак и без икаквих активности, морала бити проглашена за криминални акт, уз све правне консеквенце“, док Вернон Вол излази у јавност са монтипајтоновском изјавом: „Чак и прихватање хомосексуалности може се сматрати врстом хомофобије, с обзиром да такав приступ сугерише да у томе има нешто што треба прихватити.“^{“(2)}

И у Србији су либерално глобалистички бојовници тоталитаризма из фазе „јадни, нежни, гоњени зечићи“ прешли у фазу гонитеља. Закон о забрани слободе говора (тобож, о „забрани дискриминације“), који је недавно усвојен „на Влади“, јесте почетак великог прогона нормалне и моралне Србије.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Али, јуришници глобализма, звани „људскоправаши“, нису очекивали оволики отпор. Мислили су да у оквиру корона наратива и „доктрине шока“ (Наоми Клајн) кроз једнопартијску скупштину провуку шта хоће. Показало се да не иде, и да неће моћи да прође тако лако. Отпор је пружен. И док год тај, духовни, морални, уставни, ако хоћете (јер Устав Србије брани природну породицу) отпор траје, нисмо

поражени. Остаје само не предавати се, и не мислити да је крај.

Тамо где је породица, и где су они који је бране, тамо је увек нови почетак.

УПУТНИЦЕ:

1. <http://www.fbg.org.rs/razmatranja-o-gej-pokretu/>

2. <http://www.pecat.co.rs/2014/10/seksualna-ekologija-i-odrzivi-opstanak/>

О РОБОТИМА У СКУПШТИНИ СРБИЈЕ ИЛИ ШТА БИ РЕКАО ВЛАДИКА ЊЕГОШ

ЊЕГОШЕВО СХВАТАЊЕ НАРОДА

Пишући о схватању народа у Његошевом делу, Душко Бабић, у својој књизи „Његошев национализам“ (Катена Мунди, Београд, 2021.) истиче: „Да би означио појам националности, Његош, поред речи „народ“, користи још неколико синонима, најчешће – „род“ („Роде драги, витешко кољено...“), „племе“ („Племе моје сном мртвијем спава“) и „народност“ („Дивни пјевче, српске народности“). А све их наткриљује и сједињује једна кованица, преузета од његовог учитеља Симе Милутиновића – „својост“.(...)Тако речи „род“ и „народ“, на пример, упућују на доживљај народа као проширене породице (на-род, на-родити), а у продуженој асоцијативности призивају и сакралну, хришћанску „породичност“, где основни појмови „пресликавају“ породицу: Отац, Син, Богородица – Богомајка.(...)Свако појединачно „ја“ носи у себи низ колективних идентитета – полни, територијални, генерацијски, класни, политички... (...) – али ниједан од њих по својој снази и дубини не може се мерити са националним идентитетом. У исту раван са националним иде само верски идентитет, али они се, најчешће, и не могу раздвојити, јер су „током већег дела историје човечанства кругови верског и етничког идентитета врло блиски, ако не и истоветни“ (...). Преплетеност националног и верског одређења човека има своје дубоке, онтолошке разлоге: и један и други својом мистичном супстанцом излазе из оквира видљивог и спознатљивог света – из историјске, друштвене, егзистенцијалне сфере постојања – и преливају се у метафизичко и трансцендентно.“

Народ није пукост биологије – он има своју онтологију. И то дубинску, ону која надилази свакодневицу и прелива се

у вечност. Одговорно је, дакле, припадати једном народу. Још одговорније бити његов представник – рецимо, у Скупштини Србије.

ПОКОЈНИ, ЖИВИ, НЕРОЂЕНИ

Његошеве дефиниције су сасвим јасне: породица – народ – Црква су јединствени свештени „простори“ у којима се човек остварује као човек. То је „својост“ између Бога и човека и људска узајамност. Да би народ постојао, он се, пре свега, мора „народити“ – у свештеној тајни рађања, свако од нас превазилази самог себе и издиже се изнад своје привремености, у борби против смрти. Због рађања, рекао је Свети Григорије Нисијски, посао смрти је безуспешан, а деца су икона васкрсења. Тако, како истиче Бабић, долазимо до кључа нашег националног идентитета: у духовној заједници Цркве, схватамо оно што је рекао Владимир Соловјов – народ је заједница покојних, живих и нерођених.

Ако постоје народни представници, они то, кад год су на окупу, морају схватати.

О ИЗДАЈИ СВОГ НАРОДА

Постоји и издаја свог народа – она дубинска, суштинска, језгрена, која се ничим не може оправдати и ничим изгладити.

Једна од таквих издаја дешава се, ових дана, у Скупштини Србије, када работи – дизачи руку, који себе вероватно сматрају православним Србима, пристају да изгласају „законе“ о „родној равноправности“ и „забрани дискриминације“ који ударају на православну веру и на суштинску потребу српског народа – потребу да се тај исти народ рађа и живи у складу са традицијама својим, а не туђинским и окупаторским. Његош је рекао да је муж бранилац жене и детета, а на-

род брани Цркву и сопствени идентитет. Они који ће гласати за противуставне, антихришћанске и антипородичне законе не виде ништа осим своје личне, бедне, привремене користи, и зато су, хтели то да признају или не, очити издајници свега што човека уздиже изнад анимализма.

РЕЧИТО ЂУТАЊЕ ПОКОЈНИКА

Руски религиозни философ, Семјон Франк, у тексту „Мртви ћуте“ каже следеће:

„Мртви ћуте. Њихова безбројна армија не устаје из гробова, не урла по митинзима, не пише резолуције. Па ипак, та армија мртвих је велика политичка сила читавог нашег живота, и од њеног гласа зависи судбина живих, можда многих покољења.

За следе и глуве, за оне који живе само у овом тренутку, не сећајући се прошлости и не предвиђајући будућност, за њих мртви не постоје, и помињање њихове снаге и утицаја за њих је само бесмислено празноверно бунцање.

Али они, који умеју да виде и чују, који су свесни да садашњица није самодовољна, није од прошлости откинут живот садашњег дана, него пролазни трен живе пуноте, засићене прошлосту и бремените будућношћу, знају да мртви нису умрли, него су живи. Каква год да је њихова судбина тамо, са оне стране границе овога света, они живе у нашим душама, у подсвесним дубинама велике, надличне народне душе...

Њихове душе јасно говоре о једном – о Отаџбини, о заштити државе, части и достојанству земље, о лепоти подвига и срамоти издаје. У тој дубини народног духа, они се немо буне против издаја са предумишљајем и без предумишљаја, против демократизованог мародерства, против несавесног пировања на њиховим гробовима, против разграбљења родне земље, окупане њиховом крвљу. Али наша дужност је –

пажљиво ослушкивати тајанствени, час добронамерни, час страховити смисао њиховог ћутања.“

Како ли сада ћуте наши стари, од Косова до Јадовна, који, како рече Милан Ракић, „умираху ћутке на страшном кољу“?

НОВА ЧЕКА ИЛИ ГЕЈСТАПО ПО НАЛОГУ ХОМИНТЕРНЕ

Шта нас чека?

Чека нас, а шта би друго, нова Лењинова и Стаљинова ЧЕКА, „чрезвичайна комисија“ за борбу против свих брањилаца породичних вредности и истинских људских права. Чека нас борба против сваког истинског – хришћанског родољубља, коју ће водити Ву Ћи Ћи работи и квазипатриотска братија у сенци Немањиног споменика. По налозима Хоминтерне, Србијом ће харати Гејстапо, и прогањати све који не пристају на лаж.

Али: то је мала цена за слободу која нам је насушна. И борба ће трајати, јер је то, по Његошу, „борба непрестана“.

ПОЧЕЛО ЈЕ, ПОЧЕЛО

Повереник за заштиту равноправности, ноторна Јанковић, ових дана нас је обавестила да у матичним књигама већ можеш да кажеш да ниси ни он, ни она, него ОНО, и то савим у складу са налозима Империје сенилних варвара. Већ су извршене измене Закона о матичној књизи које омогућавају унос података о тзв. *родној ѝромени* у регистар. Без обзира на истину науке, која, као генетика, чак и кад се изврши операција „промене пола“, јасно каже ко је мушко, а ко женско. Захваљујући слугама Империје попут ноторне Јанковић и Ву Ћи Ћи скупштинара, и ми ћемо, као у Калифорнији, ускоро имати мушкарце који се, у затворима, осећају као жене,

и који ће тражити да робијају, са својим „изворним полним обележјима“, у женским затворима, и тамо, ето, упражњавају „родну равноправност“ (на правим женама).

А свима онима који за ово ругло названо „законима“ у Скупштини Србије буду гласали ево цитата из Његоша (на размишљање): „Су чим ћете изаћ пред Милоша, и пред друге српске витезове, који живе доклен сунца грије?“ И још: „Куда ћете с клетвом прађедовском?“

ЈУДА У СКУПШТИНИ СРБИЈЕ, ОПЕТ

ШТА СУ УСВОЈИЛИ?

У Скупштини Србије су усвојена два накарадна и противприродна закона – цендерски, о „родној равноправности“ и цензорски, против „дискриминације“. Ево шта значи „цендерски“ у области језика нашег насушног: „Струка, тј. Одбор за стандардизацију српског језика навео је раније да тај закон директно залази у проблематику српскога стандардног језика, јер прописује, чак под претњом казни, и употребу родно сензитивног језик Закон о родној равноправности подразумева директивну језичку политику, тј. наметање језичких облика несвојствених творбеносемантичкој структури српскога језика (као нпр.: водичица/водичкиња, ватрогаскиња/ватрогасиља, психолошкиња, вирусолошкиња, филолошкиња, боркиња... , а шта тек рећи за бекицу – „жену бека“, центархалфкињу или центархалфицу?!) или пак лексичкосемантичкој структури српскога језика (нпр.: да ли је академикиња „жена академица“ или „жена академик“, да ли је тренерка „жена тренер“ или „спортска одећа“, да ли је генералка „жена генерал“, „генерална проба“, „генерална поправка“ или „генерално чишћење“, односно: како гласи облик за „жену носача/носиоца“: носилица/носиља/носиљка; а за „жену дописника“ – дописница, или за „жену говорника“ – говорница... – навео је Одбор за стандардизацију српског језика.“(<https://iskra.co/srbija/generalke-nosilje-i-trenerke-evo-sta-znaci-zakon-o-rodnoj-ravnopravnosti-koji-je-skupstina-danas-usvojila/>)

За то су гласали ничији (осим Ву Ђи Ђијеви) посланици.

Расправљали су о томе на дан Преноса моштију Светога Саве (19. мај), и да дан Светог Јова Многострадлног (рођендан Цара мученика Николаја, заштитника Срба који је, кад су

га предали издданици из руске војске и аристократије, рекао: „Свуда су подлост, кукавичлук и издаја“), а усвојили 20. маја, на дан јављања Часнога Крста у Јерусалиму. Нема места за случајност у царству Свемогућег Бога, рекао би Свети Јован Кронштатски. Тобожњи Срби, славари крсне славе, наводни следбеници Светог Саве, плунули су у лице Христу и Светом Сави, наругали се жртви Цара Николаја, који је, са својом Светом Породицом, заштитник брака и породичних вредности, устали против Крста Часног.

Откуда то?

КО ЈЕ БИО ЈУДА?

Великог петка не би било без Јуде Издајника, јединог „урбаног момка“ међу простим апостолима, углавном рибарима - сељацима. А Јуде не би било да код њега није била касица у коју је народ метао добровољни прилог за сиротињу што је стално пратила Христа и апостоле. У почетку, Јуди благајнику се чинило да би он добијени новац раздавао боље него Учитељ. Почео је, на своју руку, да дели новац из касе - потребитима. А онда му се усладило, и кренуо је, мало по мало, да узима и за себе. Било је довољно и за сиротињу и за Јуду. Но, Јудино срце се све више везивало за новац...И он је решио да изда Христа...

Имао је у глави просту ствар: до тада су непријатељи Сина Човечијег већ неколико пута покушавали да га ухапсе, али им је Он увек на чудесан начин измицао. Још није био дошао Његов час. Јуда је, као калкулант, размишљао: узећу паре од Синедриона, Христос ће се извући, и – пуна шака браде, како су некад говорили наши средброљупци.

До последњег часа Христос је покушавао да уразуми Јуду; није га, иако Свезнајући, разобличио пред апостолима, него је и њему опрао ноге. На Тајној вечери покушао је да га

приведе свести указујући на то да ће га један од апостола издати. Јуда је, без стида, скупа са осталима рекао: „Да нисам ја, Учитељу?“ Није се постидео кад му је Господ рекао: „Ти каза“. Када је Христос рекао да ће га издати онај који с њим стави руку у зделу (што је био знак велике дрскости и несмирења пред Богочовеком), Јуда је умочио залагај у зделу истовремено с Христом. И онда му је Господ рекао: „Шта чиниш, чини брже“.

Наравно, Јуда је издао пољупцем. То су истинске издаје, до дана данашњег – пољупцем. Издаја се увек маскира као љубав и брига за оног кога издајеш. Познаје се по зveckању сребра у џепу онога ко пољубац даје. Христос је покушао да Јуду наведе на покајање, чак и у Гетсиманији. Питао га је: „Пријатељу, зар си за то дошао?“ Рекао му је: „Јудо, зар пољупцем издајеш Сина Човечијег?“ Да се покајао, Господ би му опростио, као што је опростио апостоу Петру који Га се, те ноћи, три пута одрекао. Није вредело. Јуда се није покајао, али кад је увидео шта је урадио, пао је у очај, бадио паре добијене за издају и – обесио се... Претходно је онима који су му платили рекао да је сагрешио издавши Невину Крв, али су му одбрусили: „Шта нас брига? Ти ћеш видети!“ (Тако је то са издајом – дају ти паре и чашћавају те, али их баш брига кад останеш насамо са својом савешћу)...

ПОЧЕЛО ЈЕ ОДАВНО

Није ово од скоро. Џендерско – цензорско законодавство јудинства својственог лажним српским елитама поодавно, а нарочито од када је Броз ујахао у Београд на белом коњу „историјске нужности“ (читај: британске подлости и совјетских тенкова). Броз није имао оданијих слугу од Срба. Они су хитали да погоде његове србождерске замисли и пре но што их самозвани маршал искаже. Довољан је један пример, који наводи Бранко Надовеза у свом чланку „Тито и Срби“ („На-

ционални интерес“ бр.2/2011): „Данашња општина Лепосавић формирана је крајем 1959. и почетком 1960 спајањем три општине: Лепосавић, Ибарска Слатина и Лешак (општина Рашка, срез Краљево). Овом коректуром границе АП Косово и Метохија дубоко је зашла низ Ибар, односно проширена на север, низ Ибарску долину. На овај начин сва насељена места око средњег тока реке Ибар приључена су територији АП Косово и Метохија. Данас овај клин који се дубоко завукао низ Ибар, политичари и новинари често називају Северно Косово, што је у географском смислу нетачно. Тако је добар део ибарско – копаоничког краја припао покрајини Косово са касније тешким последицама по Србију и српски народ“. А ко је Шиптарима поклонио ову област за проширење Космета под њиховом (наводно „братски – јединственом“) влашћу? Титови Срби, комунисти (Антоније Ђурић, писац књига „Солунци говоре“ и „Црвена куга“, вели да је то урадио Петар Стамболић). Где су стали титосрби, настављају Ву Ћи Ћи Срби заинтересовани за ЕУ, као што су некад петарстамболићевски били поклоници „братства – јединства“ (као ока свог).

ШТА ДА СЕ РАДИ?

Него шта него да се ради.

Нећемо се мирити са цендером и цендер жандармеријом.

Дижемо глас против лажи у језику и лажи у стварности. Као што је говорио Конфучије – сваку реформу треба почети од реформе језика, дајући речима право значење, без кога не може да се мисли; а ако не може да се мисли како треба, нема ни исправног делања.

Бранићемо језик да бисмо бранили људскост.

Остајемо верни Богу и Светом Сави, крсту и слободи.

А нечији посланици ваљда већ знају: ничија није горела до зоре.

Част онима који су били против.

Јер противљење наopakости основа је људскости, част која се не може одузети.

Нискост не може бити висока, а тридесет средника није довољно да купи високе.

У име Бога, напред!

ЦРКВА У ОДБРАНИ ПОРОДИЦЕ

ГЛАС ЦРКВЕ ЈЕ ГЛАС РАЗУМА

*Бјез` у Цркву, Краљевићу Марко
Народна њесма*

МОНСТРУОЗНЕ ИДЕЈЕ ПРОТИВ ХРИШЋАНСТВА

Епископ бачки Иринеј дао је интервју „Политици“, у коме је јасно рекао да је наметање тзв. „цендер идеологије“ увод у будуће прогоне хришћана. Али, не само то: реч је о необољшевичком лудилу лажне идеологије. Он истиче: „Са становишта библијског учења идеја да се дечачићима у вртићу нуди да обуку хиљинице уместо панталоница како би сами могли да одлуче ког су пола, док их код куће чекају „двојица тата“ или „две маме“, монструозна је, чак демонска. Трагично је да се у последње време и код нас штампају књиге за школски, па и предшколски, узраст којима нашу децу индоктринирају у овом духу. Да ли је претерано рећи да је то духовно убиство? Поврх свега, без реалног увида народа и без плебисцитарне провере његовог расположења намећу се и подмећу законски пројекти који, корак по корак, треба да доведу до општедруштвеног става да је хомосексуалност само ствар личног избора, где нема места ни за Творца ни за људску природу, а временом и да доведе до усвајања деце у такозваним истополним заједницама, замишљеним као алтернатива браку и породици. Чак се поново уводи вербални деликт. Иде се до намере да се свештеницима законом забрани да изван храма проповедају учење Цркве о светости брака! Демократија, нема шта! Дакле, и у Србији без икакве сумње постоје кругови који би да имплицитно забране библијско учење“.(1)

А кад се удари на библијско учење, почиње прогон оних којима је Свето Писмо основа живота.

ШТА КАЖЕ СВЕТО ПИСМО И ПРЕДАЊЕ?

Епископ бачки је јасно рекао да се Православна Црква не може одрећи свог става, израженог, између осталог, у „Осно вама социјалне концепције РПЦ“: „Разлика међу половима представља посебан дар, који су људи добили од свог Творца: *И створи Бој човека по образу Својему, по образу Божијем створи ња; мушко и женско створи их* (1. Мојс. 1; 27). Будући да су у истом степену носиоци образа Божијег и људског достојанства, мушкарац и жена су створени зато да би се у љубави целовито сјединили једно са другим: *Зашто ће човек оставити оца својега и мајер своју и прилепиће се к жени својој, и биће двоје једно тело* (1. Мојс. 2; 24). Ваплотивши првобитну вољу Господњу о творевини, брачни савез који је Он благословио постаје средство продужетка и умножавања људског рода: *Рађајте се и множите се, и напуниће земљу, и владајте њоме* (1. Мојс. 1; 28). Особености полова не своде се само на разлике у телесној грађи. Мушкарац и жена појављују се као два начина постојања у једној људској природи. Њима је неопходно општење и узајамно допуњавање.“

Цендер идеологија је, из те перспективе, антихришћанска, и потенцијална основа за прогон верујућих људи.

„ПРЕПРАВЉАЧИЦЕ“ СВЕТОГ ПИСМА

Генијалке које су решиле да преправе Свето Писмо су, између осталих, радикалне феминисткиње и ЛГБТ пропагандисткиње, које су „откриле“ да је биолошки пол неважан, а да је битан „gender“ (домаће феминисткиње су тај појам превеле као „род“, иако реч „род“ у српском језику има савим друго, присно значења, и језгро је из кога потичу многе

кључне речи: од породице до родољубља). „Род“ је друштвено конструисани пол. Није Бог створио мушкарца и жену који су човек, него иза тога стоји тиранско патријархално друштво које нас „конструише“ као такве. Запад, који се одрекао и Бога и нормалности, прихватио је ово лудило, и на Википедији сад пише да међу људима има око седамдесет врста разних „родова“. Неки тврде: чак и преко сто. Таква идеолошка конструкција је најнепосреднији пут ка насиљу над живом стварношћу. Радикалне феминисткиње, те нове комунисткиње, јесу савремени Прокрусти чији је циљ да истину постојања сместе у мучитељске постеље својих митова. Ко се не уклапа у размере постеље, биће или развлачен „коњима на репове“ или законском секиром скраћиван, само да би се доказало да су „џендер јуришнице“ у праву.

КАКО ИДЕОЛОШКО НАСИЉЕ ИЗГЛЕДА У ПРАКСИ?

О чему је говорио епископ бачки кад је помињао насиље над децом у вртићима у неким земљама Запада?

То насиље се, веровали или не, зове „родно неутрално васпитање“.

Слободан Антонић је показао да оно почива на квазинаучним будалаштинама, које су непосредно опречне утврђеним чињеницама биологије и психологије: „Родно неутрални васпитачи не признају научне налазе психолога који су утврдили да се дечаци у свим културама радије играју са дечацима, у групи, на широком терену, штаповима и камењем, а девојчице међусобно, у пару, на ужем земљишту, крпицама или листовима“.(2)

Године 2016, код нас се појавила, у издању „Креативног центра“, књига Кристине Хенкел и Мари Томичић „Пружите детету СТО могућности уместо ДВЕ“. Кристина Хенкел је иначе „консултант за родно неутрално васпитање у шведским

вртићима и школама“. У књизи се препоручује да се малишани не називају дечак или девојчица, него само дете, и да им се не говори он и она, него само оно. Васпитачи и родитељи нипошто не смеју децу да разврставају по полу, него поделу треба вршити на краткокосе и дугокосе, смеђооке и плавооке. И бајке се морају мењати: вук постаје вучица, а Снешко Белић се зове Снешка. Отац и мајка се никад не називају оцем и мајком, него су увек и једино родитељи. Важно је да се дечази облаче у хаиљинице и играју луткама, ма колико се томе противили; девојчице треба да се играју мушких игара. У тоалету дечази треба да мокре седећи, а девојчице стојећи. Дечази треба да се играју у пару и у мањим групама, а девојчице по три и у већим групама.

„РАДИКАЛНЕ“ БИ ДА ПОСТАНУ „ВЛАСТОДРЖАЧИЦЕ“

Анализирајући документарни филм о ЕУропском „родно неутралном“ васпитању, Слободан Антонић описује сцене из једног вртића - уместо луткама, деца се играју „родно неутралним“ фигурама животиња, а сликовнице и бојанке које приказују јунаке бајки или суперхероје су специфичне: Спајдермен седи спуштених гаћа на клозетској шољи, Бетмен игра балет са бебом у кенгур-носиљки, Жена-мачка је партнерка мушкарца обученог у костим Снежане, Успавана лепотица руком одгурује принца који је дошао да је пробуди пољупцем, зла вештица Грдана и Снежанина зла маћеха лезбејски су пар који гаји двоје ћаволчади.

Пошто Срби углавном никад не схватају шта им се спрема, Слободан Антонић их је, још онда упозорио: „Ма пустите шашаве Швеђане, све то далеко је од Србије и наше реалности – рећи ћете. Многи су чули за наш Нацрт закона о родној равноправности из 2017. године, по томе што чл. 61. ст.

10 предвиђа казну од 1.500.000 динара за просветне установе које нису обезбедиле „коришћење родно осетљивог језика у уџбеницима и наставном материјалу“ (чл. 35, 4.2). „Родно осетљиви језик“ на политкоректном новоговору подразумева обавезу да говорите и пишете: „школска редарка“, „давачица крви“, „вршилаца дужности“, „властодржачица“, „дрвосечица“, „машиновођица“ и слично.“(2)

Ово је пут у ЕУ, који, као и смрт, код нас нема алтернативу. Али, стварност се ипак опире.

ДЕЕМОТИВИЗАЦИЈА ПРОБЛЕМА

Пропагандисти политичког хомосексуализма се позивају на емоције, пре свега сажаљења и саосећања (фаза „јадни мали зечићи, тако пуфнасти“; следећа фаза је „робусна ЛГБТ власт, која надзире све, од вртића до факултета“) – али питања која се постављају „елџибитничким“ законима нису емоционална, него правна. Зато је, такође 2018. године, Зоран Чворовић, професор историје права на Универзитету у Крагујевцу, а поводом старог „антидискриминативног цендер – закона“, истакао: „Нацрт Закона уводи забрану дискриминације по основу рода, док Устав Републике Србије у чл. 21. забрањује дискриминацију по основу пола, расе, нације, вероисповести, друштвеног порекла, језика, имовног стања и инвалидитета. Забрана дискриминације по основу пола је једини од свих Уставом побројаних основа који ужива посебну заштиту уставотворца, јер у чл. 15. Устава „држава јемчи равноправност жена и мушкараца“.

Проширујући забрану дискриминације на нови основ – род, предложеним Законом се интервенише у обим зајемченог људског права - право грађана на једнакост, што је супротно чл. 18. Устава, који прописује да се „законом може прописати начин остваривања ових права...при чему закон ни у ком слу-

чају не сме да утиче на суштину зајемченог права“. Предложеним нацртом Закона се мења не само обим, већ и суштина (у ужем смислу) Уставом загарантованог права грађана на једнакост. Јер, Устав једнакост формулише као правну једнакост – *пред Уставом и законом су сви једнаки и свако има право на једнаку законску заштиту*, док се нацртом Закона о родној равноправности предлаже да држава мерама принуде активно успоставља вештачку симетрију у сфери друштвене неједнакости. Променом суштине права на једнакост, тако што се оно трансформише из права на формално-правну једнакост у право на друштвену (полну, родну итд.) једнакост, врши се необољшевичка (неолиберална) апсолутизација овог права на уштрб других права и слобода загарантованих у једном либералном правном поретку: слобода уговарања и предузетништва (чл. 27), која може бити ограничена само по основима већ предвиђеним у Уставу (нпр. чл. 60), слобода синдикалног и политичког удруживања (чл. 32, 40 47), слобода научног и уметничког стварања (чл. 35, 36).

Предложеним Законом о родној равноправности се једним безобалним прописом (чл. 43) проширује круг дела која имају обележје насиља, ван оног круга који је већ утврђен Кривичним закоником и Законом о прекршајима. Овим се повећава могућност да грађани постану жртве арбитражног поступања државних органа, чиме се доводи у питање постојање начела правне сигурности и владавине права уопште.

Међународни извори људских права не могу да служе као оправдање за доношење навденог Закона. Као прво, ратификовани међународни уговори мора да буду у складу са Уставом Србије (чл. 16. Устава). Као друго, судови у Србији су дужни да да непосредно примењују међународне изворе људских права, али само у погледу оних права која су гаран-

тована Уставом Србије (чл. 18), а Устав Србије не зна за право на једнакост по основу рода.“

Зар се смемо мирити са противуставним насиљем?

ЦАРСТВО ХРИСТОВО НИЈЕ ОД ОВОГ СВЕТА Ен - глески писац Честертон својевремено је рекао да многи почињу борбу против Цркве у име хуманости и људских права, а на крају забораве и хуманост и људска права само да би могли да се боре против Цркве. А зашто је то тако?

Зато што је Христос, по речи Владике Николаја, Неуједначитељ и и Неуједначиви, и зато Он смета свакоме ко жели да пороби човека и отуђи га од вечног живота.

Зато Црква има право да се бави „политиком“. Не оном свакодневном, приземном и подземном, него оног вечном и небеском. О томе је српски полихистор, Марко С. Марковић, својевремено записао: „Понекад нас читаоци и пријатељи подсећају на Христову реч пред Пилатом: „*Моје царство није од овога света*“ (Јн. 18,36). И заиста, ако је у питању политичка моћ, ми знамо да Христос није дошао на свет да преузме земаљско царство нити да својим ученицима обезбеди светску превласт. То су још за живота Исусова схватили и његови савременици па су га, разочарани, зелоти због тога напустили. Али то не значи да сву Христову науку треба свести на ту реч и приписивати јој смисао који она нема. Јер Христос је такође рекао: „*Дајте цару царско, а Богу Божије*“ (Јн 16,33). Хришћанска јавна делатност обележена је свим тим истинама и треба да се креће у тим оквирима.“(4,19)

Дакле, Црква се не бори за земну власт, али не може бити равнодушна према људским душама. Она не дозвољава држави да насрће на људске душе.

БОГУ БОЖЈЕ, А ЦАРУ ЦАРЕВО

Марко С. Марковић нас подсећа да Црква истински брани људаска права, бранећи човекову боголикост: „Заповест „*Дајте цару цареву, а Боју Божје*” налаже насумњиво да се Христови свештенослужитељи и богослови првенствено посвете верском животу, препуштајући политику онима који су за то позвани. Али Христос није тиме само разграничио духовну власт од световне него је и утврдио човекова права у односу на политичку власт. Он се одриче светске политичке власти, али не дозвољава ни власти да тотално пороби човека. И зато човека делимично отрже од власти, усправља га, успоставља као личност, захтева од њега уствари слободу мишљења и савести. Ето зашто Црква не може у том случају остати скрштених руку него ће ићи до мучеништва да би се успротивила деспотији тирана над људским душама. Прва хришћанска Црква је могла избећи прогоне римских царева, да је овима хтела приносити жртве као боговима и пристала да Христов кип буде смештен поред осталих божанстава у римском Пантеону. Али хришћани нису могли признати друге богове осим Бога Јединога и радије су полазили у смрт него што би погазили своју веру.

Може ли се то назвати политиком? Свакако, то је у извесном смислу била политика, па су је и Римљани били тако протумачили, али то је била *прва политика отпора тиранији у име достојанства човекове личности*.“ (4,19-20)

Достојанство људске личности нам је подарио Творац, Који нас је све саздао по Свом лику. Дужност хришћана је да о томе сведоче.

ЦРКВА ЈЕ ПОБЕДА НАД СВЕТОМ

Др Марко С. Марковић каже: „Блага Вест Христова доноси нам и Његов проглас: „Ја победих свет” (Јн 26,33). Својом

васкрсном победом над грехом и смрћу, Он је одредио став и оцртао историјски пут Цркве. Без те победе, Његов живот на земљи могао би се протумачити као прећутно признање царства Сатане. Са том победом и благодарећи њој, ми знамо да је Христос дошао не би ли човека ослободио власти Сатане; да препороди и обнови Царство земаљско које Сатана беше приграбио после грехопада. Стога Црква, која је примила у наслеђе да настави дело Христово и бди над човечанством до Његовог другог доласка, не може остати равнодушна кад земаљска власт руши Град Христов, када тајно или јавно ва-споставља царство Сатане или кад физички истребљује род људски. На сваки такав покушај, Црква одговара својом посебном политиком.“(4,20)

Из те перспективе је јасно да Црква не може да ћути кад у Србији истоБолни намећу своје ставове. Од чега истоБолни болују? Зна се: не само од антихришћанства, него и од противуставне самовоље. Противуставна самовоља је основна болест самопроглашених „људскоправаша“ у Србији. Правни патриотизам нам, дакле, налаже да се боримо за истину и правду у законима земље Србије. Јер, правда држи земљу и градове.

УПУТНИЦЕ:

1. Епископ бачки Иринеј за „Политику“: Постоје кругови који би да забране библијско учење, „Политика“, 8. април, стр. 8

2. <http://www.nspm.rs/hronika/slobodan-antonc-sledeci-korak-rodno-neutralno-vaspitanje.html>

3. <https://kreativnicentar.rs/knjiga.php?code=D167>

4. Марко С. Марковић: Истина о Француској револуцији, Catena Mundi, Београд, 2020.

АРХИЈЕРЕЈИ СПЦ У ОДБРАНИ ПРАВА И СЛОБОДА: ПОВОДОМ САОПШТЕЊА СА СИНОДА СПЦ ПРОТИВ ИСТОПОЛНИХ „БРАКОВА“

ОДЛУКА КОЈУ ВРЕДИ ПОЗДРАВИТИ

Поздрављајући, са истинским поштовањем и оданошћу светосавском путу наше Цркве, одлуку СА Синода да се јавности Србије обрати у одбрану природне породице, тражећи да се из процедуре повуче предлог Закона о истополним заједницама, потписници ових редова истичу да је то одлука која је донета на трагу досадашњег бића и живота СПЦ као Цркве Божје и народне. СА Синод СПЦ је чуо глас верног народа, изражен у сложном многогласју наше просвећене патриотске интелигенције, и ставио до знања да се не мири са разарањем моралних вредности нашег друштва. Спремност на дијалог постоји; али не и спремност да се сервилно ћути кад се руше темељи државно – народног дома.

НАРОДНА ЦРКВА

Пишући, у „Погледу с Калемегдана“, о Српској Цркви, Владимир Велмар – Јанковић је истакао: „Увек с народом, никад изван њега, никад над њим, она је кроз манастирско задужбинско саборовање подизала дух који је кроз обичаје славске, заветинске, мобе, обичаје крштења и упоа живео исто толико у задружнопородичној сељачкој кући, племенској, жупској и кнежинској заједници, колико и кроз остало поштовање веза кумства, побратимства, крвне и срдничке везе, везе човека и човека.“ Колективна душа српског народа створила је нарочиту православну цркву, сасвим друкчију од католичке, у многоне различну и од осталих православних цркава, саздала је цркву Светог Саве, српску цркву, цркву народне душе, свој велики орган и своју моћну заштиту у свима

царствима и под свима приликама” (Цвијић). Државноправна либералност турског режима омогућила је у начелу, макар и без доследности у пракси, црквену аутономију светосавске цркве и ова се грчевито подухватила да кроз ту аутономију и борбу за патријаршију сачува цркву народу, и народ цркви, а с тим да колико толико делује и просветно и културно; и у један мах заиста успева да у патријарши и уједини цео српски народ, што држава до тада никад није могла. Светосавска црква и православна духовност нису биле никад у сукобу ни са народним тежњама ни са српском државном идејом; кад није било државе црква је носила и проносила и синонимност државе. Та црква никад није, у после немањићском времену, имала од народа одвојени, привилегисани или феудално-аристократски карактер, као што није имала нарочитих заступника Христових на земљи из чијих руку се сливао благослов и искупљење греха по преимућству онога који је ближе Христу; Христос је кроз ту цркву био једнако близак и последњем вернику и првом слуги. Иако је дошло кроз Византију, и од ње узело много духа, српско православље светосавске цркве није се никад, ни у немањићској држави - где је црква ипак била властеоска - успело (или пало) до цезаропапизма или теократског карактера ма које врсте. А Турци су пресекали и саму ту помисао, „помогли” да црква постане и остане народна.»

Она је, по свом назначењу, то и данас, када брани Косово и Метохију као Свету Земљу у саставу државе Србије, и када подиже свој глас у важним тренуцима савремености.

ЧЕГА СЕ ПЛАШЕ НАШИ НЕПРИЈАТЕЉИ

Оно чега се највише плаше непријатељи наше будућности је делатно јединство архијереја СПЦ и српског православног народа, који је, по учењу посланице Источних патријараха из

1848. године, са својим клиром истински чувар вере коју нам је Бог предао.

После 5. октобра 2000. године то се видело више пута, не само кад се доносио нови Устав Србије и кад је патријарх Павле изашао да гласа на референдуму, и не само када су у јавност пуштане одлучне речи о борби за Косовски завет, него и у низу других случајева.

Овај текст је подсећање на ту борбу и нада да ће се она наставити, на опште добро нашег народа.

КАМПОВИ ЗА ПРЕВАСПИТАВАЊЕ

Када је, у Влади ДОС-а, министар просвете постао Гашо Кнежевић, кренуло је „реформиање“ (деформисање) школем где су, да би се уклопили у спрдачину звану „школигрица“, просветари у току новоуведених „радионица“ били примотравани да лижу „виртуелни сладолед“ и праве од себе будале. У камповима ЈАЗАС-а, под изговором борбе против СИДЕ, организоване су игрице типа „Донеси – донеси“, где је изазов био да ученице скидају грудњаке, а Кнежевић је то образлагао генијалном реченицом: „У камповима има лопти, па има и грудњака“. Тада се огласио и СА Синод СПЦ: „На свом редовном заседању, 30. августа 2002. године, Свети Архијерејски Синод у склопу теме црквене просвете и веронауке у школама, обратио је посебну пажњу на бестидне скандале о којима пише штампа, који су се догађали у омладинским летњим камповима Министарства просвете и спорта Владе Србије (Сремска Митровица, Митровац на Тари, Дивчибаре и други). Очевидно, под видом модерне едукације и развијања „нове свести“ код средњошколаца, спроводи се у едукаторским радионицама перфидно прање мозга деце а њихово дружење и комуникација покушава да се сведе на ниво биолошке бесловесности, кроз убијање стида у детињој души и уништа-

вање сваког моралног чула и осећања. Познато је да су се, до сада, тим развраћањем и скрнављењем људске душе у Европи и шире у свету бавиле само сатанистичке секте кроулијеваца и др. **Мајмунска бестидност као мера људског заједништва и комуникације представља нешто од чега се човек ослобађа и против чега се борио као културно и цивилизовано биће кроз сву своју словесну историју. То је оно што човека и чини словесним и разумним бићем, истински просвећеним. Међутим, у наше време, нажалост, долази до склапања брака између посткомунистичког атеизма и западног капиталистичког хедонизма. Из таквог чудовишног брака већ почињу да се рађају монструми и наказе какве човечанство не памти у својој историји, а све под привидом “нове свести”, “новог човека”, “новог поретка”, “нове заједнице”.** Питамо се: да ли су наши нови просветари и просветитељи Србије свесни те и такве опасности која стоји пред савременим човеком и човечанством? Или можда неки од њих и желе да тим и таквим беспућем упуте млада поколења? Није ваљда могуће да је то и био дубљи разлог отпора увођењу веронауке у школе и наметања на место ње или паралелно са њом тзв. грађанског васпитања! Јер јасно је да докле год буде било веронауке мајмунска бестидност и сатанистичка аморалност не могу загосподарити људском самосвешћу и постати мера човечности и људског достојанства.

Свесни дубоке истине великог Тарковског изражене у његовом животном ставу и опиту да ће стид сачувати и спасти свет, осећамо за своју обавезу пред Богом, народом и историјом да позовемо одговорне за васпитање младих, просветне раднике на челу са министром просвете и спорта, као и на првом месту дечије родитеље, да не дозволе да било ко и у име било чега буде или постане развратитељ чедне детиње

душе а тиме и гробар словесног достојанства српског народа.“(1)

Одмах после тога, „камповање“ је заустављено.

Реформа школства се наставила.

И тада је Синод реаговао.

ПРОТИВ НАСИЉА НАД ДЕЦОМ И ШКОЛОМ

У Удружењу књижевника Србије у Београду одржан је 6. јуна 2003. године, округли сто на тему реформе школства. У расправи о овом питању, од животне важности за будућност нашег народа, учествовали су многи угледни интелектуалци који су подржавајући ставове сва три сидиката за обуставу предлога Закона о основама система образовања и васпитања. Са скупа је упућена „Резолуција против насиља над децом и школом“:

1. Предлог Закона није прошао демократску процедуру јавности, одузимајући право консултовања родитеља и просветних радника.

2. Предлог Закона о основама система образовања и васпитања није добио сагласност свих синдиката образовања Србије, а дат је у скупштинску процедуру по хитном поступку - након афера због ниподаштавања ћириличног писма, покушаја преименовања предмета српски језик и књижевност у “језик и комуникације”, те програмског оргијања у радионичарској педагогији.

3. Министарство просвете и спорта није омогућило угледним културним и просветним институцијама да формирају комисије које би прегледале, образложено одбијале или прихватале предлоге на понуђени план и програм реформе.

4. У предлог реформе школства у Србији нису укључени стручњаци, нити предметни наставници, нити институције

од културно-просветног значаја већ искључиво подобни психолози.

5. Некритичким прихватањем норматива школског простора (преласком на систем 3 x 3), аутономије наставног плана стручних школа (60% је дато слободној вољи), увођењем трогодишње уместо четворогодишње Гимназије и пресађивањем курикулум методологије - Министарство спроводи непросвећени диктат, а не демократизацију и деидеологизацију образовања, уноси хаос у школе.

6. Стављајући у задатак владиним и “невладиним организацијама” да воде програм доусавршавања наставног кадра или да руководе едукативним радионицама за децу у којима се врши обука за одупирање “ауторитету и правилима наставног кадра” - Министарство просвете је признало своју некомпетентност.

7. Принцип деиндивидуализације, спроведен у реформисаним програмима не само да не тежи изграђивању личности већ понижава личност (афере камповске реформе). Коначни циљ радионица и кампова је рездетињење детета и рашчовечење човека.

8. Реформа школства која не доприноси здравом друштву и друштву знања већ клонираној идеологији постмодернистичког детета равна је злочину над просвећеношћу и духовношћу и подложна је кривичној одговорности, јер се игнорише педагошка прогресивна баштина.

Резолуцију су потписали:

Епископ Атанасије (Јевтић), др. Миодраг Игњатовић, књижевник и донедавно саветник у Министарству просвете, проф. др Никола Милошевић члан САНУ, проф. др Станислав Никоћ, психијатар и књижевник, проф. др Љуба Протић, директор Математичке гимназије, Богдан Златић, сценариста, проф. др Александар Липковски, декан Природно

математичког факултета, мр Михаило Шћепановић са Филолошког факултета у Београду, др Драго Т. Пантић, педагог, др Исидор Граорац, педагог, Миодраг Маричић, директор Филолошке гимназије, проф. др Милош Ковачевић са Филолошког факултета у Београду, др Мирољуб Јанковић, проф. Милутин Мићовић, књижевник, Лабуд Драгић, књижевник, Сабор српске омладине (Бранимир Нешић). Програм је водио Предрог Р. Драгић Кијук, уредник “Књижевних новина”.(2)

После овог скупа, СА Синод је 10. јуна 2003. упутио свој захтев Влади Србије.

СВЕТИ СИНОД ТРАЖИ ПОВЛАЧЕЊЕ ИЗ СКУПШТИНСКЕ ПРОЦЕДУРЕ ЗАКОНА О ОСНОВАМА СИСТЕМА ОБРАЗОВАЊА И ВАСПИТАЊА

Свети Архијерејски Синод Српске Православне Цркве, упутио је 10. јуна 2003. године писмени захтев Народној Скупштини Републике Србије да из скупштинске процедуре одмах повуче нацрт Закона о основама система образовања и васпитања, у којем стоји:

„Свети Архијерејски Синод Српске Православне Цркве, руковођен бригом за добробит српског народа и свих других народа који живе у Србији, а посебно младих нараштаја, који тек треба да стасају у одговорне и слободне личности, подржава молбе и апеле професора универзитета, струковних удружења, синдиката просветних радника, као и приложену Резолуцију против насиља над децом и школством, коју је 6. јуна 2003. године, издала група познатих интелектуалаца и представника невладиних организација и позива Народну скупштину Републике Србије и све њене посланике понаособ, да се заложе за моментално повлачење из скупштинске процедуре нацрта Закона о основама система образовања и васпитања.

У исто време, Свети Архијерејски Синод позива Владу Републике Србије, њено Министарство просвете и спорта, као и све научне, просвете и академске установе и личности, да покрену најширу јавну расправу о предлогу овог закона, с обзиром на то да изјашњавање стручних кругова по овом питању није ни постојало, а спорадично изречене аргументоване критике нису уопште узете у обзир.“(3)

Саопштење је потписао патријарх Павле лично.

ПРОТИВ ТОТАЛИТАРНЕ КОНТРОЛЕ

Када је власт доносила нове законе о биометријској идентификацији и правила централну базу електронских података, и тада се Црква није устезала да каже истину.

После обраћања Епископа жичког Хризостома Светом архијерејском Сабору СПЦ поводом опасности за слободу људску којег у себи носи новоусвојени Закон о личним картама, Свети архијерејски Сабор је донео одлуку и ставио у дужност Светом Синоду СПЦ да учини све да се овај закон не спроведе у дело. Као сведочанство времена доносимо оба документа у неизмењеном виду.

ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП ЖИЧКИ

КРАЉЕВО

Е.бр. 2784

3. октобар 2006.

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ САБОРУ

СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Обавештавамо браћу Архијереје да је Скупштина Републике Србије усвојила нови закон о личним картама који као врло опасан мења природу политике и омогућује тоталитарни надзор државе над сваким својим становником у свим

аспектима личнога живота, и тиме грубо нарушава најдрагоценији Божији дар људима, слободу личну.

Ми смо се на време, пре усвајања закона, обратили Светом Архијерејском Синоду упозоравајући на следеће: да је нови закон о личним картама донет без јавне расправе уз кршење низа светских и европских конвенција о људским правима, а да је по својој природи сам закон антихришћански и антиправославан. Да су се синоди Московске патријаршије, Атинске архиепископије, Украјинске цркве - Московске патријаршије, као и Света Гора Атонска огласили званичним ставом, а да је Атинска архиепископија успела да обори сличан закон у Грчкој, тражењем права на алтернативна документа. Да је стварање централне базе података која у себи може садржати полицијски досије, лични здравствени картон податке о школском успеху и спреми, податке о стању банковног рачуна и податке из војне књижице, увод у стварање невидљивог електронског концентрационог логора, а могућности за манипулацију и злоупотребу података неограничене. Уз то електронска лична карта је документ у којем онај који је носи не зна шта пише у њој. Као у времену Нерона и Калигуле када се свом целату лично доносила запечаћена пресуда. Свети Синод је наш акт примио али се није огласио што је могло утицати на исход гласања у Скупштини.

Стога умољавамо браћу Архијереје да се саборно огласи и да Владу Србије упозоримо на:

а) опасност од скупљања и чувања података о личном животу људи, посебно о религиозном и политичком избору, здрављу, познанствима, путовањима и слично;

б) неоправданост даљинског препознавања човека без његовог знања нарочито на местима где није дужан да се представи;

в) на право сваког слободног човека да зна каква се информација налази у његовом електронском досијеу, као и нато да листа података који се чувају мора бити јасно дефинисана

г) да средства препознавања човека не смеју да штете његовом здрављу нити да понижавају његову част и достојанство

д) да се не смеју користити средства препознавања неодојива од људског тела

ђ) да се централна база података ни под којим условима не сме формирати због могућности упада у систем оних који су недобро-намерни, као и страних обавештајних служби

е) да се као нужно уведе право на алтернативу онима који из верских као и других људских разлога не желе електронске личне карте.

Ако буде постојала добра намера, Влада може Уредбом да потре негативне последице наведенога Закона. Начпомиње мо да је овај проблем простудиран са различитих тачака посматрања, да је у овоме смислу консултована и групу експерата и да је још 26. марта 2005. године Нашим благословом подржан Жички апел стручњака са којим је упозната стручна и политичка јавност, а којеу неизмењеном виду као прилог достављамо браћи Архијерејима.

Светом Архијерејском сабору одан,
ЕПИСКОП ЖИЧКИ Хризостом

Након тога, СА Сабор СПЦ наложио је СА Синоду СПЦ да крене у борбу за људска права и слободе: „Ставити у дужност Светом архијерејском синоду да на сходан начин интервенише код надлежних органа Републике Србије да се недавно у Народној скупштини изгласан Закон о личној карти не спроведе у дело. О предњој одлуци Светог архијерејског

сабора, част Нам је извести Свети архијерејски синод, с молбом ради знања и даљег сходног поступка.

Светом архијерејском синоду у Христу брат,

Председник

Светог архијерејског сабора

АЕМ и Патријарх српски

Павле“

И ова борба СПЦ имала је снажног одјека у јавности.

ЗАКОН О ЗАБРАНИ ДИСКРИМИНАЦИЈЕ

Године 2009, донет је Закон о забрани дискриминације, за који је СПЦ, са традиционалним верским заједницама, настојала да се побољша. Тада је речено: „Основни недостатак Предлога закона о коме је реч јесте то што може довести до колизије између неких од права којима се тај Предлог бави и права на слободно поседовање и изражавање верских уверења, проповедање верских учења и заштиту моралних вредности. На тај начин би била доведена у питање примена низа одредби предложеног закона.

Из текста Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, у којој традиционалне цркве и верске заједнице посебно интересују чланови 8. (Право на поштовање приватног и породичног живота), 9. (Слобода мисли, савести и вероисповести), 10. (Слобода изражавања), и 12. (Право на склапање брака), јасно проистиче међусобна условљеност и повезаност различитих права. Члан 17. (Забрана злоупотребе права) Конвенције садржи одредбу која на генерални начин иде у истом правцу: „Ништа у овој Конвенцији не може се тумачити тако да подразумева право било које државе, групе или лица да се упусте у неку делатност или изврше неки чин који је усмерен на поништавање било ког од наведених права

и слобода или на њихово ограничавање у већој мери од оне која је предвиђена Конвенцијом.”

О повезаности и међусобној условљености људских права, а то су права код чијег уживања не би смело да буде дискриминације, по мишљењу традиционалних Цркава и верских заједница није довољно вођено рачуна, па се чини да су нека од тих права уместо у однос међусобне комплементарности стављена у однос колизије или могуће колизије. Примера ради, из текста Предлога није јасно да ли се неким од његових одредби ограничава право Цркава и верских заједница да у оквиру своје активности проповедају традиционалне вредности, попут традиционалних породичних вредности и брака управо онаквог како је он дефинисан у члану 12. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, који као једно од људских права предвиђа и право на склапање брака и који гласи: „Од тренутка када постану способни за брак, мушкарац и жена имају право да ступе у брак и заснују породицу према националним законима којима се регулише остваривање овог права.”

Чињеница да су све традиционалне Цркве и верске заједнице у Србији исказале своју забринутост због могућих штетних последица недовољне одређености одредби Предлога закона о забрани дискриминације, показатељ је најпре тога да стварних разлога за ову забринутост има, а затим и тога да ниједна традиционална Црква и верска заједница у овој ситуацији не гледа само своје интересе и положај већ да све заједно покушавају да заштите општи интерес и вредности друштва Србије.

Поводом често истицаног тврђења да је доношење закона о забрани дискриминације неопходно ради испуњавања услова за даље приближавање Европској унији, указујемо на то да неке од традиционалних Цркава и верских заједница са

простора Србије постоје и чак и представљају најзначајније и најутицајније институције ове врсте у низу држава чланица Европске уније које су усвојиле у целини важећи *acquis communautaire* - право европских заједница - и које поседују антидискриминациону регулативу која је у потпуности у складу са европским и са ширим међународним стандардима. Цркве и верске заједнице о којима је реч немају примедбе на антидискриминациону регулативу у тим земљама, укљопљену у међународне прописе и *acquis communautaire*, какве имају у односу на Предлог закона о забрани дискриминације за који је тражено да привремено буде повучен из процедуре у Народној скупштини. Ово је јасан показатељ да модификације за које сматрамо да треба да буду унете у Предлог закона о забрани дискриминације никако неће отежати даље укључивање Србије у европске интеграционе процесе већ управо супротно.

Предлог не приступа појединим проблемима дискриминације сагласно њиховој тежини, како у Европи тако и у Србији. На пример, док су на упоредном плану чести примери да полној дискриминацији буду посвећени посебни акти - закони, директиве ЕУ и слично - Предлог том проблему посвећује једнаку пажњу као дискриминацији на основу „сексуалне оријентације” и „родног идентитета”, што су личне склоности које се у многим међународним документима и законима развијених држава уопште и не помињу изричито. Антидискриминациони Протокол 12. уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода не набраја изричито ове личне склоности као могуће основе дискриминације, док Амстердамски уговор само помиње сексуалну оријентацију.

Предлог је сам себи противречан. На пример, док у члану 3, став 3, забрањује вршење права утврђених законом „про-

тивно циљу у коме су призната или са намером да се повреде или ограниче права других”, у члану 45. се успоставља објективна одговорност за непосредну дискриминацију, дакле без обзира на кривицу починиоца. Како у том случају да се докаже да је неко право гарантовано овим Предлогом вршено противно циљу коме је признато или с намером да се повреде права других?

Укидањем претпоставке невиности и пребацивањем терета доказивања на туженог, Предлог заоштрава ситуације у којима се преклапају основна људска права.

Поједини коментари неких државних званичника и јавних личности, појединих медија и извесних невладиних организација поводом овог Предлога и поводом става Цркава и верских заједница о њему могу се сагледати као вид дискриминације усмерене против традиционалних Цркава и верских заједница, као и вид ширења мржње према њима. То нарочито важи за оптужбе да су традиционалне Цркве и верске заједнице противници испуњавања услова за белу Шенген-листу. У ситуацији када се касни са усвајањем читавог пакета закона који су услов за укидање виза грађанима Србије, именовати Цркве и верске заједнице као одговорне за то кашњење недобронамерно је и представља покушај пребацивања одговорности.

Традиционалне Цркве и верске заједнице се по правилу не мешају у послове државе, што је очигледно на примеру овог Предлога: надлежни државни органи, којима је веома добро позната уздржаност Цркава и верских заједница у односу на политичка питања, пропустили су да консултују цркве и верске заједнице.

Природно је да Цркве и верске заједнице имају право и могућност да изнесу став о пропису који би требало да има за циљ, између осталог, забрану дискриминације код уживања

верских слобода и забрану дискриминације по основу верске припадности. Ако се зна да је Предлог писан заједно са групом удружења грађана, неопходно би било да се о том питању успостави сарадња и са традиционалним Црквама и верским заједницама, којима припада 95% грађана Србије.

Подсећамо да међу људским правима и основним слободама значајно место заузимају верске слободе, заштићене чланом 18. Универзалне декларације о људским правима, чланом 18. Међународног пакта о грађанским и политичким правима и чланом 9. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода. Верска припадност је један од најзначајнијих основа недопуштене дискриминације коју забрањују члан 2. став 1. Универзалне декларације о људским правима, члан 2. став 1, члан 4. и чланови 24-26. Међународног пакта о грађанским и политичким правима, члан 2. став 2. Међународног пакта о економским, социјалним и културним правима, члан 14. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода и Протокол 12 уз ту Конвенцију, као и низ других одредби међународних уговора и националних устава и закона. Осим тога, у члану 20. став 2. Међународног пакта о грађанским и политичким правима садржана је забрана ширења верске мржње, док члан 13. Међународног пакта о економским, социјалним и културним правима прописује обавезу, приликом образовне активности, развијања разумавања, толеранције и пријатељства међу верским групама, као и право на организовање верског образовања.“(4)

На жалост, глас СПЦ није био услишен и последице су јасне: политички хомосексуалци и данас гоне оне који се противе њиховој идеологији на основу овог закона. Spreма се још гора верзија „антидискриминационог“ законодавства која ће клир и верни народ СПЦ довести у још гори положај.

http://spc.org.yu/Vesti-2003/06/10-6-03_c2.html

http://spc.org.yu/Vesti-2003/06/10-6-03_c1.html

http://www.spc.rs/sr/zajednicko_saopstenje_predstavnika_tradicionalnih_crkava_verskih_zajednica_povodom_predloga_zakona_o

СВЕДОЧЕЊЕ ЈАВНИХ ЛИЧНОСТИ

МОЛИМ ВАС, СПРЕЧИТЕ УСВАЈАЊЕ НАКАЗНИХ ЗАКОНА: ОТВОРЕНО ПИСМО ГОСПОДИНУ РАТКУ ДМИТРОВИЋУ - ПРЕ СВЕГА КАО ЧОВЕКУ, ПА ТЕК ОНДА КАО МИНИСТРУ

О НАШЕМ НЕСТАЈАЊУ

Поштовани господине Дмитровићу,

Обраћам Вам се са изразима искреног уважавања и жељом да ово моје отворено писмо схватите крајње добронамерно, онако како је оно и писано. Оно јесте дуго и захтевно, али мора бити такво због тематике којом се бави. А она је више него захтевна. Верујем да ћете, поред свих обавеза које имате на својој дужности, издвојити време да бисте га прочитали, а верујем да ће и остали којима дође до духовног обзора учинити исто. Знам Вас, иначе, као човека који је, својим радом у области освешћења српског народа, поставио стандарде који, по мом скромном мишљењу, и даље представљају узорну поруку онима који приступају националном послу. Пишући о томе, поодавно, у књизи „Србовање и србофобија“, забележио сам, између осталог, да нам „Ратко Дмитровић, неформални доктор кроатологије, већ годинама помаже да појмимо своју историју“; то и данас мислим, наравно.

Сјајно сте се борили за истину о нашој прошлости (Ваша књига „Крст на крижу“, о Србима и Хрватима, о томе убедљиво сведочи), али сте сада у положају неког ко, макар по позиву, може да утиче и на садашњост Срба, пре свега на њихову демографску садашњост. Познато Вам је каква је стварност (*сйравносй*) у питању: 2020. година је значила 120 хиљада

мртвих и само 60 хиљада новорођених. И сами сте, недавно, упозорили јавност да нестајемо, и да ће нас, кроз три деценије, бити свега 4,5 милиона.(1)

Рађања и обнове становништва нема без јаке породице. Вама је то, наравно, и јасније него мени. Ви сте министар који настоји да ту истину посведочи.

Ипак, због читалаца, вреди да истакнемо азбучник јавног деловања у корист најдрагоценије чињенице једног друштва што породица свакако јесте.

ЗНАЧАЈ ПОРОДИЦЕ

Породица, утемељена на добровољној брачној заједници мушкарца и жене, њихових предака и потомака, јесте природна и основна јединица друштва, и као таква има право на заштиту државе и друштва, а у складу са Чланом 16, став 3 Универзалне декларације о људским правима. Породица је циљ и смисао државе и најбоља, дакле природна, средина у којој се деца рађају, подижу и васпитавају. Као таква, породица је гарант националног опстанка, основна економска јединица и заједница без које нема развоја и напретка.

Деца имају право да одрастају са својим биолошким родитељима, када год је то могуће. Право родитеља да одлучују о васпитању, образовању и добробити своје деце, као и право деце да се брину и старају о својим родитељима у старости, исконскије је од права државе да се меша у унутарпородичне односе. (То, наравно, не подразумева икакво насиље у породици, о коме се данас тако много прича, не само због чињеничног стања, него и због идеолошке неопходности да се појам породице, ради разградње исте, повеже са насиљем и насилницима).

ШТА ДА ЧИНИ ДРЖАВА

Штетна политичка и економска дејства, којима присуствујемо од 1989. године наовамо, као и распад природне породице у нас, јесу узрок лошем животном стандарду, сиромаштву и незапослености, те је подршка природним породицама пут ка економском и моралном оздрављењу нације. Држава треба да охрабри брачне парове да имају што већи број деце. Мерама посредне и непосредне финансијске помоћи, пореским реформама, мерама за лакше стицање власништва над земљом, местом становања и производним капиталом, као гарантима породичне независности, мерама образовања и културе, држава мора да штити породицу. Родитељство, нарочито мајчинство, и нарочито у нашем демографском мраку, може се препознати и као занимање, које треба на одговарајући начин подстицати и награђивати.

Вишедетне породице, и то сходно броју чланова породице, морају бити позитивно дискриминисане на основу друштвеног значаја, па им тако треба приступати зарад повољнијег пореског третмана, лакшег стицања породичног дома, усклађивања приватног и пословног живота итд. Држава мора законски да препозна и омогући право на помоћ и дечји додатак и породицама са петоро и више деце.

Приоритети при планирању буџета државе и буџета општина и градова у држави морају бити издвајања за помоћ породици.

Нужна је и државна стимулација за послодавце који запошљавају и не отпуштају труднице и мајке са малом децом.

ОДБРАНА МОРАЛНИХ ВРЕДНОСТИ

Пошто живимо у доба владавине медија, држава треба да финансира медијске садржаје који истичу вредности породичног живота и родитељства и у исти мах да додатно опоре-

зује медијске садржаје који су у супротности са традиционалним породичним вредностима. Ту, пре свега, треба мислити на ријалити програме и пропаганду различитих облика девијантног полног понашања, који штетно могу да утичу на малолетнике.

Држава је ту и да финансира образовно-васпитне програме који поштују традиционалне културне, етничке и религијске вредности грађана Србије, које су у блиском односу са породичним вредностима, уважавајући право родитеља да одлучују о васпитању и образовању своје деце.

Програми васпитања и образовања деце и омладине треба да буду породично оријентисани, тј. морају бити планирани тако да припремају и оспособљују будуће нараштаје за породични живот, брак и родитељство као и да их упућују на одговорно сексуално понашање и на спречавање ширења полно преносивих болести.

Цела Србија ће тако постати сигурна кућа за породицу.

УСТАВ И ЗАКОНИ ЗЕМЉЕ СРБИЈЕ

Наравно да нема потребе да Вама цитирам Устав Србије, али ћу, ипак, опет због читалаца, то учинити: „*Право на закључење брака и равноправности сујужника*“. Члан 62. Брак се закључује на основу слободно датог пристанка мушкарца и жене пред државним органом. Члан 63. Република Србија подстиче родитеље да се одлуче на рађање деце и помаже им у томе. *Права деце* Члан 64. Деца уживају људска права примерено свом узрасту и душевној зрелости. Свако дете има право на лично име, упис у матичну књигу рођених, право да сазна своје порекло и право да очува свој идентитет. Деца су заштићена од психичког, физичког, економског и сваког другог искоришћавања или злоупотребљавања. Деца рођена изван брака имају једнака права као деца рођена у

браку. Права детета и њихова заштита уређују се законом. *Поседна заштитија породице, мајке, самохраној родитељи и дејетија.* Члан 66. Породица, мајка, самохрани родитељ и дете у Републици Србији уживају посебну заштиту, у складу са законом. Мајци се пружа посебна подршка и заштита пре и после порођаја. Поседна заштита пружа се деци о којој се родитељи не старају и деци која су ометена у психичком или физичком развоју. Деца млађа од 15 година не могу бити запослена нити, ако су млађа од 18 година, могу да раде на пословима штетним по њихово здравље или морал.“

Ево шта каже Породични закон: „*Породица.* Члан 2. (1) Породица ужива посебну заштиту државе. (2) Свако има право на поштовање свог породичног живота. *Брак.* Члан 3. (1) Брак је законом уређене заједница живота жене и мушкарца. *Ванбрачна заједница.* Члан 4.(1) Ванбрачна заједница је трајнија заједница живота жене и мушкарца ...*Рађање, мајка и дејте.* Члан 5.(2) Мајка и дете уживају посебну заштиту државе. *Родитељи.* Члан 7.(1) Родитељско право припада мајци и оцу заједно. **БРАК. СКЛАПАЊЕ БРАКА. Различитијосиј њолова, изјава воље и надлежност.** Члан 15.Брак склапају два лица различитог пола давањем изјава воље пред матичарем. *Нишита вост и брака. Различитијосиј њолова, изјава воље и надлежност.* Члан 31. Брак је ништав ако су га склопила два лица истог пола,...1. *Материнство и очинство. Материнство.* Члан 42. Мајка детета јесте жена која га је родила. *Очинство.* Члан 45.(1) Оцем детета које је рођено у браку сматра се муж мајке детета. *Васпитавање дејетија.* Члан 70. Родитељи имају право и дужност да са дететом развијају однос заснован на љубави, поверењу и узајамном поштовању, те да дете усмеравају ка усвајању и поштовању вредности емоционалног, етичког и националног идентитета своје породице и друштва.“

Ово је, ваљда, јасно свакоме. Или није? Изгледа да није. Изгледа по безакоњу које нам се спрема, а маскира се у закон.

ШТА НАМ СЕ СПРЕМА?

У овом тренутку, у Србији се припрема усвајање безакоња маскираног у ЗАКОН О ИСТОПОЛНИМ ЗАЈЕДИЦАМА, о коме наш угледни научник и борац за породичне вредности, др Миша Ђурковић, јасно каже, оштро поричући лажне аргументе бранитеља овог срамног нацрта: „За прву реакцију само оно што је најважније знати. Они износе три аргумента и сва три потпуно нетачна.1. *Не усваја се закон о истополним „браковима“ него закон о истополним заједницама.* – Тачно је, међутим, да се предлог закона само не зове законом о браку, а да у суштини намерава да права истополних заједница регулише максимално широко и да га решава кроз породично-правну материју. Нису случајно полазне основе углавном узимане из Породичног закона Србије.2. *Истополни њаршнери не могу да регулишу њрава у Србији.* – Такође нетачно. Свако може да склопи било какав уговор који је у складу са законом и обичајима ове земље и да га овери код јавног бележника. Дакле, тиме могу да се регулишу оставина и разна друга имовинска права и код тих особа.3. *Србија је у обавези да законски регулише истополне заједнице збој одлуке Евројској суда за људска њрава Олијари и друји њројив Ишјалије.* – Такође нетачно. Могу да вам наведем бројне пресуде Европског суда за људска права које никад нису имплементирани, како у другим државама, тако и у Србији. Многе европске државе, чланице Савета Европе попут Пољске и Мађарске нпр. све више гледају како да се заштите од штетних одлука ове институције, и посебно све штетнијих одлука поменутог суда који, не само да доноси идеолошки мотивисане одлуке неоконмунистичког типа, већ убрзано тако претумачује и своје рани-

је одлуке.(...)Русија је донела посебан закон где је изричито речено да све што стиже у пакету од Савета Европе и Европског суда за људска права, ако је у супротности са њиховим уставом није валидно и релевантно за њих. Узгред, у пресуди се не каже да је држава дужна да донесе посебан закон већ да регулише одређена права што може да се уради и уз промену закона о наслеђивању итд.“(2)

Тако, одговорно и озбиљно као увек, пише др Миша Ђурковић. Можда сте већ прочитали.

„ПРОРОЧАНСТВО“ ЈЕДНЕ ПЕТИЦИЈЕ

Као што видите, над нас се надвила невиђена опасност доношења противпородичних закона, што Вама, као министру задуженом за породицу, мора бити више него одбојно. И не само као министру, него, пре свега, као човеку. Али и као родитељу.

Пред нама се испуњава оно о чему се писало у једном обраћању јавности, а што сте и Ви потписали 2011. године: „Покушај поновног одржавања геј-параде у Београду сматрамо још једним чином насиља над сопственим народом од стране Тадићевог режима. Поред уништавања домаће привреде за рачун страних корпорација, поред прикривене и све отвореније издаје Срба на Косову и Метохији (за чија људска права је режим истовремено потпуно незаинтересован), поред препуштања осиромашених грађана лешинарској пљачки страних банака, режим, који је изгубио све сем голе власти, насилно покушава да спроведе геј-процесију и ове године кроз Београд. После низа свакодневних социјалних и националних понижења и пораза, марш геј-активиста схватамо као најдиректније поништавање основних вредности нашег друштва и почетак дефинитивног разарања српске породице. Свесни да ће у времену великих друштвених напе-

тости оваква провокација врло лако активирати бомбу социјалног незадовољства, позивамо режим да послуша већинско мишљење грађана Србије и обустави припреме за још једну геј-параду. Као одговорни људи, сматрамо да треба учинити све како би се спречила додатна дестабилизација државе и како Београд не би горео као Лондон недавно.

Ми смо против одржавања геј-параде у српској престоници не зато што мислимо да је она сама по себи најважнији друштвени догађај, већ зато што из искуства других држава знамо да је она само почетак једног тоталитарног упада у наше породице који ће се на крају завршити: разарањем породице као основног темеља једног друштва, отимањем деце родитељима који желе да их васпитавају на традиционалним вредностима, геј-преваспитавањем наше омладине у државним школама и злостављањем малолетника од стране геј-парова који ће добити право да усвајају децу када се њихове истополне заједнице прогласе за бракове. Породица је последње уточиште нашег човека и то уточиште смо спремни непоколебљиво да бранимо.“ (3)

Што је тада речено, у доба Тадићевог режима, сада се, пред нама, остварује.

А ми ћутимо.

Хоћу да верујем да Ви нећете ћутати. Јер никад нисте били самодовољни „ћутолог“.

УЦБЕНИЦИ „КУЛТУРЕ СМРТИ“

Прошло је свега десет година од оног апела, а у уцбеницима државе Србије чији сте Ви министар већ се намеће лаж као истина. Ево шта се, уцбенички, са „дефелом“ Министарства просвете, нуди нашим гимназијалцима – јефтина пропаганда лезбејске НВО „Лабрис“: „Циљеви Лабриса су: оснаживање лезбејки и жена другачије сексуалне оријентације од

хетеросексуалне да прихвате свој идентитет и живе слободно са тим идентитетом у данашњем друштву; промоција права на лезбејску егзистенцију и смањење хомофобије у јавности; сарадња и умрежавање са лезбејским и другим (LGBTIQ) не-владиним организацијама који се баве положајем и правима лезбејки, геј мушкараца, бисексуалних особа, трансексуалних особа, трансродних особа, интерсексуалних особа, квир особа (...) у Србији, земљама бивше Југославије и међународним организацијама; рад на промени законодавства којим би се уважила права истополно оријентисаних особа“.(4,107)

Деца треба да, од својих професора, сазнају како „Лабрис“ (чујте само!) „лобира невладине организације за људска права, у Србији и иностранству, као и владине институције и представнике/ представнице да прихвате и укључе у свој рад право на сексуалну оријентацију као основно људско право“ (4,107)

У земљи у којој радници немају право на рад, која се гуши у бедности и сиромаштву, лезбејство (а не право на рад и живот достојан човека) треба да буде основно људско право.

Верујем да Ви на то не пристајете.

ГЕЈ КВИСЛИНЗИ У СЛУЖБИ АПСОЛУТНОГ КАПИТАЛИЗМА

Италијански филозоф Дијеџо Фузаро је, сасвим у складу са истином ствари, одавно рекао коме служе Либерално Глобалистички Бојовници Тоталитаризма(право значење скраћенице ЛГБТ, ако се разумемо) - најстравицијем неолибералном капитализму, уништитељу људи и народа: „Људи, хомо или хетеро, морају имати могућност да имају посао, образовање, здравство... Апсурдно је да им је данас формално загарантовано право на склапање брака, али да за то ма-

теријално немају могућност. То су све ствари које служе да одврате пажњу, оружје за масовно одвлачење пажње.“(5)

Од чега?

Од правих проблема, као што је планетоцид који спроводи 0,666% (израз Николе Маловића) глобалистичке олигархије над остатком човечанства.

Фузаро додаје да капиталистички систем „истовремено дисциплинује и понижава до мере у којој посматра и третира на сличан начин, као да су идентична стварност, школе и компаније, болнице и банке, финансијска улагања и људски животи, пословни пројекти и снови о слободи, берзанске трансакције и сентиментална питања.(...) А када се једном изгради ова аксиоматичка основа, лако се намеће свет флексибилности и радничке несигурности („апсолутни капитализам“ за разлику од „дијалектичког капитализма“ с почетка двадесетог века). То је либерализовани и конзумеристички пансексуализам за атоме који воле цендер задовољство, недефинисану родност и да буду без дугорочних веза несвојствених апсолутном капитализму.“(6)

То види социјално видовити Дијего Фузаро.

Није, дакле, реч о хомосексуалцима и њиховим правима, него о рату Империје Вашингтон – Брисел против свега Божијег и људског у нама и око нас, а зарад тријумфа апсолутног капитализма, који профит проналази у ликвидацији шест милијарди људи ради опстанка „златне милијарде“. Знаш да Вам је то, одавно, јасно.

Нисте Ви од јуче.

ЕТИКА И ГЕЈОПОЛИТИКА

Легализација „истополних заједница“ може се критиковати из разних перспектива.

Тако, рецимо, домаћи марксиста, Марио Калик (који се, иначе, залаже и за извесна права хомосексуалних особа), наглашава, не слажући са традиционалистичко – религиозним разлозима критике хомосексуалног понашања као греха: „Наиме, из модерне перспективе Кантове моралне филозофије, хомосексуалност не може бити морална, самим тим ни бити прихваћена као општа друштвена вредност, јер се не може практички универзализовати, тј. хтети да важи као општи закон. Свет у коме би хомосексуалност универзално важила био би осуђен на пропаст. Зато хомосексуалност не може бити изједначена са хетеросексуалношћу, како захтева геј идеологија. Хетеросексуалност јесте и мора остати темељна и доминантна сексуална оријентација. Она је једини природни и нормални облик сексуалности, док хомосексуалност од овакве природе и нормалности одступа, чак и када није спорно да она не представља психичку болест.“(7)

Чак и да није болест, девијација свакако јесте.

Биологија сведочи о томе.

ЧЕМУ СЛУЖИ САСТАВ НАШЕГ ТЕЛА?

Калик затим додаје: „Телесни изглед и физиолошки склоп полних органа мушкараца и жена непобитно упућује на људску хетеросексуалну природу. Не питамо се зашто неко јесте или како постаје хетеросексуалац, већ зашто јесте или како постаје хомосексуалац, пошто с правом претпостављамо да је хетеросексуалност природно дата и примарна, а хомосексуалност одступајућа од ове правилности услед природно наслеђених или друштвено обликованих околности. Човекова природна хетеросексуалност је у вези са биолошким одржањем људског рода. Али, одржање човека као рода није ствар биолошке нужде, као у животињском свету, већ представља нешто што је прожето моралним законом, принципом који

људско рађање уздиже изнад сфере пуке животињске репродукције. Наш живот је нека врста дара, јер су нам га подарили наши родитељи. А дарове, као што знамо, ваља давати, односно враћати. На оваквој размени, по неким антрополозима, почива свако људско друштво, а она је присутна и у основама моралности - чини другима само оно што желиш да и они теби чине, односно немој да чиниш другима оно што не желиш да они теби чине. Овај став је само једноставнија формулација горе наведеног Кантовог моралног императива. Он нам говори да смо, с обзиром на наше рођење које нам је даровано и тиме насталу ситуацију дуга, морално дужни да постанемо родитељи и да тиме неком другом људском бићу такође подаримо живот. Не треба посебно спомињати колико деца, сама по себи, оплемењују живот родитеља и људи уопште.“(7)

Знам да Ви и ово одлично знате. Човек може бити и левиچار и десничар, и либерал и конзервативац, и монархиста и анархиста, па да разуме ове речи, једноставне, јасне, прихватљиве свима, осим глобалистичкој олош – олигархији и њиховим квислинзима у окупираним земљама планете.

НЕОПХОДНОСТ ЗАКОНА КОЈИ ШТИТЕ ПОРОДИЦУ

Народни посланик Небојша Бакарећ је 2013. године објаснио због чега су Србији потребни закони који штите породичне вредности и рађање: „Сасвим је сигурно да Русија и Србија себи не могу да дозволе да остану неме и пасивне на са запада увезену веома агресивну хомосексуалну пропаганду, која делује токсично на ткиво сваког друштва. Русију и Србију у погледу демографске катастрофе везују многе сличности. Прво, суштински, ни једна ни друга се никада нису опоравиле од популационих губитака изазваних Другим светским ратом. Предратна Југославија је изгубила преко 15% свог ста-

новништва (1,2 милиона), од чега највећи део губитака сноси српско становништво. Процена је да је 27 милиона совјетских грађана изгубило живот у том рату (не треба заборавити ни Стаљинове погроме од краја рата до његове смрти 1953.- где су страдали милиони- наравно, погрома је било и до 1941.). По проценама сама РСФСР (Руска република у СССР-у) је 1940. имала 110 милиона становника а 1946.- свега 98 милиона. Данас Руска Федерација има око 143 милиона становника, док је 1991. имала 148,5 милиона. Од 1991. значајно опада број становника Русије. Слично важи и за Србију. Важно је упоредити ове податке са демографским кретањима у САД. Пред Други светски рат 1940. САД су имале 132 милиона становника- свега 22 милиона више од Русије у СССР-у. Данас САД имају око 316 милиона становника- 173 милиона више од Руске федерације. Да није било Другог светског рата (не убрајам ту уопште Стаљинове послератне погроме)- (а не заборавимо да је главни допринос сламању Хитлера- победи у рату дао управо СССР, тачније Русија)- Русија би данас имала много више од 200 милиона становника. Слично, сразмерно важи и за Србију. Такође, западне земље од токсичног дејства хомосексуалне пропаганде, једним делом, штити и чињеница да су веома богате и да имају значајну усељеничку популацију.“(8)

Он се те, 2013. године, између осталог, заложио да Србија, слично Русији, уведе закон који ће забрањивати пропаганду хомосексуализма малолетницима.

Јасно је да закони који се у Србији намећу од стране покрета политичких хомосексуалаца, као квислинга НАТО Империије, свему ово жестоко противурече. И да ће главни удар бити усмере према младима, као будућности сваке државе и сваког народа.

ФИЛИМОНОВА О ПОСЛЕДИЦАМА УСВАЈАЊА ЛАКРДИЈАШКИХ ЗАКОНА

Угледна руска научница, Ања Филимонова, указује на последице усвајања накардног законодавства у Србији:

„Неизбежне последице по државу и друштво су следеће:

1. Истинска стратегија није заштита права на хомосексуалне везе или права самих хомосексуалаца (српско законодавство има пун спектар заштите и обезбеђења људских права), него најшире распрострањавање и афирмација сексуалне аморалности и друштвене разузданости, пре свега међу младима. Дечаци и млади мушкарци, као потенцијални заштитници отаџбине, главна су циљна група. Али психолошко насиље над појединцима и друштвом није довољно - одмах после њега иде експанзија на државном нивоу. Државни органи, наука, култура, образовне установе стављају се под надзор професионалних геј активиста.

2. Циљ им је трансформација друштва и државе у складу са својим стандардима. С обзиром на савремене когнитивне и информативне технологије, ова трансформација може да се спроведе веома брзо.

3. Снажна мрежа геј активиста и њихових следбеника, коју подржава сва моћ Европске уније, агенција и установа САД, међу којима је главна улога у доба председника Обама дата USAID, „погодује“ ослобађању од религиозних вредности, морала, етике, здраве логике, историјског, културног и цивилизацијског наслеђа, „ослобађање“ од Бога и саме људске природе.

4. USAID добија нови задатак – стварање међународне армије обучених лобиста који имају за циљ да наметну законе што сексуалне мањине изједначавају са сексуалном већином, нарочито кад је у питању легализација истополних бракова и усвајање деце од стране истих.

5. У складу са плановима USAID, прва фаза тог програма концентрисана је на земље у којима је и даље снажна религиозна свест. (Подсетимо се да је Агенција за међународни развој Стејт Департмента, USAID, из Русије протерана 2012. године. Током протекле две деценије USAID, познат као главни извозник америчке демократије и других западних „вредности“, укључујући и хомосексуализам, непосредно се, путем добром плаћене мреже НВО, бавио антируским подривачко - разорним акцијама, а све под видом „хуманитарне помоћи“).

6. Припрема професионалаца USAID да лобирају за права ЛГБТ заједнице указује да је агресивно наметање „мањинских“ права и цендер идеологије процес противудржавни и антисуверенистички.

7. Суштински, то је понижавање и насиље над српском државом и друштвом, рат без краја и де ограничења, у коме нико неће бити поштеђен.(...)

8. Брз развој бихејвиорално – социјалног тумора разара оно што је главно – породицу, која је темељ сваког друштва.

9. Настаје својеврсна „симулакрум армија“ мушкараца који не желе да имају породицу, децу, унуке и праунуке. Резултат: сви постају непријатељи – српски интелектуалци, верници, непослушни, читаво друштво и, на крају, држава, против које се треба борити свим доступним средствима.

Шта се, пак, нуди у замену за религиозне, моралне и породичне вредности?

Ништа.

Вакуум.

Индивидуалистичка изолованост, свеопшти неморал, правни хаос, слатко осећање победе међу ЛГБТ удружењима, гнусне радости пожуде тзв. „геј парада“, и „*mind police*“ – ето шта ће царевати на рушевинама разорене Србије.“(9)

Чврсто верујем да Ви такву визију Србије не прихватате. Не прихвата је нико коме је стало до наше будућности, али и до будућности човечанства.

СТВАРНО, ШТА НАС ЧЕКА?

Пре десетак година сам писао шта нас чека ако победи **ЛГБТОТАЛИТАРИЗАМ**: „Својевремено је Мао Цедунг (а стотине милиона је са уздахом олакшања то дочекало) узвикнуо: „Нека цвета хиљаду цветова“, мислећи, ваљда, на минимум плурализма у култури, која је била под тешким маљем „културне револуције“. Србија, за време Тадићеве власти, није имала срећу Мао Цедунгове Кине: у њој су гајени сами жутолати(ни)чни цветови жутокраке ЕУ без алтернативе. И тако је, у децембру 2011, у Музеју града Београда, уметничка група Arteq из Београда са групом Queer из Загреба организовала изложбу „Нацистички терор над хомосексуалцима 1933-1945“. Биљана Космогина, из београдске уметничке групе, за „Политику“ (17. децембар 2011, стр. 07),изјавила је да је изложба прављена на основу „фактографских докумената прикупљених у музејима холокауста у Вашингтону и Берлину“. Мирјана Сретеновић, ауторка чланка, описује једно идеално ЕУ стање у Немачкој пре доласка нациста: „На изложби је приказана геј култура почетком 20. века: снажне геј заједнице, геј магацини и часописи који излазе у Берлину, велики број геј клубова који су снажењем нацизма све више падали у немилост власти“. Сазнали смо да су нацисти скупили податке о 42 хиљаде припадника геј популације, а Биљана Космогина нам је, са поучно подигнутим прстићем,

испричала: „Немачка влада 2002., рехабилитовала је жртве холокауста хомосексуалне оријентације, док је у Амстердаму тим жртвама хомосексуалцима подигнут споменик, у Берлину 2008, Барселони 2010; Беч и Минхен требало би да следе 2012. Поставка такође подсећа и на остале жртве холокауста, као и на наше претке настрадала у логорима на простору Београда (Бањица и Старо сајмиште), **међу којима се не зна да ли је било геј популације** (подвукао В.Д.). Интересантно да ова тема код нас није предмет истраживања, док су Хрвати установили својих 160 геј жртава у том периоду“...А онда нам новинарка „Политике“ даје још једну „посластицу“, под насловом „Геј искуства Алана Тјуринга и Оскара Вајлда“, у којој се разматрају тужне судбине математичара Тјуринга и писца Вајлда, својевремено изложених непријатностима због своје „полне оријентације“ (Вајлд је чак лежао и у бувари у Редингу, о чему је оставио стихове једне поеме.) Од познатог домаћег „геј активисте“ Душана Маљковића сазнали смо и једну изазовну вест (на шта изазива, нека вам кажу они којима је мука од кривина на путу „загејавања Србије“): „Унук Оскара Вајлда, који је и сам геј активиста, сада ради на рехабилитацији свога деде“ (у Србији би се тај пројекат звао: „Ја враголан и мој деда“).“(10)

Оно што је, кад сам текст писао, био само куриозум, сада ће, ако се усвоје наказни закони, постати „пут без алтернативе“. Више ће се учити о „геј жртвама нацизма“ него о српским жртвама у НДХ.

Поштовани господине Дмитровићу, учините све што је до Вас да нас таква будућност не снађе!

ПОБЕДА ИЛИ ПОБЕДА

Заиста чврсто верујем да ћете Ви, као министар (слуга народа који гаји култ породице, јер ministerium значи „слу-

жба“) учинити све да закони – наказе ни не дођу пред Скупштину Србије, и да ћете покушаати све што је у Вашој моћи да то спречите. Ако Вам, пак, то не пође за руком, верујем да ћете се одредити за врхунски морални чин – оставку на министарско место у Влади Србије, јер смисао оставке знате и у њега нимало не сумњате. По тој оставци били бисте упамћени у часној историји овог народа. То неће бити пораз, него победа – и за Вас, и за све моралне и часне грађане Србије, не само Србе.

Ви не можете изгубити – или ћете победити ако спречите усвајање лакдријашке измислице која се претвара да је закон о „истополним заједницама“, или ћете победити дајући оставку на министарско место, и не пристајући на лаж и мрак као меру и проверу Србије, Ваше и наше подједнако, али и заједничке баштине наших предака и потомака.

СМИСАО ЈЕДНОГ ЧИНА

О чину оставке у данашње време пише професор др Мило Ломпар, у својим „Моралистичким фрагментима“: „Ако је осмотримо из спољашње перспективе, са становишта света и стварности, оставка је - у случају када није нешто изнуђено и наметнуто нити употребљиво него је слободно напуштање чвора у мрежама моћи - савршено бесмислен чин. Јер, врхунска мудрост нашег времена, опијена својом саморазумљивошћу, гласи: бесмислено је оно чиме се ништа не постиже. Израстајући из прећутног поуздања у снагу и вредност личности, анахроног у свету којим владају функције а не бића, који је пренасељен деперсонализацијом, оставка није ни задоцнели романтично-конзервативни знак. То је била, или могла бити, у временима када је, рецимо, Ото фон Бизмарк овако оцењивао највеће финансијере света: „У погледу новца, наравно, Ротшилд је био ‘најугледнији’ човек у Франк-

фурту. Али, одузми им њихов новац и плате, и видећеш колико су неугледни.” То је аристократско становиште о човековој вредности, које није само превазиђено него више не постоји као такво, јер би нам било немогуће укотвити ову мисао у механизам света.

Каквог, онда, смисла може имати лични апел? Док је, некад, носила у себи значење, оставка је била неко показивање и протест, неко неслагање са устројством поретка, да би, данас, била битна само као функција: шта жели да постигне онај који је подноси? Треба осетити колико је ово питање различито од питања које је заувек ишчезло: зашто он подноси оставку? То ишчезло питање нас упућује на стање ствари, на оно наслеђено и савремено што из темеља открива свет, на нешто што је битно везано за оно што му претходи, условљавајући и обликујући га. Сада нас, међутим, занима само оно што се са тим стварима може учинити, одвојено од свега изузев надлазећег времена. Као чин прошлости, битно несавремен, оставка изазива бригу и подозривост: за кога он ради? Ово вечито питање, које почива на претпоставци да се увек за неког мора радити, постављају са подједнаком заинтересованашћу и у политичком и у корпоративном свету. Када стигне извештај - јер увек на крају стигне извештај - да човек-у-оставци не ради ни за кога, настаје зачуђено нагађање: колико он тражи? Ако се испостави да не тражи ништа, јер само у том случају је реч о оставци, нелагодност и недоумицу - шта онда хоће? - смењује (у часу када је извесно да је оставка безусловна) потпуна равнодушност: нека иде.

Али, оставка је - из унутрашње перспективе - чиста слобода. Она показује да свет -који има начина да нас натера да поштујемо правила поретка - није подвластио нашу осећајност, нити је расточио нашу охолост. Јер, оставка нас увек кошта и плаћајући ту цену - која може бити велика и чак претећа

у односу на човекову будућност - показујемо да смо још себи битни. У оставци, дакле, увек пребива нешто из себе непомирљиво са поретком, нешто што неисказано одјекује у синтагми: ја-то-нећу, она потврђује важност човековог ја и отуд је ретка, јер припада личности а не било коме: њоме се ремети преовлађујућа осећајност безличних. Она још увек полаже право на слободу, што је савршено непотребно: у односу на механизам, на ђубре, на флукс-и-рефлукс - у шта се свет претвара сваког часа - шта значи бити слободан? **О с т а в к а**, некад схватана као знак моралне осетљивости, данас је чин у којем се срећу слобода и свет. Човек који не подноси оставку из слободе показује да је разумео знакове времена, јер ни од чега се не узмиче ако нисмо приморани, сваки положај се брани по сваку цену, и кад је залог сам човек, увек се постројавамо у невидљивом распореду сила. Ако је - упркос времену - човек даје из слободе, онако како се уличним перачима шофершајбни удељује динар, ако он - тако - своје налогодавце своди на успутне молиоце, што је нереално јер они то никако нису, онда је у дејству естетско подручје егзистенције. Уместо да је упетљан у мрежу критичких, практичних и моралних дејстава, човек се издиже невероватно високо, будући да он само у односу на кардинале моћи постоји као неко ко је изнад, јер је у простору чисте слободе. Некада показивање става, наговештавање невидљивих разлога, узорна морална чињеница, оставка је данас последњи естетски чин у практичној егзистенцији: дубински проблематична, често уништавање човекових могућности у реалном свету, оставка остаје чист естетски чин, само савршенство уметности, успињање у невероватне могућности слободе и уобразиље." (11,83-85)

Верујем у Вашу слободу која, ако не успете да спречите усвајање наказног противпородичног закона, води ка моралом чину првог реда – управо оставци.

Надам се да ћете је поднети лака срца, јер за то имате подршку оне праве, већинске, породичне Србије.

Знајте да сам Вам ово писао чврсто уверен да ћете ме разумети, и, понављам, са искреним изразима највишег поштовања.

2021.

УПУТНИЦЕ (Интернету приступљено 11. марта 2021. године):

1. <https://www.danas.rs/drustvo/dmitrovic-srbija-ce-2050-imati-45-miliona-stanovnika-ako-se-nastave-demografski-trendovi/>
2. [https://www.ifamnews.com/sr/chomickini-zakoni-ili-sns-zakoni-/
http://](https://www.ifamnews.com/sr/chomickini-zakoni-ili-sns-zakoni-/)
3. <https://pescanik.net/peticija-dveri/>
4. Приручник за наставнике грађанског васпитања у Гимназији, Мисија ОЕБС-а у Србији, Завод за унапређивање образовања и васпитања, Београд, 2020.
5. <http://www.pecat.co.rs/2019/09/dobrodosle-homoseksualne-lakrdije/>
6. <https://www.dan.co.me/?nivo=3&rubrika=Stav&clanak=714221&datum=2019-09-26>
7. https://www.academia.edu/37978974/Mario_Kalik
Homoseksualnost i Parada ponosa NSPM XIX 1 2 2011 do
8. www.nspm.rs/kuda-ide-srbija/u-susret-zakonima-o-zabrani-promocije-homoseksualnosti-u-srbiji.html
9. <https://www.vladimirdimitrijevic.com/sr-rs/tekstovi/320-lgbt-inkvizicija-protiv-srpskih-intelektualaca.html>
10. http://www.akademiasrbija.com/index.php?option=com_content&view=article&id=6005:2012-09-12-12-04-42&catid=38:cat-komentari-vesti&Itemid=54
11. Мило Ломпар, Моралистички фрагменти, Catena Mundi, Београд, 2020.

МИТОЛОГИЈА И СТВАРНОСТ: КАКО РАЗБИТИ „ОВЕРТОНОВ ПРОЗОР“ ЛГБТ ПРОПАГАНДЕ

ВЛАСТ НАД ПОЈМОВИМА

Ко влада појмовима, влада људима.

Тако је и у области идеологије политичког хомосексуализма. Они које је хришћанска традиција називала *содомийима* (по библијском граду Содому), а античка традиција *педерасийима* (*љубишељима дечака*, одатле израз „педер“) прво су, у науци, постали *хомосексуалци* („Номо“ значи човек, а „sexus“ је „пол“; овај појам је нарочито створен да би био конфузан), и, на крају, *веселјаци* (gay).

Што би рекао Никита Михалков у „Сунчаници“: „Како се све ово десило?“

ПРАВИЛА ПРОПАГАНДЕ ПОЛИТИЧКОГ ХОМО-СЕКСУАЛИЗМА

1. МИТ О „ТАКО РОЂЕНИМА“

„Ми тврдимо да, из практичних сврха, треба сматрати да су гејеви рођени геј, иако изгледа да је, када је реч о већини људи, сексуална оријентација производ сложене интеракције између урођених склоности и актера из окружења током детињства и раног пубертета.“(1)

2. МЕДИЈСКИ НАПАД НА УМОВЕ

„Ми мислимо на преобраћање емоција, ума и воље просечног Американца, путем планираног психолошког напада, у облику пропаганде којом ће медији хранити нацију.“(1)

3. ЛАЖ ЈЕ МОРАЛНА КАД НАМ ЈЕ НА КОРИСТ

„Није важно то што ће рекламе бити лажи, бар не нама, јер их ми користимо у етички добре сврхе.“(1)

4. НИЈЕ ТО ИЗБОР, ТО ЈЕ НУЖНОСТ

„Када би се јавности сугерисало да је хомосексуалност нешто што је избор, то онда отвара Пандорину кутију са етикетом ‘морални избори и грех’, дајући онима који су религиозно непопустљиви штап којим могу да нас ударају. „Стрејтови“ морају бити научени да је исто толико природно за некога да буде хомосексуалан колико и да буде хетеросексуалан: зло и завођење немају ништа са тим.“(1)

5. МАНИПУЛАЦИЈА ВЕРБАЛНОМ ЕТИКЕТОМ

„У мањој или већој мери, раздвојивост и могућност манипулације вербалном етикетом чини основу свих апстрактних начела на којима се темељи наша предложена кампања.“(1)

6. ПОЗИТИВНЕ АСОЦИЈАЦИЈЕ

„Можемо да утичемо на то што људи истински мисле и осећају, тако што ћемо раскинути њихове негативне асоцијације са нашом ствари и заменити их позитивним асоцијацијама.“(1)

7. ДОВОЂЕЊЕ ДО НЕОСЕТЉИОСТИ

„Главна ствар је да се о гејевима говори толико да ствар постане заморна... Само циљај на десенситизацију и ништа више... ако можеш да наведеш („стрејтове“) да почну да мисле да је (хомосексуалност) само још једна обична ствар, која не заслужује реакцију јачу од слегања раменима, онда си већ малтене добио своју битку за законска и друштвена права.“(1)

8. УЋУТКИВАЊЕ ИНАКОМИСЛЕЂИХ

Ометање се, по речима професора Рондоа односи на „психолошки тероризам који треба да ућутка изражавање другачијег мишљења или чак подршку истом.“(1)

9. ПРЕОБРАЋЕЊЕ

Преобраћање је „подривање механизма предрасуда у наше сврхе – коришћење процеса путем којих су нас Американци мрзели како би њихову мржњу претворили у топле симпатије – волели они то или не... У Преобраћању, ми се бавимо мимикријом природног процеса учења стереотипа...: ми узмемо добра осећања која неко са предрасудама гаји према добрим момцима и качимо их за етикету ‘геј’, и тако или слабимо или евентуално заменимо њихова добра осећања према етикети и претходном стереотипу... Док се у Ометању наша мета приказује као неко ко је пун предрасуда и кога његово друштво одбацује због предрасуда према гејевима, у Преобраћању ми нашој мети показујемо како се његово друштво лепо дружи са гејевима. Опет, веома је тешко за просечну особу која, по природи и одгоју, скоро увек осећа оно што осећа и њено друштво, да не реагује рефлексно на довољно добро срачунату рекламу.“(1)

10. ЛЕОНАРДО ЈЕ БИО ГЕЈ

„Познате историјске личности се сматрају посебно корисним из два разлога: прво, они су несумњиво мртви, па према томе нису у позицији да демантују тврдњу и туже за клевету. Друго, и важније – врлине и достигнућа, које ове историјске геј личности чине вредним поштовања не могу бити пренебрегнути од стране јавности, пошто су им средњошколски уџбеници историје већ зацементирали статус.“(1)

11. УГЛАВИТИ НОГУ У ВРАТА

„Када си веома различит и људи те због тога мрзе, ево шта треба да урадиш: прво углави своју ногу у врата тако што ћеш изгледати што сличније њима, и, тек онда – када само једна од твојих различитости буде коначно прихваћена – можеш почети да показујеш своје друге особености, једну по

једну... Како каже стара изрека, дозволи камили да промоли нос у твој шатор и ускоро ће следити и цела камила.“(1)

Ово су цитати из књиге чувених хомосексуалних пропагандиста Кирк и Медсена, „После бала“, у којој је описан начин постизања циљева пропаганде политичког хомосексуализма. Књига је објављена крајем осамдесетих година прошлог века.

КО СУ КИРК И МЕДСЕН?

О ауторима овог утицаја дела „маркетинга зла“ (израз Дејвида Купелијана) Слободан Антонић пише: „Кирк је био истраживач на пољу неуропсихијатрије са дипломом психологије са Харварда (1980). Између осталог се бавио и пројектовањем тестова интелигенције за људе са коефицијентом интелигенције од преко 200 (..) Са друге стране, Медсен је докторирао политичке науке на Харварду (1985), да би доцније, на Медисон авенији, постао стручњак за тактике јавног убеђивања и маркетинга (...). Пре ове књиге, Кирк и Медсен су већ објавили један заједнички чланак у коме су укратко изнели основну идеју књиге. Реч је о тексту под називом „Геј програм“ (The Gay Agenda), штампаном 1985. у геј часопису Christopher Street (...). У чланку се износи потреба да се изврши пребацивање нагласка у деловању геј покрета са хомосексуалности на геј идентитет, а посебно на геј права (...). Такође се дају и објашњења правно-политичког значаја идеје о урођености хомосексуалне оријентације (исто). Кирк и Медсен и сами кажу да овај њихов „нацрт пропагандне акције у целој земљи“ (...) тада није наишао на превише разумевања у геј заједници. „Скептици су исмејавали наш предлог као ирелевантан или импотентан, методе као понижавајуће и лажне, а наше намере као реакционарне“ (...). Ипак, већ следеће године дошло је до преокрета општег расположења у геј покре-

ту. Наиме, 1986. геј покрет је изгубио парницу Боуерс против Хардвика (*Bowers v. Hardwick*). Врховни суд је тада пресудио да поједине државе имају право да законски кажњавају хомосексуални однос, чак и ако је он добровољан. Губитак овог процеса, по Сорби (...), дошао је као хладан туш за геј покрет. Геј активисти су схватили да је једини начин да се заштите од кажњавања позивање на статус мањине, који је дефинисан Законом о грађанским правима из 1964. (*Civil Rights Act...*). Њиме је, наиме, прописано да тај статус добијају само оне групе које су: 1) имале дугу историју дискриминације; 2) немоћне да саме одбране своја права или побољшају свој положај; 3) имају рођењем одређене карактеристике, које су извор њиховог приписаног статуса (...). У таквим околностима, дакле, Кирк и Медсен објављују 1987. свој други заједнички чланак програмског карактера: „Препакивање стрејт Америке“ (...). У њему су већ садржане готово све маркетиншке идеје из њихове доцније књиге *После бала: од „отупљивања“ (desensitization) јавности у вези са геј питањима, преко приказивања гејева првенствено као жртва које ваља заштити, затим преко поправљања слике о гејевима тако што ће се за хомосексуалце прогласити што више великих људи из прошлости и успостављања једнакости између критичара хомосексуалности и фашиста или религиозних фанатика, па све до запоседања великих медија (посебно телевизије) који треба да послуже као „тројански коњ“ да се уђе у дом просечног Американца и да се он преобрати (...). Такође, Кирк и Медсен, у овом чланку, препоручују и конкретне начине за придобијање симпатија – од изазивања сажалења због болести од сиде, до приказивања гејева као првенствено породичних, партнерски оданих, те деци посвећених људи (...).*(2)

Све о чему сте читали у горњим редовима сада се одвија пред нашим очима. Пропаганда политичког хомосексуализма, у Србији на ивици демографског колапса, спроводи се по указаним методама.

РАЗБИЈАЧ ОВЕРТОНОВОГ ПРОЗОРА: ЧАСЛАВ КОПРИВИЦА

Позната техника тзв. „Овертоновог прозора“ (прављења неприхватљивих ствари друштвено прихватљивим) масовно се користи да би се лаж наметнула као истина, и да би се озаконоило безакоње.(3) Али, наравно, то у Србији неће ићи тако лако.

Прави интелектуалци су склони да разбијају Овертонов прозор.

Тако је ових дана у недељнику „Печат“ учинио философ Часлав Копривица, који је поставио драгоцено питање: „Да ли се покушај протурања закона о „истополцима“ може схватити као саставни дио опасних тоталитарних тенденција Запада које се посвуда намећу у име идеолошки екстремног, а теоријски крајње спорног схватања појма слободе?“(4)

Дао је и прецизне одговоре. Пре свега, да оно о чему је реч није пуко питање приватних лица, чија су права, наводно, угрожена: „Када „истополне заједнице“ постану предмет правног регулисања и институционалног признања у најави, тиме оне престају бити само приватна, а постају јавна, чак политичка ствар.“(4)

Јасно је, каже Копривица, да иза ЛГБТ јуришника стоје моћне структуре које се боре против друштава које бране породичне вредности: „Сами политички хомосексуалисти дјелотворно су повезани с утицајним чиниоцима из ЕУ, што им омогућује да у изразито контролисаној српској јавности и у институцијама српске спрам Запада клијентелистички зависне државе имају повлашћен положај“(4)

Оно што се дешава нити је случајно, нити је уобичајено: „Никада, све до данашње појаве *йрошвивйородичної фундаменџализма на Зайаду*, хомосексуалност није стављана у исту нормативну раван као хетеросексуалност, уз интенцију да парцијално замијени породицу.“(4)

Није било јавне сагласности око оваквих „закона“, а то је извор свакојаких сумњи, каже Часлав Копривица: „Пошто избор повлашћених индивидуализама није *јавноумски леџимисан*, а камоли оправдан, то отвара простор за нагађања о елементима социјалне завјере.“(4)

Копривица је био нарочито јасан кад је указао на домаће наивчине које размишљају по принципу „Ма неће ваљда“: „Додуше, многи нам сада говоре, нарочито хетеросексуалци који, због вишедеценијске агресивне прохомосексуалистичке пропаганде у Србији, сматрају неком врстом дужности толеранције да буду предусретљиви према оваквим захтјевима: „Забога, код нас сигурно неће бити усвајања деце.“ Сјетимо се, када смо се питали чему *зайправо* тзв. „параде поноса“ – многи либерални хетеросексуалци су одговарали да „угрожени хомосексуалци“ желе да укажу на свој проблем, али да „сигурно“ код нас неће бити „геј бракова“. Сада видимо да није тако, већ да су „параде“ биле средство до овог циља, који, као *међуциљ*, није коначан. Штавише, уколико се ништа не учини да се то спријечи – јасно да је и српском друштву у овом погледу зацртана будућност која је у неким „најнапреднијим“ земљама Запада већ стварност.“(4)

Хоћемо ли пристати на такву будућност?

То би, у најмању руку, било недоговорно; јер, тада не бисмо имали будућност.

ПРИМЕР БРОЈ ДВА: ЕМИР КУСТУРИЦА

Значајан допринос раздијању „Овертоновог прозора“ дао је и Емир Кустурица, који је наш случај ставио у глобални контекст „великог ресета“: „Сада се, под маском пандемије, обавља оно што је челник Светског економског форума у Давосу, Клаус Шваб, назвао „велики ресет“. Западне силе настоје, скоро униформно, да, преко својих средстава масовног информисања и на друге начине, спроведу масовну кампању и фактички остваре депопулацију становништва. На основу унакаженог марксизма они стварају нову левичарску оријентацију, која у живот спроводи све што се може назвати уништењем држава и малих народа. О томе говори статистика. Срби сваке године имају 35 хиљада више умрлих него рођених, изврши се 140 хиљада абортуса, а код нас се води расправа о закону о истополним браковима. Ако се коцкице споје, испада да, чак и кад би хомосексуалци и лезбејке могли да усвајају децу, остаје питање: а коју децу ће усвајати? Свакако ону која ће, у све већем броју, стизати са Истока, из области захваћених „ратним пожаром“, и којима су отворене најмоћније силе Запада, да би, по свему судећи, Западна Европа била уништена, са чиме се она, на сваки могући начин, и слаже“.

Кустурица је додао: „Да се наставак распада Југославије збива у Србији, види се и по томе што ми немамо закон о заштити ћирилице. Ако се постави питање – шта је важније за Србију, заштита ћирилице или истополни бракови, одговор је, наравно, – ћирилица. Али се нико не усуђује да тај закон донесе, што јасно указује на то да су магистрални правци развоја, укључујући војску, полицију и остало, одређени споља, нису самобитно српски. Све се то одвија под различитим изговорима“.(5)

Примери Копривице и Кустурице нам помажу да схватимо како се прави интелектуалци – људи са значајним делом

који се и друштвено ангажују – понашају кад је систем вредности угрожен. И добри су за подражавање.

Сада је тренутак да сви заједно разбијамо Овертонов прозор лажи. И лаж кроз њега неће и не може ући међу нас.

УПУТНИЦЕ:

1. <http://www.pecat.co.rs/2010/10/rodeni-u-obmani/>
2. <http://teme2.junis.ni.ac.rs/public/journals/1/previousissues/teme3-2011/teme%203-2011-12.pdf>
3. <https://www.cepom-istina.rs/globalizam/zavera/prozor-diskursa-overtona/>
4. <https://www.srbijadanas.net/nametanje-istopolnih-brakova-lici-na-ono-ako-narod-nece-komunizam-naselicemo-kineze/>
5. <https://www.ifamnews.com/sr/emir-kusturitsa-zakon-o-istopolnim-zajednitsama-srbija-i-svet/>

ДУЛЕ САВИЋ И „ЖЕНЕ“ ИЗ КАЛИФОРНИЈЕ

„РОДНА РАВНОПРАВНОСТ“?

Да ли је знате шта је „родна равноправност“?

Не, није то равноправност полова.

Робови мултинационалних компанија не смеју имати никакав, па чак ни полни идентитет.

За мегакапиталистичке зверке који стоје иза Новог поретка биолошки пол је небитан. Битно је како се човек „осећа“. У неким западним земљама можеш себе да прогласиш за „жену“, и то без хируршке операције, и они те признају за жену. Жена си, са мушким полним органом и свиме што тај орган подразумева.

Докле је безумље дошло, види се из текста Марије Стајић: „У јануару ове године гувернер Калифорније Гевин Њусом одобрио је закон који налаже управама затвора да приликом пријема нових затвореника обавезно питају које личне заменице затвореници користе и ког су родног идентитета. Отада, 255 мушких затвореника у Калифорнији тражило је премештај у женски затвор тврдећи да се идентификују као жене. „Лос Анђелес Тајмс“ преноси да чувари у женским затворима упозоравају затворенице да „долазе мушкарци“ и да се припреме на најгоре.“(1)

Па како да нормалан човек не прокључа?

ИЗЈАВА ДУШАНА САВИЋА

Недавно је прослављени фудбалски ас, Душан Савић, дао изјаву поводом кампање Коалиције за природну породицу да се спречи доношење закона који у Србију уводе диктатуру политичког хомосексуализма. Он је, кључајући, рекао: „Мислим да је апсолутно неприхватљиво за српски народ и државу Србију да се уопште дискутује, а камоли, не дај Боже,

да уђе у озбиљну расправу у Скупштини и, не дај Боже, да се усвоји овај накарадни,наказни, развратни, болесни Закон о истополним заједницама. То је ударац на српско биће, на хришћанство, на православље, на културу једног народа, на традицију. У тренуцима када се стално прича о наталитету, како је разлика између морталитета и наталитета велика, на жалост, у корист морталитета, носилац те теме и тог предлога закона, госпођа Чомић, говори да нема утицаја ЕУ на размишљање и одлуку да се о том закону расправља. А ипак се расправља, или под малим притиском или под великим притиском. Чудим се и питам се, у чије име она поставља тај захтев? Мислим да је катастрофално што се о томе уопште разговара! 53.000 више умрлих је било прошле године него рођених и ако томе додамо да 50.000, ако не и више, напусти Србију, то је за 100.000 људи годишње мање у Србији. Значи за десет година ће бити 1.000.000 Срба мање! Гордана Чомић и антисрпска камарила предлаже тај педерски, развратни, болесни, наказни и накардни закон! То је неприхватљиво! Ја мислим да цела Србија мора да се дигне! Наравно, мислим да и Црква мора у томе да учествује, да се организују литије, као у Црној Гори, да до расправе о том закону уопште не дође. Треба похапсити све оне који то подржавају, а ако не, онда да им пожелимо да у својим кућама имају по зета педера и по снају лезбејку.“(2)

Оштре речи чувеног фудбалера потичу из времена у коме се знало да мушкарац не може себе да прогласи за жену и оде у женски затвора да тамо, као „жена“, силује праве жене. А сад хоће да Србију уведу у такво стање. „Законски“, наравно.

КАКО ЈЕ ТО БИЛО НЕКАД?

Познати психијатар, др Јован Букелић, описао је случај младог црногорског руководиоца, који се, во времја соција-

лизма, у веселом друштву опио и, враћајући се кући, заспао у Калемегданском парку на клупи. Ево шта је он рекао лекару: „Одједном неко ме дрмуса. Будим се у магновењу. Видим полицајца. Слеђен, ледене слутње. Крај мене задихан мушкарац, смакнутих панталона. Ја раздрљен, откопчаног каиша на панталонама. Вулгарна тирада и подсмех милиционара/.../

„Ја нисам педер“, вичем из свег гласа. Задихани мушкарац ћути као заливен.

У бележници милиционара подаци из наших личних карата. У блоку новчане казне.“

„Има ли лека против алкохола?“, пита забринуто.

„Наравно“, рекох кратко.

„Хоће ли ово остати лекарска тајна, ова моја друка и срамота?“

„Хоће“, обећах.

„Ако сазнају, посебно ако се то прочује у мом родном крају, часне ми речи, убићу се“.

„Буди спокојан, избегао си хомосексуални насртај“. /.../

(Овакви догађаји представљају често катастрофичне емоционалне трауме. Тиранска сећања на сцени, кошмарне снове, неспокојство.)

Уследила је серија психотерапијских сеанси.

Пацијентова душа отворена као на длану.

Одолеваће чашици овај кршни Црногорац ригидних моралних норми.

На мртвој стражи дежураће његов спартански суперего, његово над Ја, клесано у црногорском кршу“:(3)

Из таквог стања друштва, у коме је овај Црногорац, као човек традиционалног морала, дизао глас у одбрану свог идентитета, хоће да нас преведу у стање у коме ће закони политичког хомосексуализма бити наша нова норма. „Нова нормалност“, зар не?

А све под изговором „људских права и слобода“

НИСУ У ПИТАЊУ ЛИЧНЕ СЛОБОДЕ, НЕГО ПОЛИТИЧКИ ПОКРЕТ

Да се сетимо једног коментара на сајту Нове српске политичке мисли, из кога се јасно види какве се подметачине у Србији намећу као „нова нормалност“. Изашао је пре десетак година, а као да је сада писан: „Оно што је лична слобода не мора бити друштвено прихватљиво.(...)Нико не спори хомосексуалцима лично право да ступају у хомосексуалне љубавне везе.Оно што се спори је њихов захтев да такав облик сексуалности буде друштвено прихватљив, и као нешто што држава треба да законски регулише као прихватљиво. Ту ступа на сцену Кантов категорички императив. Последице универзализације такве врсте односа су погубне по друштво.(...)Категорички императив се не бави приватним љубавним осећањима или правом да се ти односи имају у приватности, него последицама које оне имају по друштво. Речено је: **“Започињемо с тезом да је захтев за универзалним признањем права на хомосексуалност захтев за правом слободе љубави”**. Али нико не спори право на слободу љубави (што спада у личне слободе), него претварање тих личних слобода у друштвено-политички покрет. Исто тако неко има личну слободу да буде го у сопственом стану, али нема право да те приватне слободе претвара у јавну ствар. Речено је: **”Ако хомосексуалност разумемо не само (и не нужно) као упражњавање сексуалног односа већ првенствено као љубав између две особе истог пола”** Зашто две особе истог пола, зашто не три особе истог пола или четрдесет особа истог пола? Особе истог пола које нису или јесу у сродству? Ту смо на клизавом терену. Хетеросексуални инцест и полигамија су такође друштвено неприхватљиви, чак иако су добровољни и између пунолетних особа. (...) Репродукција није циљ или сврха хетеросексуалног од-

носа, него његова последица. Нису сви облици хетеросексуалности репродуктивни акти, али сваки акт репродукције је хетеросексуалан акт. Стога је хетеросексуалност друштвено прихватљива, а хомосексуалност није.(...) Моралност није нешто што је приватна, него јавна ствар.(...)Људи неутуђиво лично право да приватно практикују ствари које су друштвено неморалне, али он нема право да их намеће друштву, управо зато што су друштвено неморалне. Мастурбација и рекреативни секс нису објект морала, нити држава може тако нешто да регулише и пропагира, а што хомосексуални лоби захтева од државе и друштва. Тешко да неко прави параде мастурбатора или блудника, или политичке покрете од тих појава. Стога мастурбација или рекреативни (хетеро) секс такође нису морални са аспекта Кантовог рационалног етичког приступа, али ни са становишта обичајног морала.“(4)

Јасно је шта је овде у питању, и зашто је Душан Савић био онако оштар.

Нама се лажи подмећу као норма.

ПРОТИВПРИРОДНА ПОЛИТИКА ЗЛА

Пишући о Шекспировом „Магбету“, Александар Петровић уочава колико је све што је Шекспир описао управо оно што се данас дешава: „У котлу кључају, мешају се и уздижу визије, привиди, обећања краљевске будућности, бескрајна освајања свега што постоји. Све је само изглед, ведрa лица медијских вештица, самодовољна слика, претварање, револуција, реформа, транзиција, све оно што није. Свет треба на сваки могући начин само обманути да би се из тога родила моћ. Историја и нема други циљ осим обмане. Зато највећа од свих обмана у низу, технологија, доноси цветове утопија будућности обавијене скривеним змијама. Технологија нема смисла осим као порука будућности и нових усавршених

утварних облика који стварају, као у Магбету, утисак да се негде иде где ће сви ничице пасти пред њеном апсолутном моћи. Технологија је круна натприродне и противприродне политике зла. Магбет је човек у кавезу, ни више ни мање од тога. Његова чула су опијена и њему је потребна технологија да би у будућности све подвргао својој моћи. Стога му вештице саопштавају да ће бити нови тан од Кодора, а потом и краљ. Између њега и апсолутне моћи стоји само крв коју треба да пролије. Мора да савлада природу око себе, правог краља који одржава поредак, као и природу у себи која мора да одустане од етике и пристане на убиство. За бољу будућност, као и увек, мора да се принесе људска жртва.“(5)

О томе и јесте реч. Једна социјална технологија, из вештичијег котла илузија, сада би да се озакони. Да нам привидам замашта очи. Да нас битијно ослепи. Да нас заувек избаци из колосека људскости.

Вођени том, вештичарском технологијом, безумници у служби „нове нормалности“ дозвољавају да мушки затвореници у Калифорнији себе прогласе за „жене“, и да, без икакве операције која би им уклонила мушке полне органе, оду да робијају у женске затворе, да би тамо могли да, као самопроглашене „жене“, силују праве жене.

За бољу будућност, кажу нам вештици и вештице 21. века, треба приносити људске жртве.

КАКО РАСЕЈАТИ ПРИВИДЕ

Црква Христова о људској полности учи онако како пише у „Основама социјалне концепције Руске Православне Цркве“: „Разлика међу половима представља посебан дар, који су људи добили од свог Творца: *И створи Бој човека по образу Својему, по образу Божијем створи ња; мушко и женско створи их* (1. Мојс. 1; 27). Будући да су у истом степену но-

сиоци образа Божијег и људског достојанства, мушкарац и жена су створени зато да би се у љубави целовито сјединили једно са другим: *Зайо ће човек остйавийи оца својеја и матйер своју и йрилейиће се к жени својој, и диће двоје једно йтело* (1. Мојс. 2; 24). Ваплотивши првобитну вољу Господњу о творевини, брачни савез који је Он благословио постаје средство продужетка и умножавања људског рода: *Рађајйе се и множиййе се, и найуниийе земљу, и владајйе њоме* (1. Мојс. 1; 28). Особености полова не своде се само на разлике у телесној грађи. Мушкарац и жена појављују се као два начина постојања у једној људској природи. Њима је неопходно општење и узајамно допуњавање.“(6)

То хоће да нам одузму. И то им смемо дозволити.

Питање није политичко, него метафизичко.

И Душан Савић, православни Србин овдашњи, то је осетио. Зато је и предложио литијско лечење Србије, велики егзорцизам који ће расејати привиде из вештичијег котла глобализма.

2021.

ПУПУТНИЦЕ (Интернету приступљено 18.4.2021. године):

1. <https://www.ifamnews.com/sr/ludilo-na-pomolu-zatvorenitsi-se-izjasnili-da-su-zhene-prelaze-u-zhenski-zatvor/>
2. <https://www.ifamnews.com/sr/dule-savic-cela-srbija-da-se-digne/>
3. Др Јован Букелић: Пејзажи и лавиринти душе/ О души, психијатрији, нормалности, Службени гласник, Београд, 2015, стр. 100-101
4. http://www.nspm.rs/component/option,com_yvcomment/ArticleID,32699/url,aHR0cDovL3d3dy5uc3BtLnJzL3BvbGVtaWtlL3Nsb2JvZGEtaS1zZWtzdWFsbm9zdC5odG1s13l2Q29tbWVudDMyNjk5/view,comment/#yvComment32699
5. http://www.maticasrpska.org.rs/letopis_506_4/
6. Владимир Димитријевић: Учење Православне Цркве о хомосексуализму: грех или полна оријентација, Нова српска политичка мисао, 1-2/2011, стр. 121-139

АЛАЛ ВАМ ВЕРА, ГОСПОДИНЕ ЗУКОРЛИЋУ!

ПОРОДИЦА СЕ МОРА БРАНИТИ

У Скупштини Србије, која усваја антиуставне законе, човек који је, из религиозно – моралних, али и разлога здравог разума, устао против цендеризма, јесте муфтија Муамер Зукорлић. Он је своје ставове јасно изрекао већ у интервјуу датом „Вечерњим новостима“: „Законски предлози лоше су припремљени, а више одредаба супротно је Уставу. Посебно је проблематично што одређена решења имају амбицију да мењају наш традиционални културни и етички образац. На то не можемо да пристанемо јер би то значило отварање нове стране у политичком, културном и моралном дискурсу грађана Србије. Очекујем зато да их надлежни скупштински одбор не усвоји. У супротном, понудићемо све аргументе како би убедили већину посланика да ове законе не подрже. (...)Није овде проблем гарантовање нечијих права, већ њихово наметање као општеважећег модела вредности. Потребна нам је стручна анализа ових решења. Постоји намера да нам се на брзину подметну полуистине, ненаучне тврдње и хипотезе као утемељење ових прописа(...)То је недопустиво, а посебно њихово наметање као обавезан модел живљења и мишљења са запрећеним санкцијама. То је покушај приморавања да прихватимо идеолошки и етички образац који је у својој суштини ултраматеријалистички и безбожнички и који настоји да укине све оно на чему је до сада почивала људска цивилизација(...)Реч је о злоупотреби услова који су Србији постављени у процесу прикључења. Такве намере треба оголити и раскринкати. Само постојање било какве уније подразумева различитост. Прихватањем идентичних образаца губи се дух ЕУ. Насилно преправљање нашег идејног и идеолошког, културног и етичког модела живљења је апсолутно неприхватљиво. Другим речима, да би се кретали

ка ЕУ, овакви захтеви не морају да се прихвате. Не спорим ничије право да има супротан став, али не пристајем да нам се то намеће под изговором евроинтеграција.(...) Ово није питање националних и верских подела и разлика. Ово је вредносна ствар која прети духовности подједнако Срба и Бошњака, хришћана и муслимана. Ту морамо бити на истој страни. Имамо поларизацију оних који верују у Бога, и оних који се под изговорима слободе и људских права понашају ултрадогматски и инквизиционо.“

Сваку реч Муамера Зукорлића, као православни хришћанин и грађанин Србије, искрено, са пуним одобрењем своје савести, потписујем.

СВИ СКУПА У ОДБРАНУ ЗДРАВОГ РАЗУМА

Када је у питању одбрана природне породице, сви смо савезници, без обзира на веру и нацију: хришћани, муслимани, следбеници јудаизма, индуизма, будизма, итд. Боримо се за право да останемо оно што јесмо, онакви каквима нас је створио Онај Који Јесте. Зато је веома важно да Коалиција за природну породицу, настала у борби за нормалност Србије, остане и опстане. И да памтимо: сви смо савезници у боју за оно што је вредније од живота.

Све су нам уништили – породицу не смемо дати! Будимо скупа у фронту смисла! Насиље које разара породицу, и због кога власти оснивају „сигурне куће“, има свој корен у хаосу неолибералног капитализма, који уништава у Србији привреду, могућност запослења, сваку социјалну сигурност, солидарност и бригу о човеку. Муж који нема посла и који тоне у свакодневном очајању, жена без посла и наде, деца препуштена самој себи – то је слика данашње Србије, за коју су криви они који су је доведе довели. И то изазива насиље у породици, а некаква генетска насилност грађана. Цела Срби-

ја мора постати СИГУРНА КУЋА за оне који у њој живе, а пре свега за очеве, мајке и децу. Љубав, слога, будућност рада и животне ведрине засноване на узајамном поверењу биће наш циљ, а не полиција која сваки час улази у кућу због „насиља у породици“.

Ми знамо: ако се процес уништавања родитељства и де-тињства ускоро не заустави, нема нам спаса. ОТАЦ, МАЈКА, ДЕЦА: ТО ЈЕ СВЕТО ТРОЈСТВО БУДУЋНОСТИ СРБИЈЕ.

Хвала муфтији Зукорлићу на подршци моралу и здравом разуму!

2021.

УПУТНИЦЕ

<https://www.espreso.co.rs/vesti/politika/794567/da-li-je-srpsko-drustvo-homofobno-ambasador-sad-entoni-godfri-i-zastitnici-lgbti-prava-za-espreso-otkrivaju-istinu>

ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛЦИ КАО ИНКВИЗИТОРИ

О ИСПУЊАВАЊУ ЦРНИХ ПРОГНОЗА ИЛИ ЗАШТО САМ СЕ НАШАО НА СУДУ

ШТА ЈЕ НАЈГОРЕ ПО ПРОГНОЗЕРА

За онога ко наговештава мрачну будућност (са добром намером да се она никако не оствари) најгоре је ако се потврди да је био у праву, и да се описани след догађаја пројавио у стварности, и то са великим степеном подударања. То се десило потписнику ових редова: он је, више од деценију и по уназад, наговештавао тријумф политичког хомосексуализма у Србији: писао текстове, држао предавања, сведочио у медијима, и надао се да се то ипак неће десити. А дешава се.

Нашао сам се, гоњен од политичких хомосексуалаца, на суду по старом Закону о забрани дискриминације, донетом још 2009. године, чији је 18. члан (тобож „крајње толерантан“) гласио: „*Не сматра се дискриминацијом њосћуињање свешћеника, односно верских службеника који је у складу са верском доктџрином, уверењима или циљевима цркава и верских заједница ... у складу са њоседним законом којим се уређује слобода вероисћовесћии и сћаићус цркава и верских заједница*”. Већ је тада један аналитичар уочио да је овај члан „недостатан јер не гарантује верницима право на слободу вероисповести. Дакле, свештена лица имају право на поступање у складу са доктрином, а исто се не гарантује и верницима ни у једном домену што представља јасно кршење једног од основних

права а то је слобода вероисповести а крши и слободу говора и мишљења, чиме се посредно ојачава вербални деликт.“

То јест, деликт мишљења, то јест оно што се у Орвеловом роману „1984“ зове *зломисао*, и што је, у земљи Великог Брата, најстрашнији могући преступ.

Тужили су ме, веровали или не, због текста „У одбрану природне породице“. А јасам о томе стално писао.

ЈЕДНА КЊИГА ОД ПРЕ ДЕВЕТ ГОДИНА

Тако је, пре девет година, изашла књига „Глобално заГЕ-Јавање: Тоталитарна идеологија хомосексуализма“ (Двери, Београд, 2012), зборник радова у чијем је уводу писало: „Под појмом *хомосексуалности* означава се тип сексуалне оријентације према особама истог пола. *Хомосексуализам* представља идеологију, суштински тоталитарног карактера, представљену од стране како ЛГБТ-покрета, тако и од хетеросексуалних појединаца и група. Под ЛГБТ-покретом подразумевају се сви појединци и групе које се залажу за афирмацију хомосексуализма. Зашто је хомосексуализам тоталитарна идеологија? Зато што целокупном друштву, свеобухватно, жели да наметне став да је хомосексуална склоност „природна“ и да је у питању „варијетет“ и да свако ко тако не мисли мора бити кажњен и медијски линчован. А управо је *свеобухвајности* плана и надзора понашања популације једна од основних одлика сваког тоталитаризма. Алан Тод наводи да је једна од кључних одлика тоталитарних режима „циљно вођена цензура и пропагандна делатност зарад контроле свих културних аспеката и индоктринације маса, а посебно младих.“(1,6)

Што је писано, сада се остварује пред нашим очима: Гордана Чомић и Друга Србија у владајућим СНС структурама хоће да нашој земљи, обневиделој од ужаса демографског слома, наметну „истополне бракове“, цендер идеологи-

ју и неокомунистичку забрану слободе мишљења, све у пакету „људских права и демократије“.

ПРЕВРАТНИЦИ ПРОТИВ НОРМЕ

У предговору књиге писало је и следеће: „Ако је сексуална оријентација у домену права на приватност, онда она мора остати ван очију јавности. Право на приватност је заиста једно од основних потреба личности и породице, и управо је то разлог из ког не смемо дозволити његово изопачење и злоупотребу. Имајући у виду важност поштовања хетеросексуалне норме, чињеницу да је она успостављена са много труда и муке, као и да не може бити одржана ако о њој не будемо бринули, не можемо бити индиферентни када је она нападана. Социјалне норме које регулишу сексуално понашање су исувише важне за опстанак породице и друштва у целини.(...) Брачни савез мушкарца и жене не може да се упореди са сексуалним испољавањима хомосексуалности. Са разумевањем и пажњом односимо се према људима који имају хомосексуалне склоности, али истовремено се одлучно противимо покушају да се хомосексуалност представи као предмет поноса и пример за подражавање.“(1, 10)

Сада се од нас тражи да се одрекнемо брака и породице, и да природну породицу одбацимо зарад превратничке идеологије политичког хомосексуализма, која ће до темеља уништити последње трагове наше друштвене и народне узајамности, које нема без брачне слоге и среће.

ПАНСЕСУАЛИЗАЦИЈА И ТРИЈУМФ НИШТАВИЛА

У тексту „Породица: одбрана и последњи дани“, објављеном у књизи „Глобално заГЕЈавање“ писао сам: „Познати амерички културолог Мајкл Џоунс, уредник часописа „Ратови у култури“, написао је обимну студију „Libido dominandi / Сек-

суално ослобађање и политичка контрола“; у којој, од појаве Маркиза де Сада до случаја Монике Левински, показује како су претече глобализма и њихови наследници данас користили причу о сексуалном ослобођењу ради разарања породице, последње тврђаве обичног човека пред навалом тоталитарне државе. О томе је писала и Џудит Рисман, с којом је интервјуе објавио и „Печат“. Она је показала да је иза познатог сексолога Кинсија, који је тобож открио да је 10% човечанства хомосексуално, стајала фондација Рокфелера, једног од правих господара луткарског позоришта глобализације. Човек мора да постане сексуална животиња, сведена на најниже нагоне и чулно задовољство. Тек онда ће постати идеални роб либерал-капитализма. Право лице револуције полног понашања је, каже Џоунс, нарцисоидност мастурбације. Социолошки гледано: смрт породице. А Нови светски поредак, по српском мислиоцу Марку С. Марковићу, значи АТОМИЗАЦИЈУ ЧОВЕЧАНСТВА – уплашени, као Павловљев пас условљени, потрошач, номад без порекла и без будућности, пожељни је грађанин потоњег мравињака. Док је у хришћанском учењу породица саможртвена заједница и школа љубави чији је темељ успоставио Бог Љубави (стварајући човека као дружевно биће, разумно, слободно и кадро да воли), за глобалисте породица је, као и суверена држава, као и нација – нешто што треба уништити ради претварања света у тржиште, под сенком бога Мамона. А пут уништења је оно што амерички културолози зову ПАНСЕСУАЛИЗАМ.“(1,93)

Још онда је било јасно свима који су хтели да гледају да се Србији ближи страшни час пљувања по свему Христовом и светосавском. Није се, додуше, знало да ће то бити обављано у сенци Немањиног споменика.

Али, знало се да Велика Звер која ратује против Бога ближи и Београду.

ЧЕМУ СЛУЖИ ПОЛИТИЧКИ ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ?

У истом тексту, писао сам и следеће: „У оквиру пансексуализације постојања човековог јављају се и покрети за права онога што се, у миленијумској европској традицији, сматрало полним девијацијама (скретањима с пута), попут хомосексуализма. Такав какав јесте, претворен у идеологију и убачен у „људска права најновије генерације“, он не само да разграђује традиционалну породицу, него и доприноси још једном од циљева глобалистичке елите – смањењу броја становника зарад достизања „златне милијарде“, која на планети може да живи срећно. Зато се свуда где победи Империја уводе закони који насрћу на породицу, чији је циљ како да озаконе до-недавне девијације, тако и да децу одузму родитељима, који уплашено стоје пред непојмљивим прописима Великог Брата (попут оног да је свако, па и најблаже физичко кажњавање детета злочин због кога ће отац и мајка у затвор, а дете на усвајање, право у руке непознатих људи). Сви очеви треба да буду сумњиви као потенцијални силоватељи својих кћери, а све мајке као њихове саучеснице у злочину. Зато су многи Срби који су живели у развијеним земљама окупираног Запада бежали у домовину: потписник ових редова зна за случај човека чију су малу кћи у школи саслушавали социјални радници зато што је виђена како шета са оцем који ју је загрлио. Било је то у Канади, и цела породица је, у ужасу, добегла у сиромашну Србију јер следећи корак би био – отац на суду због „сексуалног узнемиравања“ детета, а дете – ко зна где.“(1,94)

Ако се безакоње уместо закона усвоји, Срби са Запада неће имати где да беже. Србија ће бити исто што и обезбожени и рашчовечени Запад.

И ето: моје мрачне прогнозе се остварују пред нашим очима. Наравно да због тога нисам срећан. Штавише!

КАКО САМ СЕ ОБРЕО НА СУДУ

После година борбе за породичне вредности коју сам провео, као и сви српски родољуби, у тешким условима медијске блокаде, НВО „Да се зна“ (ударна песница политичког хомосексуализма у нас, саздана по начелу: „Хоминтерна командује, а Гејстапо бије“ са циљем да, судским прогонима, застраши све критичаре сопствене идеолошке основе) бацила ме је пред Виши суд у Београду, тражећи да се одрекнем својих текстова и престанем да пишем о Либерално Глобалистичким Бојовницима Тоталитаризма – јер они су управо то, и зато им је скраћеница ЛГБТ.

Веровали су да ће ме ућуткати. Али, слава Господу, нису, и, уздам се у Бога Правде Кома пева српска химна, ни неће. До сада сам, поводом њихових напада на моју слободу вероисповести и мишљења, објавио три књиге: „Да се зна/ Повеник за заштиту равноправности против слободе мишљења и изражавања“, „Грађанин непокорни“ и „Шта се згоди кад се џендер роди/ Политички хомосексуализам као нови бољшевизам“. Све три су доступне и на Интернету. Ту је и четврти наслов – „Дугине доје вам нећемо дати/ Одговор Либерално Глобалистичким Бојовницима Тоталитаризма“. Мислим да се из ових књига види не само то о чему је реч, него и оно о чему се ради – јер, ради нам се о глави. Хоће да нам одсеку српске заветне главе и да на наше вратове натакаре огавне тикве из Ноћи вештица. Али, то им неће поћи за руком.

ДА СЕ ПРОБУДИМО, МАКАР И НА СУДУ: ЈОШ ЈЕДНО РОЧИШТЕ НА ПУТУ КА СЛОБОДИ

ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА ЈЕ РЕКАО

Данас, 17. маја, наставак је процеса НВО „Да се зна“ против Владимира Димитријевића, туженог због „дискриминације“ почињене текстом „У одбрану природне породице“. То се дешава пред Вишим судом у Београду, баш у тренуцима кад се у Србији води одлучна борба против цендероманије, која би требало да буде законски усвојена.

То се дешава са мном јер сам у „инкриминисаном“ тексту исказао један хришћански и уставобранитељски став. Став који се управо ових дана потврђује.

Наиме, Високи савет судства је дао мишљење да Нацрт закона о истополним заједницама није у складу са одредбом члана 62 став 2 Устава Републике Србије који прописује да се брак закључује на основу слободно датог пристанка мушкарца и жене пред државним органом. Указано је и да Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода у члану 12 који се односи на право на склапање брака прописује да мушкарци и жене одговарајућег узраста имају право да ступају у брак и засивају породицу у складу са унутрашњим законима који уређују вршење овог права. (Из текста Николе Врзића, Печат 664, 2021, стр 6-7).

Све је то, уставобранитељски, јасно.

Зато сам, пре три године, и писао текст који је „изведен на суд“.

ЈЕДАН ИСКАЗ ИЗ 2017. ГОДИНЕ

Али, очито је да они који руше нашу будућност имају намере подмукле и разорилачке. Знају они шта пише у Уставу Србије, али их се не тиче. Они хоће да продру у школе, о

чему је професор др Александар Липковски, бивши челник Националног просветног савета говорио још 2017. године: „Новогвор је карактеристичан за просветне реформаторе: «компетенције», «образовни стандарди», «животни стилови», «родна равноправност». Последњи термин настао је злоупотребом појма граматичког рода у сфери у којој се иначе не користи, у биологији. Код неупућених, термин «родна равноправност» може да изазове забуну са термином «равноправност полова», међутим иза њега се крије много дубљи и мрачнији садржај. Увођењем социолошког појма «gender» и његовим преводом као «род» на мала врата се уводи прича о малом броју људских јединки које, игром природе и друштва, немају израђен уобичајени, већински тип сексуалног понашања између полова. Нико нормалан, наравно, не може имати ништа против ових људи, као што нема ништа против других неприлагођених или болесних, али апсолутно је контрапродуктивно уводити ову причу у школе.

А шта ради наше Министарство просвете? После велике узбуне у јавности око образовних пакета, које је припремила извесна НВО са опскурним називом «Инцест траума центар» и који су номинално намењени «превенцији насиља у школама», а у ствари пропагирају хомосексуалне односе, Шарчевић је привидно повукао те текстове. Али, само привидно! Они се и даље користе у школама, а разни активисти држе наставницима семинаре о «родној равноправности» (на пример, www.rodnoobrazovanje.com). То је, чак, и један од приоритета владе Канцеларије за људска и мањинска права! Како читамо у штампи ових дана, чак и најновије измене наставног плана и програма физичког васпитања за пети разред усвојене од стране НПС биће злоупотребљене за увођење извитопереног сексуалног образовања, којим се уместо јачања разних аспеката породичног живота и родитељства, јача индивиду-

ализам и егоизам. Иначе, занимљив је податак да је идеолог «родне» теорије Џон Мани био врло кратко ожењен и није имао деце.“(1)

Сасвим логично, зар не?

ПРОТИВ НАСИЉА? НЕ, ПРОТИ ПОРОДИЦЕ!

У том истом интервјуу, Липковски је нагласио: „Наравно, проблем насиља у Србији, а посебно над децом и међу децом, у школи, последњих година је све већи. То нам је свакако донео социјални модел *Novus ordo seclorum*. У традиционалној Србији било је незамисливо да ученик у школи опсује или, не дај Боже, удари наставника. Борба против насиља у школи, породици, улици па и друштву у целини веома је важна. Али, начин на који се то ради у Министарству просвете заслужује сваку критику. Ангажовање сумњивих и нестручних невладиних организација је за резултат имало скаредне “образовне пакете”. Уместо борбе за здраву породицу, за јачање правих моралних и хришћанских вредности, за доброту, љубав, марљивост, несебично давање и помоћ другима, добили смо страшни порнографски текст који нормалан човек тешко може и да прочита, текст који је, поред тога што пропагира противприродне полне односе и непријатељски се односи према породици, такође подржава најцрњи егоизам и саможивост. Овај текст у правом смислу речи трује неви-не дечје душе и мисли. Невероватно је да се у времену кад у Србији влада «бела куга», када сваке године имамо све мање ђака првака, када девојке и младићи не заснивају породицу до касних тридесетих година свога живота, у таквом времену плача и ридања како га је у Васкршњој посланици назвао Патријарх српски, Министарство просвете подржава публикацију у којој се дословно каже да је «породични дом најопасније место у модерном друштву». Не може се назвати пропу-

стом резултат рада једне институционалне јединице Министарства, тзв. Групе за заштиту од насиља и дискриминације, која у том Министарству ради и прима плату и чије су службенице учествовале у писању «образовних пакета». Оваква страшна грешка захтева много оштрију реакцију него што је то повлачење упутства о њиховој примени и премештање одговарајућих службеница у другу просветну институцију - Завод за унапређивање образовања и васпитања. Резултат оваквог «пропуста» требало је да буде оставка министра.

«Родна равноправност» је нажалост присутна и у Нацрту ЗОСОВ, свуда где се говори о дискриминацији. Било би много боље користити уставну формулацију из члана 21 Устава Републике Србије: «Забрањена је свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета.»⁽¹⁾

И ово је речено пре четири године.

Као, између осталог, просветни радник ја нисам могао да ћутим.

Писао сам, говорио и – нашао се на суду.

Али, не верујем у победу Империје и њених лажи званих политички хомосексуализам над Србијом и српским народом.

НАОПАКОСТИ НЕЋЕ ПОБЕДИТИ

Милош Ковић, у својој књизи „Завети“, јасно показује зашто зло неће победити: „Наше је да чинимо онолико колико је до нас. Да будемо „мудри као змије и безазлени као голубови“. Проучити стварне чињенице и имати их на уму при свакој нашој акцији. Али слушати глас савести и поступати

по њему. Сетите се речи патријарха Павла: „Будимо сарадници Божији, чинећи оно што до нас стоји, и Бог ће помоћи да се избавимо од онога чему се ми не можемо супротставити.“ Суочили смо се са огромном силом. Запад има до сада невиђену моћ убеђивања, која се, пре свега, заснива на медијском монополу на истину и на културној колонизацији скоро целе планете преко масовне, поп културе, Холивуда и сличних оруђа. На нама је да разумемо да смо ми древни народ, који је дочекао и испратио много царстава, нестрпљивих да завладају Балканом и, по могућству, целим светом. Наш вајар Светолик Арсић Басара, рођен на падинама Шар-планине, приповеда како је, као пастир на Косову гледао пролазак нацистичке групе армија Е. Он каже да је тада закључио да толика сила мора бити непобедива, да је то крај историје. Али за само неку годину, Хитлер и његова армада били су прах и пепео. У Берлин су ушли Руси. Потребно је да се и тога присетимо. Боља поука нам не треба. Дакле, најважније је да се то освешћивање одигра у нама. То је оно што је Жарко Видовић називао буђењем морално-историјске, националне свести.“(2,251)

Суђење које је у току, надам се, један је од доприноса буђењу наше националне, али пре свега моралне и духовне свести. А то није безначајно. Напротив!

2021.

УПУТНИЦЕ:

1. <http://www.fbg.org.rs/razaranje-naseg-skolstva-od-gase-knezevica-do-mladena-sarcevica/>

2. Милош Ковић, Завети, Catena Mundi, Београд, 2019.

У ДИСАЊЕ СИ МОЈЕ УПЕВАНА: БРАЧНА ЉУБАВ И ЈЕДНА ПРЕСУДА

ПРВО О ПРЕСУДИ

Пошто је тужилачка страна објавила исход процеса пред Вишим судом у Београду, пред којим сам тужен за дискриминацију, и сам ћу рећи неколико речи. (<https://www.danas.rs/drustvo/odbijena-tuzba-protiv-predsednika-politickog-saveta-dveri/>) Пре свега, по речи Светог Јована Златоуста, слава Богу за све. А затим, хвала свима који су се укључили – од великог броја наших и страних угледних интелектуалаца, који су бранили слободу мишљења и изражавања у земљи Србији, преко честитих новинара и алтернативних медија који су објективно извештавали о процесу, до браће и сестара православних хришћана који су се молили не само за мене, него и за победу правде и истине у доба када се ова држава налази у колонијалном статусу, под влашћу оних који планету претварају у глобални ГУЛАГ.

Хвала свима и од Бога им награда.

Иако је пресуда пред Вишим судом позитивна не само за мене, него, пре свега и изнад свега, за слободу мишљења и исповедања хришћанске вере, у мени нема никаквог тријумфализма. Пре свега, постоји Апелациони суд, пред којим тужитељи могу уложити жалбу, па би се тиме процес наставио. Али, дубљи разлог због кога се не осећам као „тријумфатор“ је сама чињеница да се овакви процеси воде, и да се у Србију уводе закони који су безакоње, и који разарају Богом благословену породицу. Тужна је истина: због наших безакоња, дошли смо у доба у коме је породица на путу нестајања.

Јер, како је рекао Христос, умножило се безакоње и охладнела је љубав многих.

Ако не обновимо породицу, ништа нисмо урадили.

Овај текст је, због тога, о љубави мужа и жене као основи света, а не о пресуди. Љубав мужа и жене је, од Едема, праонова свега у чему постојимо, крећемо се и јесмо у свету који нам је дат као школа за онај други, непролазни свет – сушту светлост.

СЛУЧАЈ ИЗ МОГ ОКРУЖЕЊА

Пре две године, упокојила се супруга мог доброг пријатеља. Волели су се од средње школе. Она је, пет година пре одласка из долине суза у вечност, добила тумор који је веома брзо метастазирао. Лимфни чворови нашли су се на удару, рука јој је отекала – чинило се, крај наступа ускоро. А онда је, са својим мужем, ишла код Светог Нектарија на Егину и код Светог Давида и Јована Руског на Евију, и Господ јој је подарио још пет година живота (лекари су били задивљени). Пет година мирног живота, без болова, са побожном припремом за одлазак, редовним постом, молитвом, исповешћу, причешћивањем Светим Тајнама Христовим. Када је отишла, био је то одлазак православне хришћанке ка Оцу нашем Који је на небесима. Супругу је било тешко, али се, јер је и он човек вере, носио са растанком. И прича ми: нашао је, пре извесног времена, две ствари које су га дубоко гануле, и подсетиле га да, како рече митрополит Антоније Блум, рећи неком да га волиш значи рећи му да никада неће умрети. Наиме, у оставштини своје супруге нашао је папирић са записаним гресима (када се последњи пут исповедала), али и две карте за неку приредбу на коју су ишли кад су, у средњој школи, били момак и девојка; ово прво је сведочило са каквом је озбиљношћу схватала истину своје вере, а ово друго колико га је волела.

СЛУЧАЈ ИЗ БАНАТА

Прича ми једна честита и побожна душа о случају брачног пара из малог места у Банату. Недавно се, после дуге борбе са тумором, упокојила њена познаница, која је са својим брачним другом била од седмог разреда основне школе. Пред упокојење, пала је у кому због сепсе, и није се будила. Изгледало је да и неће. Ипак, када ју је једна побожна докторка помазала светим уљем, она се освестила, и муж је похитао да је види. Питала га је, прво, да ли је платио кућне рачуне (наши честити људи, да ником дужни не остану), а затим га замолила да је изведе из болнице. Потресен, одговорио јој је да то не може да учини док му лекари не одобре. Она, тада, изјављује да га је волела целог живота, и да га и сада воли. Он, са сузом у оку, каже то исто – волео ју је и волеће је. Јер, за љубав нема границе; граница, наравно, за хришћанина није ни смрт. Јер је љубав, каже Писмо, јача од смрти. И тако су се растали.

Да се, кад прође још мало времена датог оним који остаје на земљи, више никада не растану.

БРАЧНА ЉУБАВ

Велика је тајна брачне љубави у хришћанској вери. Брак је икона односа Христа и Цркве: као што је љубав Христова распела Себе за Цркву Невесту, и као што Невеста Црква поштује свога Жениха Христа, тако је муж дужан да се распиње за своју вољену, а она да у њему види христоликост супружанске жртвености. Где је тако, ту нема никакве „цендер равноправности“: трудиш се да дајеш више него што добијаш, а осећаш да увек добијаш више него што дајеш. Али, никад не заборавити: како рече Егзипери, они који се воле не гледају једно у друго, него заједно гледају у истом правцу. А то је ОНОСТРАНСТВО.

Величанственост брачне љубави је тако дубока да је може опевати само надахнута песма. Оно младалачко, бурно и чулно, што прође као пламен, када, у браку, сазри у светлост, даје се само песничкој речи. И зато овај текст, који стављам на олтар Христа, благословитеља свадбе у Кани Галилејској, завршавам једном од најлепших песама српског језика, стиховима Ивана В. Лалића, посвећеним његовој супрузи после благословених деценија брачног живота. Тежећи идеалу исказаном у овој песми, и борећи се за обнову породичних вредности не споља, не идеолошки, не тријумфалистички, него из дубина наших душа жељних љубави, можемо се надати будућности. У супротном, она нестаје са нашег обзора, и наступа тама у којој се ништа, али баш ништа, неће видети.

Нека, ипак, буде светлост.

Да свако од нас може својој супрузи да каже, као Лалић: „У дисање си моје упевана“.

Иван В. Лалић – STRAMBOTTI

1

Кад ноћу дишеш, ја у полутами
Осећам како тишина светлуца,
Док слушам како поред узглавља ми
На слепом оку твоје било куца;
И тек у зору капке такне сан ми,
Кад твој се тањи од близине сунца:
Већ годинама у синкопи снимо,
А наша љубав стари као вино.

2

Ја уснем поред тебе тек кад зора
Запара ноктом дно неба кроз гране —
Па знам кад сањаш, знам и какав сан је,
Да ли паслика врта или мора.

И тако читам ноћно путовање
 На лицу вољеноме, још без бора:
 Да путовање сведе ујутро се
 У траг на јастуку и мирис косе.

3

Када те питам шта си снила ноћас,
 Кажеш да не знаш, или се насмешиш;
 Да л збила снито заборавиш очас,
 Ил загонетку не желиш да решиш?
 Можда је била пустош и хладноћа,
 Па заборавом намерним се тешиш:
 Да ми је да ти место песме ове
 Напишем читак синопсис за снове!

4

Већ годинама знам да нестајемо
 Заједно: тако писах још у дане
 Кад време беше вал са сланом пеном
 Младости, светлом страшћу усијане;
 Сада све више знам да нестаћемо
 Као два позна плода с исте гране,
 Које заједно стресе крајем дана
 Одлучна, блага рука баштована.

5

Да ли осећаш ово убрзање:
 То простори се сабиру у нама
 Ко мед у саће; даљине се тање
 Као фолија: иза ње је тама
 И врв од звезда незнатних, постање
 Несагледаног, црно усијање —
 А с ове стране стањене фолије
 Позно пролеће. И магнолије.

6

У дисање си моје упевана
 Ко молитва у обред. Тобом дишем.
 У рукопису мом си уписана
 Између сваког слова које пишем.
 Изузми себе из било ког дана,
 И ја ћу бити извесности лишен —
 А то су дани које и не бројим,
 Јер не знам да ли у њима постојим.

7

Једном, кад дуго била си на путу
 По неком поднебљу што није твоје,
 А нисам знао правац ни маршруту,
 Ни шта ти на том путу писано је,
 Када по дан би стао у минуто,
 Кад морао сам да волим за двоје,
 Увежбао сам врховну вештину:
 Стрпљење. Неки у тој вежди гину.

8

Линије света видљивог и иног
 Светлуцају ми у твојој аури;
 У свету изван тебе ја сам инок
 У испосници, лептир у чаури.
 У једначини света ми смо бином:
 То није реко Петрарка Лаури,
 Но матрица је иста. Исти покрет.
 Говор душе с душом, како рече Сократ.

9

Ми смо две жиже у једној елипси
 Што непознатом телу је путања;
 Је ли то звезда? Ил светлост што мисли
 Своју тежину током путовања?

Ми смо две жиге у једној елипси
Зближене тачном мером одстојања
Које у свему одговара црти
Што спаја жиге љубави и смрти.

10

Кад ноћу дишеш поред узглавља ми
Ја слушам спори покрет зодијака
Над равним кровом, гласове у тами
Што боји простор између два знака;
Најближи свету онда кад смо сами,
Кад душа света шапуће из мрака,
Учимо мудрост дружења с тишином —
И љубав наша стари као вино.

(25—27. V 1989)

ТУЖИ – РУЖИ, ИМПЕРИЈИ СЛУЖИ: СЛУЧАЈ ЈУГОСЛАВА КИПРИЈАНОВИЋА

В ЧЈОМ ДЈЕЛА

Јуришници глобалистичких центара моћи (видети, на њиховом сајту, ко их подржава, па ће све бити јасно) из агресивно тужибапског удружења политичких хомосексуалаца „Да се зна“ наставили су са својом тужибапском кампањом, овога пута против активисте Светског конгреса породица, Југослава Кипријановића.(1) Тужили су га и ружили својој симпатизерки и „борки“ против права на слободу мишљења, Поверенику за заштиту равноправности Бранкици Јанковић – опет за дискриминацију, говор мржње, нетолеранцију, одбијање да им се поклони, итд.

Тужи-ружи јуришници чак ни не знају (или се праве да не знају) да Кипријановић, иако се никад није одрекао својих породично – политичких убеђења, није „високи функционер

Двери“, мада јесте, и даље, на првој линији одбране породичних вредности у Србији. Они морају да помену „Двери“ зато што је то покрет који се отворено супротставља њиховој глобалистичко – тоталитарној идеологији и који „дасезнаовци“ желе да уклоне са политичке сцене. Али, ништа мање, они желе да ућуткају сваког ко не признаје њихово „право на брак“ и захтев за редефиницију породице. А Југослав Кипријановић је један од оних којима би, у име свих глобалистичких квислинга Србије, да запуше уста.

Тако ће се Кипријановић наћи на путу „топлог зеца“ у постмодерној верзији „постистине“ – прво те Повереник Јанковић (у кога нико, осим „Да се зна“ и сличних, не може имати демократско – дијалошког поверења) прогласи за „дискриминатора“, па те „Да се зна“ баци на суд, где те месе и развлаче годинама, како се десило и потписнику ових редова, чији прогон траје од 2018.

Али, да са личног одмах пређемо на начелни план, и да, по ко зна који пут, покажемо шта је циљ и смисао нових тужби, оптужби и притужби младих и полетних квислинга у служби Џоука Бајдена (Joke Biden) и антихришћанско – кловновског Брисела.

ПОСТМОДЕРНИЗАЦИЈА СЕКСУАЛНОСТИ: НОВИ КОМУНИСТИ НА ДЕЛУ

Познати француски мислилац, Паскал Брикнер, у књизи „Парадокс љубави“, указује на то докле се стигло у „постмодернизацији“ сексуалности.

Тако је „антимаскулиниста“ Кон Бендит 1998, тридесет година после „шесетосмашких“ раних радова у име Маркса и Енгелса, објавио манифест у коме истиче да је мушки полни уд превише агресиван, и да више не треба да служи за пе-

нетрацију. Сексуални однос се мора обављати само нежним додирима и другим начинима „стимулације партнера“.

Феминисткиње су, већ одавно, почеле да захтевају да мушкарци више не уринирају у стојећем ставу, него да седе на клозетској шољи као жене – да не би били агресивно самоуверени.

Постмодерна тражи да се више не говори „Волим те”, јер ово „те” указује на поседовање и доминацију, који репродукују „буржујску породицу“.

Године 2007, шведске феминисткиње су захтевале да пливају без горњег дела купаћег костима на свим базенима и плажама – јер ни мушкарци не носе грудњаке кад пливају. Треба, налаже постмодерна, избацити појмове какви су „љубав на први поглед” и „медени месец”, пошто су они остаци експлоататорског мушког романтизма. Више се не може веровати у стандардне сексуалне улоге, нити се сме бити посесиван, искључив, љубоморан, веран – дошло је време да се прескоче све границе пола и да се све сексуалне оријентације испробају, да бисмо „стекли нове енергије“. Сексуални однос се своди на безбедност пластике, тзв. „кондомизацију”, а порнографија треба да иде до краја. Мада ни Хитлер није учинио толико да секс претвори у оруђе уништења колико је то учинила порнографија, ипак нас порнографско „ослобађа“, веле постмодернисти.

А агресивни политички хомосексуализам, који, као и бољшевизам, пориче истинску науку у име идеологије, јуришни је одред рата против човекове полне самоистоветности.

ПРАВА НАУКА СВЕДОЧИ

Немачка научница Габријела Куби, у својој студији о сексуалној револуцији, указује на чињеницу да „постмодер-

нистички” однос према полном животу има страшне последице по људе и њихово духовно и телесно здравље. Рецимо, пропаганда хомосексуализма као нечег уобичајеног може да доведе до трагичних исхода. Тако пропагандна лаж о „урођеној хомосексуалности” највише збуњује људе. Многи стану на овај пут, а да не знају шта чине – нарочито кад су у питању млади.

А наука јасно сведочи шта је у питању. Тако је студија Рамафедија, објављена 1991. године у часопису „Педијатрија”, показала да код хомосексуалне и бисексуалне омладине постоје велики фактори ризика везаног за самоубиство, које не мора бити последица било каквог друштвеног притиска на такве младе људе. Једно истраживање спроведено у крајње „толерантној” Холандији показало је да се лезбејке више дрогирају од „стандардних” женских особа, а хомосексуалци имају више психичких проблема од хетеросексуалних мушкараца.

Ту је и веома ризични промискуитет, који води тешким полним болестима. Године 1997, једна студија објављена у Аустралији, након испитивања 2583 старијих хомосексуалаца, показала је да је просечан број њихових партнера био 251, а да је само 2,7% њих имало једног партнера у животу. Волкер Бек, секретар групе „Зелених” у немачком парламенту, истакао је, почетком друге деценије 21. века: „Ако се законодавци надају да ће гејеве претворити у „одане брачне партнере”, морају бити и биће разочарани стварношћу геј веза“.

Тако наука.

„УРОЂЕНИЦИ“ ВЕЛИКЕ ЛАЖИ

Лаж је, каже Габријела Куби, и то да човек не може да измени „урођену сексуалну оријентацију“. Јер, она није урођена и није заснована на генетици. Кристијан Спеман, аустриј-

ски психијатар, истакао је: „Да је хомосексуалност урођена, као боја коже, лечење оних који желе да измене сексуалну оријентацију било би неморална терапијска процедура. Ипак, то није случај. Чак и озбиљни представници хомосексуалног покрета више не тврде да је хомосексуалност генетски условљена. Могућност сталне промене сексуалне оријентације до сада је више пута доказана“.

Габријела Куби нам јасно указује на то колико су опасни митови противприродне сексуалности данас. Једноставно, човек заувек губи себе. Она каже: „Модерни и постмодерни човек је себе „ослободио“ од Бога, од природе, од породице, од традиције, „ослободио“ је жене од мужава, децу од родитеља и појединце саме од себе као полних бића, мушкараца и жена. Они су сад наги, без ограничења и без дефинисаности било чиме, осим што се дефинишу на основу својих жеља, жудњи и нагона. Они мисле да су слободни за самоостварење, а не уочавају да су, у својој рањивости, у недостатку било каквих ограничења, злосрећнији него икад: јаки могу да користе слабе за своје циљеве, док је искорењена личност којом манипулишу неспособна да то на време уочи“.

Или, како је својевремено рекао апостол Павле – ко чини грех, роб је греху.

ШТА ОНИ ХОЋЕ?

Политичким хомосексуалцима, квислинзима Империје Џоука Бајдена и кловновског Брисела, није довољна толеранција – живи, и пусти друге да живе. Они хоће да им сви аплаудирају, да их називају херојима људских права, да им певају химне; и, на крају крајева, да им понуде своју децу на усвајање.

Слободан Антонић је одавно рекао шта је у питању: „Они не желе само да буду „остављени на миру“, они желе да, упра-

во као хомосексуалци, буду „прихваћени“, они желе „признатост“ за своју хомосексуалност, „признатост“ да то што раде није ништа лоше, ништа срамно или стидно, већ „нормално“ („варијетет нормалне људске сексуалности“, како каже Зорица Мршевић(...)). Но, ако их на тај начин не „прихватите“ и не „признате“ – дакле, чак и ако сте против закона о содомији, али ипак одбијате да примите „истополне бракове“ или не желите да пристанете на коришћење сликовница у школи у којима се деци приповеда о заљубљеном „принцу и принцу“ или о срећном детињству са „двојицом тата“ – они се љуте, падају у гнев и често постају вербално агресивни према онима који јавно износе таква становишта.“ (2)

Па зашто, зашто, кад су тако мирни и толерантни?

„МАЦАСТИ“ ПРИВАТНО, АГРЕСИВНИ ЈАВНО

Сад се поставља питање – зашто су политички хомосексуалци тако агресивни, а представљају се као „пуфнасто – мацасти“, бенигни „људскоправаши и људскоправашице“?

Антонић пише: „Критичари из редова хришћанских традиционалиста (...) сматрају да многи хомосексуалци, без обзира на сву њихову манифестну самоувереност у „природност“ хомосексуалности, ипак, крајичком своје савести, знају да је њихов начин живота погрешан. Многе од њих узнемирава сопствена савест, која им каже да у њиховом „стилу живота“ има нечег погрешног. Рецимо, проблематична може бити неретка центрираност живота на секс: „Ми смо опседнути сексом“, каже за геј популацију Мајкл Бронски, „сексуалност и еротизам су ванредно моћна снага у животу свих нас, и геј култура то признаје и подржава“ (...). Из тога често следи промискуитетан живот, „опсесивно трагање за новим партнерима и сексом за једну ноћ“ (...), што сведоче и статистички

показатељи о великом броју сексуалних партнера код припадника геј популације (...).“(2)

Сад се боре за „брак“ и „брачну верност“, наравно; али то не мења суштину ствари.

СВЕ ЈЕ ГЕЈ ФРЕНДЛИ, А ОНИ, И ДАЉЕ, УЗНЕМИРЕНИ

Својевремено (1971) је *йремудри* теоретичар Алтман тврдио да је случај „великог броја неуротичних, несрећних, компулсивно промискуитетних хомосексуалаца (...) резултат друштвених притисака и начина како су они те притиске интернализovali, а не резултат хомосексуалности као такве“ (...).“(2)

Али, истиче Антонић, после три деценије су спроведена нова истраживања у „геј френдли“ срединама (Сан Франциско, Амстердам, Аустралија); по Антонићу, та истраживања „показују да се висока промискуитетност у геј заједници, као и чињеница да „гејеви и лезбијке имају већу стопу депресије, анксиозности, као и злоупотребе супстанци (тј. коришћење дроге – С. А) него што је она у општој популацији“ не може објаснити само фактором „друштвеног притиска“ (...), већ из извесним интринстичним психолошким стањем.““(2)

Па шта је у питању?

Зар није спроведена револуција?

Зар немају премијерку на челу Владе Србије?

Зар им министар/ ка Чомић/ ка није све обећао/ ла (изабрати наставак у складу са „теоријом рода“)?

Откуд „немир у свемиру“?

СУОЧЕН СА СОБОМ

Антонић каже да „такав начин живота, који добија облик „опсесија и принудних радњи“ (obsessions and compulsions),

може произаћи из доживљаја сопственог тела, како је уочавано и у нашој, нешто старијој психијатријско-социолошкој литератури (пре доба „политичке коректности“), као „аутентично постојећег само у хомосексуалној ситуацији“ (...). Проблем настаје када потенцијални хомосексуалац неуротично тематизује своје полно опредељење, исцрпљујући се у бескрајном трагању за, како Себин каже, неухватљивом мушкошћу, тачније, од оног тренутка када његова сексуална активност постаје, како би рекао Франкл, хиперинтендирана. Његова мушкост у свом егзистенцијалном дуплицитету (као биолошки оквир и као недостижна вредност) потврђује се на на вишеструко болан начин само у хомосексуалним ситуацијама, а да би проблем био још апсурднији, у основи поништава његов самодоживљај као мушкарца“, цитира Антонић нашег стручњака Опалића.(2)

Значи, није у питању само друштвена ситуација.

Има ту и нечег дубљег.

Оног из Дучићеве песме „Јабланови“; сви понекад, као Дучић у тој песми, стрепимо од сопствене сенке. Сви. И хетеросексуалци и хомосексуалци. Савест је озбиљна појава. Крајње озбиљна.

РАД САВЕСТИ

Савест је, каже учење Цркве, глас Божји у човеку. И њен рад није небитан. Антонић истиче: „„Покажи ми срећног хомосексуалца и ја ћу ти показати весео леш“, каже један јунак Марта Кроулија (Mart Crowley) у драми *Boys in the Band* ([1968]...). Осећај да се живи самодеструктивни живот, а што се може именовати и као „скривени рад савести“, узнемиравајуће делује на многог хомосексуалца (...). Неки ће од њих, међутим, то своје узнемиравајуће парче савести почети да мрзи, а онда и да ту мржњу преноси на људе који му – будући да одбијају да „прихвате“ и „признају“ „природност“ њего-

ве (хомо)сексуалности – заправо говоре исто што и његова савест: „Не, то *ѿвоје* није слобода, то није срећа, ти си роб својих сопствених опсесија и компулсија, оне ти разарају живот. И баш зато што си роб, ти си несрећан. Мораш нешто да предузмеш да би се ослободио“. Та, дакле, моја савест која ме копка и тај „узнемирујући други“ који ми говори заправо исто што и савест, постају сада предмет мога гнева, моје страшне мржње, моје борбе, па ја против својих „непријатеља“ почињем да улажем исту ону унутрашњу страст која, у основи, и производи цео мој садашњи хабитус, целу моју садашњу и будућу несрећу (...).“

Озбиљна мука је савест. За сваког од нас, потомака палог Адама, који се спасавамо само у Христу.

В ТЈОМ ДЈЕЛА

И тако дођосмо до краја приче. Југослав Кипријановић се нашао на суду, али савест (свачија – и твоја и моја и њихова) наставља да ради. А суд савести је неумитан, непоткупљив, неуморан. Савест је саборна свест човечанства онаквог каквим га је Бог саздао, а друштво није успело да га таквим сачува. Свако друштво се мења: диже се и пада, освештава се и тоне у греху, а савест, мирно, сталожено, свагда указује на добро и зло. И не вреде ту паре Империје и весела (на енглеском) дружина истомишељеника.

Јер, како рече Виктор Иго у својој песми „Савест“, „око беше и у гробу и гледаше на Каина“.

А Кипријановић чека. Да одговори и понесе одговорност. У име своје (и наше) хришћанске и људске савести.

УПУТНИЦЕ:

1. <http://blog.dasezna.lgbt/2021/02/25/podneta-prituzba-protiv-jos-jednog-funkcionera-dveri/>
2. <https://www.scribd.com/document/459518858/Slobodan-Antonic-Moć-i-seksualnost>

УКРАЈИНА И РАТ ЗА ВРЕДНОСТИ

Удружење „Да се зна“ поднело је 2018. притужбу Поверенику за заштиту равноправности против текста Владимира Димитријевића „У одбрану природне породице“, објављеног на његовом блогу, у којем је, кажу представници овог удружења политичких хомосексуалаца, „изнет низ ненаучних тврдњи, увреда и дискриминаторних изјава о ЛГБТ заједници у Србији, попут оне да „хомосексуалне везе нису искрено емотивне, него пожудне, ситносопственичке, хедонистичке и потрошачке“.

Повереник за заштиту равноправности је донео Мишљење да је Димитријевић спорним текстом повредио члан 12. Закона о забрани дискриминације и препоручио му да упути јавно извињење ЛГБТ заједници. Димитријевић је, са два текста, образложено одбио да се повинује гушењу слободе мишљења и изражавања, а Удружење „Да се зна!“ је поднело тужбу Вишем суду у Београду, ради заштите од дискриминације.

Виши суд у Београду одбио је тужбене захтеве и нашао да нема основа за утврђивање дискриминаторног поступања Димитријевића. То је сасвим логично, јер Димитријевић није могао да почини било какву дискриминацију, како о томе пише Слободан Антонић, сведок у процесу: „Оптужба за дискриминацију била је бесмислена. Како је својим написом Димитријевић могао некога да дискриминише? Он није на државној функцији да би могао било коме да ускрати право које му припада – што је *реално* значење те речи. Није прекршио право неке конкретне особе да склопи брак с другом особом истог пола – та забоба, он није матичар. Он није агитовао да се прекрши ниједан закон, позивајући, на пример, матичаре да одбију да венчају мушкарца с мушкарцем – јер

такво право ни не постоји. Само је изнео свој *вредносни суд*, без позивања на насиље или на било какву противзакониту радњу. Свеједно, оптужен је да његов текст ипак представља „дискриминацију“ ЛГБТ особа (?!).“

Судија је, после озбиљне анализе, одбацио тужбу. Јер, како каже Антонић: „Сведок тужбе је потврдио да Димитријевићев текст није био узрочник некакве одређене и познате дискриминације или насиља, већ да се све своди на сумњичење да је такво мишљење *ипоцијенцијално ојасно*. По процени тужитељске стране, Димитријевићево становиште *може* да доведе до дискриминације или насиља, али – на терену фактицитета, не постоје докази за то, постоји само *сумња у могућности*. Наравно да то не може бити довољно за осуду.“

Ипак, Удружење „Да се зна!“ поднело је жалбу Апелационом суду, који је укинуо пресуду Вишег суда и вратио предмет на поновно суђење.

Апелациони суд је устврдио да првостепени суд није потпуно утврдио чињенично стање тиме што није ни улазио у дискриминаторне наводе Димитријевића, већ се само бавио дометом његовог текста на публику, при чему су, наводно, битно повређене одредбе парничног поступка.

Тако је, већ четврту годину, настављено злостављање угледног српског јавног делатника, који се, чим је Апелациони суд донео пресуду, огласио као „туженик овдашњи“: „Године 2022, 25. фебруара, шеф спољне обавештајне службе Њеног Величанства краљице Елизабете Друге, познате као MI 6, Ричард Мур, објавио је на твитеру: „Уз трагедију и разарање које се тако болно открива на Украјини, треба да се сетимо вредности тешко задобијених слобода, које нас разликују од Путина, ништа мање него LGBT+ права.“ (*With the tragedy and destruction unfolding so distressingly in Ukraine, we should*

remember the values and hard won freedoms that distinguish us from Putin, none more than LGBT+ rights.).

Ако тако каже овај угледни господин у служби Њеног Величанства, шта да додају србијански борци за иста таква права, осим да, скупа с њим, запевају: „Ко друкчије каже, тај клевете и лаже, и нашу ће осетит` пест“?

Зато сам (баш од дотичних турбо - бораца за права која најдубље поштује и господин Мур) тужен за деликт мишљења, и зато мој процес траје и траје. Како је то већ записано, а на основу увида грађанина Јозефа К: „Докле год је поглед допирао, сви су имали исте значке“.

Немојмо се, зато, заваравати – рат Русије и Запада који се збива у Украјини није само рат за прераспodelу светске моћи и ресурса. У најдубљем смислу речи, то је рат за будућност човечанства, које не може бити без темељних вредносних оријентира. Политички хомосексуализам, на чијем се удару нашао и Димитријевић, једна је од ударних песница Запада у сламању традиционалних друштава што одбијају да се повинују нихилистичкој Империји, за коју су мртви и Бог (како рече Ниче) и човек (како рече Фуко). Ако Русија у том рату победи, има наде за свет; ако Русија у том рату изгуби, наступи орвеловска будућност, „чизма на људском лицу – заувек“.

Српска химна, која пева Богу правде, објашњава нам коме се треба обратити за помоћ у овом, између осталог и вредносно – метафизичком, рату. А на нама је да се не одрекнемо вредности наших светих предака, који су знали да је земаљско царство привремено, а небеско увек и довека.

ЗОРАН ЧВОРОВИЋ

ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

ОВО ЈЕ БОРБА ЗА НАШУ ДЕЦУ: ГЛАС СРПСКЕ ЦРКВЕ У ОДБРАНУ ПОРОДИЧНИХ ВРЕДНОСТИ

РЕЧ ПАТРИЈАРХА ПОРФИРИЈА

Патријарх српски Порфирије је на научном скупу под називом „Српски идентитет, српски језик и Закон о родној равноправности”, организованом поводом почетка примене одредби Закона о родној равноправности о „родно осетљивом језику“, која је предвиђена за 2024. годину, оценио да овај закон има потенцијал да појединца, људску личност, дели изнутра „диктирајући, под претњом санкцијама, људима потпуно несвојствен начин мишљења и општења које произилази из таквог мишљења”.(1)

Патријарх српски је нагласио: „Српска култура није подељена и слободно се развија, али да не треба и не сме, као начин живота, да цепа друштво, да прави неспоразуме у друштву, тако да појединац изгуби оријентир у простору и времену. Оцена је многих да Закон о родној равноправности баш то чини, на потпуно вештачки, неприродан начин, дијаметрално супротан историјском искуству начина живота, па и савременим стремљењима нашег друштва”.(1)

Удар на младе је очевидан, рекао је патријарх – њима покушавају да исперу мозак, да их претворе у нешто друго од онога што јесу.

ОГЛАШАВАЊЕ БУГАРСКЕ ЦРКВЕ

Ставови патријарха Порфирија су ставови Светог Предања Цркве од Истока. Да занемаримо Русију, која је, у очима НАТО Запада, легло „православног фундаментализма“ и, по речима Карла Билта, опаснија од исламског фундаментализма, јер брани православно хришћанство као основу друштва. Можемо да погледамо у суседну Бугарску, у којој су епископи дигли глас против Истамбулске конвенције и њених наметања цендер идеологије, за коју је природни пол небитан, док су битне цендер улоге.

Својевремено је Свети Синод Бугарске Православне Цркве, заснивајући свој став на библијској истини: „И створи Бог човека по образу Својему, по образу Божијем створи га; мушко и женско створи их“ (Пост. 1, 27)“, а борећи се против сваке врсте полне дискриминације и насиља над женама, изјавио да је „против увођења, кроз Истамбулску конвенцију, појмова неспојивих са бугарским друштвеним поретком, који је непознат у нашем правном систему, као и против уношења идеја, које су неспојиве са вером Свете Православне Цркве.“(2)

Поделе у друштву су опасне, истакли су бугарски епископи, а парламент је дужан да слуша глас народа, а не туђе гласове, јер закон који би наметао цендеризам био би заснован на теоријама „које су плод социјалног инжењеринга и које затиру саму основу друштва – човека, његову веру, породицу и моралне вредности“.(2)

Бугарски епископи су рекли да „у аутентичном тексту конвенције, термин „род“ категорично је раздвојен од концепта „пола“ као нови и различити појам непознат у бугарском правном поретку. Сама по себи, ова чињеница је довољ-

на за неслагање [са конвенцијом]. Пол се може одредити само биолошки, јер су мушкарац и жена од Бога створени.“ Због тога „БПЦ не прихвата легализацију категорија као што су „род“, „родни идентитет“, пол као „социјално конструисана улога“, „свест о половима“, „не-стереотипне родне улоге“ и тако даље.“(2)

Стварност пола треба разорити на Прокрустовој постељи џендер митологије, зар не?

ЗАМКЕ ЏЕНДЕР ЗАКОНОДАВСТВА

Бугарски епископи су указали на замке Истамбулске конвенције:“Из члана 53. „Појашњење“ у Конвенцији јасно стоји како група људи која је укључена у сферу заштите: „Одређене групе појединаца могу такође да трпе дискриминацију на основу њиховог родног идентитета, који, једноставно речено, значи да социјални пол са којима су они сами себе идентификовали, а не у складу са биолошким полом који се јединки приписује при рођењу. Она обухвата следеће категорије појединаца, као што су трансродни и транссексуалци, трансвестити и друге групе људи које не одговарају ономе што је друштво установило као припадност категоријама „мушко“ и „женско“.“(2)

Епископи су обратили пажњу и на наметање џендеризма кроз школски систем, рекавши:“Забринути смо због садржине члана 14. конвенције, по ком државе – потписнице конвенције имају обавезу да предузму мере за укључивање у наставни план „материјала са таквим питањима као што је једнакост међу женама и мушкарцима, нестереотипних улога полова“, а такође нас је забринуло у члану 12. Конвенци-

је наведено филозофија „промовисања промене у друштвеним и културним обрасцима понашања мушкараца и жена са циљем да се искорени предрасуде, обичаји, традиција и све остале праксе које су засноване на идеји инфериорности жена или на стереотипним улогама мушкараца и жена.“(2)

Кад се преведе на свакодневицу, отац више није отац и мајка није света реч. Родитељ број један и родитељ број два уместо породичне постојаности и истине која је освештана од када човек постоји!

ОБРАЋАЊЕ ПОСЛАНИЦИМА

Бугарски архијереји су посланицима парламента поручили: „Уважени народни представници!

Свака је власт од Бога, и у друштву је потребно постићи сагласност што би било на корист бугарском народу и у сагласју са изјавом бугарског председавања Европском унијом: „У јединству је снага“.

Свети Синод не подржава Конвенцију због обавезе да се предузму законодавне и друге мере за увођење концепта и принципа који су противни уобичајеном и природном поретку и исконским моралним вредностима.

У Бугарској постоје домаћи закони који предвиђају заштиту против свих облика насиља уопште, а у том смислу и против насиља у породици.

Водећи се горе наведеним и бринући о будућности нашег народа као његови духовни архијереји, позивамо Народну скупштину да саслуша глас народа и не ратификује Истамбулску конвенцију, кроз коју се уводе схватања која су у потпуној супротности с нашом православном вером, националном традицијом и правним системом.

Света очински дужност Синода Бугарске православне цркве – Бугарске Патријаршије – је да подсети народ Божјим речима из Библије: „Тешко онима који зову зло добром, а добро – злим, ко сматра таму за светлост и светлост за таму, горко слатким, а слатко – горким“ (Исаија 5,20).“ (2)

Писмо посланицима су потписали патријарх бугарски Неофит и архијереји, а објављено је почетком фебруара 2018. године.

СУШТИНА ЈЕ У ОДБРАНИ ДЕЦЕ

Наша борба је, у суштини, борба за децу и детињство – то никад не смемо заборавити.

Архимандрит Грузијске Цркве Рафаил (Карелин) упозорио је да свим силама морамо бранити децу и детињство: “Емоционални свет детета је дубљи и богатији од света одраслог. Све што окружује дете оно доживљава непосредно и чак у играма оно не губи ову непосредност. Иако је људска чистота условна, дете с још непробуђеним страстима гледа на свет другим очима и види оно што ми не видимо. Сликвито говорећи, оно ће на небу видети звезде које су већ недоступне нашем виду. Дете може да доживљава дубље, да воли искреније, да се дружи оданије. Кад је човеку врло тешко он се нехотице сећа детињства – светлог освита на хоризонту свог живота које су касније заклонили облаци и које је покрила тама. Сама простота детета коју смо изгубили јесте извор његове среће, а незаштићеност детета највећа снага.

Детињство је бисер људског живота. Данас неки овај бисер желе да узму, баце у блато и погазе онако као што су још недавно рушитељи храмова с неком демонском злурадошћу скрнавили светињу као што у црној магији постоји ритуал

ломљења крста ради призивања сатане. Данас детињство неки желе да оскрнавe као богоборци светињу и желе да увуку децу у мочвару разврата, да насилно убризгају отров у њихову крв. У сатанистичким ритуалима кулминациони момент је представљало убиство детета и његово приношење на жртву сатани. Данас неки желе да убију душу наше деце, не да убију ножем већ духовним отровом, желе да утопе душу детета у живом блату разврата како би га ова прљавштина изјела у потпуности.“

А то је ђавољи циљ.

ШТА СЕ ДЕШАВАЛО У БОЉШЕВИЧКОЈ РУСИЈИ?

Свима је јасно да луциферијанска квазиелита глобализма ратује против човечанства. Отац Рафаил нас зато подсећа да је ово наставак зликовачке комунистичке револуције Лењина и његове банде сатаниста: „Двадесетих година 20. века после револуције у Русији је основано друштво „Доле стид!“, на чијем челу је била терористкиња и револуционарка, тзв. „мадам“ Колонтај. Циљ овог друштва је био да одучи људе од појма и осећања стидљивости као од „остатака буржоаског друштва“. Људима се предлагало да голи шетају улицом, да бирају еротске партнере укључујући и најближи степен сродства, да организују места за колективне „сусрете“. Сама Колонтај је, не стидећи се својих година, демонстрирала примере из програма који је предлагала, али је ово превише одвратно да се о томе пише. У наше време се програм друштва „Доле стид!“ који ипак није било могуће спровести пре неколико деценија, остварује другим методама, разуме се, не

у име борбе с буржоаском идеологијом (као у време Колонтај), већ у име слободе и прогреса.“

Знамо колико је комунизам коштао Русе и Србе. Ми и данас изумиремо јер смо изгубили схватање брака и породице као заједнице љубави и рађања.

Ко не брани децу, није достојан да се зове човеком. Зато је глас патријарха Порфирија, први у хору они који не дозвољавају коначан слом породичних вредности, важан за све нас, данас и овде.

ПОСЛЕДИЦЕ БОРБЕ ПРОТИВ ПОРОДИЦЕ

Сања Вујановић нас обавештава: **“Најгужнија вест са почетка нове 2024. године је та да се у Србији током 2023. године родило „најмање беба од Другог светског рата“, тачније рођено је само 60.813 беба.** Поређења ради, у 2022. години родило се 62.250 беба, што значи да је током прошле године рођено 1.437 беба мање него 2022. године, а што представља пад од 2,3%. У исто време нажалост, дакле у 2023. години, број умрлих у Републици Србији је био 97.098 становника. **То значи да је број умрлих за чак 36.285 већи у односу на број новорођених и да смо само у прошлој години изгубили град величине Трстеника или Врбаса.** Иако се власт хвали мегаломанским пројектима попут „ЕХРО 2027“ или изградњом Националног стадиона, демографске прилике и трендови показују да на том стадиону кроз коју деценију неће имати ко да игра нити да гледа фудбалске утакмице. Ако томе додамо чињеницу да на десетине хиљада углавном младих

људи сваке године напусти Србију, катастрофална демографска слика постаје још гора.“

Изумиремо, огромном брзином, а противпородичне идеологије и даље разарају наш народ.

ГЛАС РАЗУМА, ПРЕ НО ШТО БУДЕ КАСНО: ЗАКЉУЧЦИ ЈЕДНОГ ОКРУ- ГЛОГ СТОЛА

Учесници Научног скупа „[Српски идентитет, српски језик и Закон о родној равноправности](#)“, одржаног 16. јануара 2024. године, изражавају благодарност Његовој Светости Патријарху српском г. Порфирију што нас је заједно с Матицом српском сабрао у Народној библиотеци Србије да још једном с различитих аспеката размотримо одредбе Закона о родној равноправности и донесемо следеће закључке:

1. За српски народ равноправност свих људи, без обзира на пол, расу и вероисповест, темељна је вредност која вековима одређује начин његовог живота и нормирана је Уставом Републике Србије као највишим општим правним актом. Нажалост, већи број правних норми Закона о родној равноправности није усклађен с појмом равноправности по слову и духу Устава Републике Србије. Бројним законским нормама, према званичном ставу Одбора за стандардизацију српског језика, врши се насиље над српским језиком као значајним чиниоцем идентитета српског народа будући да је ова неприродна језичка структура, названа „родно осетљив језик“, Законом уведена као обавезна.

2. Такозвани родно осетљив језик, заснован на „родној“ (цендер) идеологији, у супротности је са стандардним српским језиком и као такав је неприхватљив за Српску Православну Цркву, Матицу српску, Одбор за стандардизацију српског језика и већину грађана Републике Србије. Ниједна

државна власт нема право да законским нормама, противно науци о српском језику, под претњом кажњавања прописује обавезну употребу такозваног родно осетљивог уместо стандардног српског језика и да се, увођењем ове нове врсте вербалног деликта, новчано и затворски кажњавају грађани зато што у сопственој земљи говоре стандардним српским језиком.

3. Сви грађани Републике Србије треба да уважавају божанствено слободу сваког људског бића да самостално уређује начин сопственог живота и право да себе назива онако како жели без обзира на то да ли је такав став усклађен с вредностима и начином живота српског и других народа који овде живе. Међутим, не можемо пристати на то да лични избори појединаца, који су апсолутна мањина, заправо ретки изузеци, постану обавезујући са наметнутим правилима за све грађане, како је то једнострано прописано Законом о родној равноправности. Уставно право на употребу језика не значи право појединаца и група да такозвани родно осетљив језик, заснован на антијезичким правилима, намећу свим грађанима и институцијама, а посебно не у медијима и у образовним установама у Републици Србији.

4. Имајући то у виду, подсећамо носиоце све три гране власти у Србији, али и грађане, да је Закон о родној равноправности неуставан зато што Устав Републике Србије не познаје категорију рода, него (у члану 15) прописује равноправност жена и мушкараца.

5. Појам „рода“ из Закона о родној равноправности нема никакве везе с појмом рода у српском језику, па ни с његовим историјским и до данас очуваним значењима, већ је утемељен на антихришћанским и антицивилизацијским одређењима више од стотину различитих „родова“ (цендера) као друштвених конструката који су већ у употреби у појединим

државама у свету и искључиво је у функцији такозване родне (цендер) идеологије која је једнострано наметнута дискриминаторним и неуставним одредбама поменутог Закона, као и Законом о изменама и допунама Закона о забрани дискриминације од 2021. године.

6. Посебно забрињава намера да се идеолошко насиље над српским језиком и идентитетом спроводи од основних школа до универзитета путем уџбеника и наставних програма. Примена неуставних, дискриминаторних и штетних законских одредаба у погледу начина изражавања и међусобног општења, што значи и мишљења и живота српског народа, имала би трајне и штетне последице. У овом случају је реч о насилно уведеном специфичном виду изражавања, при чему се истовремено под плаштом уклањања такозваних родних стереотипа намеће промена свести и начина живота појединца и друштва у целини, промовишу се идеологија, политика и пракса LGBTQIA+ од вртића, преко основних и средњих школа до универзитета и свакодневног живота свих грађана, што заговорници ове идеје и не крију.

7. Апсурдно је и то што је прописано да се насилно увођење такозваног родно осетљивог језика финансира из републичког буџета, односно од средстава свих грађана Републике Србије, као и од средстава предузећа, привредних друштава и других установа сваког месеца, па је овај Закон дискриминаторан према апсолутној већини грађана Републике Србије. Јавност треба да зна да ће преко десет хиљада повереника, односно комесара пратити примену овог Закона.

8. Повереник за заштиту равноправности користи Закон о забрани дискриминације као средство притисака и претњи према оним научницима и интелектуалцима који се јавно залажу за очување традиционалног брака и породице као заједнице љубави мушкарца, жене и њихове деце. На основу

тога, сви ми, појединци и установе, али и грађани Републике Србије, унапред смо инкриминисани од стране наведеног државног службеника.

9. Законом о родној равноправности грубо се нарушава унутрашња аутономија Српске Православне Цркве, као и уставна одвојеност цркава и верских заједница од државе. Постоји и читав низ других разлога због којих такозвани родно осетљив језик није прихватљив за Српску Православну Цркву, као ни за Матицу српску.

10. За Матицу српску и њено искуство у српској језичкој нормативистици потпуно је неприхватљиво увођење новчаних и затворских казни и разних облика правног насиља у тако нејасном проблематском пољу, у којем нови појам рода има за сада око стотину различитих значења, с могућношћу њиховог даљег умножавања.

11. Предлажемо да Свети Архијерејски Синод Српске Православне Цркве, Матица српска и Одбор за стандардизацију српског језика оснују заједничко тело, састављено од истакнутих научних делатника из различитих области, које ће се интензивно бавити овим важним питањем све док не буде донето решење у корист српског народа и свих грађана Републике Србије. Сви смо у обавези, а посебно држава, да негујемо, чувамо и штитимо српски идентитет, српски језик, ћирилично писмо, српску културу и српско наслеђе како бисмо их могли предати нашим потомцима.

Проф. др Драган Станић, председник Матице српске
Др Срето Танасић, председник Одбора за стандардизацију
српског језика

Проф. др Александар Милановић, председник Савета за
српски језик

Проф. др Милош Ковачевић

Др Јованка Радић, научни саветник

Проф. др Рајна Драгићевић
 Проф. др Исидора Бјелаковић
 Проф. др Виктор Савић
 Др Владан Јовановић, научни саветник
 Др Марина Спасојевић, виши научни сарадник
 Доц. др Катарина Беговић
 Др Миша Ђурковић, научни саветник
 Др Душан Илић, научни сарадник
 Мср Марија Стајић, самостални истраживач
 Мр Момир Радић, адвокат
 Протојереј-ставрофор Велибор Џомић
 Оливера Јовановић, главни и одговорни уредник *Православља*, новина Српске Патријаршије(4)

УПУТНИЦЕ (17. 1. 2024. године)

1. <https://www.politika.rs/scc/clanak/594501/Porfirije-Kultura-ne-sme-da-сера-drustvo-Zakon-o-rodnoj-ravnopravnosti-to-cini>
2. <https://xn--80aaaahbp6awwhfaeihkk0i.xn--c1avg.xn--90a3ac/index.php/ctenie/vera-svetih/1689-sveti-sinod-bpc-protiv-istambulske-konvencije>
3. <https://dveri.rs/saopstenja/sanja-vujanovic-najmanji-broj-rodjenih-be-ba-od-drugog-svetskog-rata-jasan-je-pokazatelj-potpunog-kraha-populacione-politike-aktuelne-vlasti>
4. <https://spc.rs/zakljucci-naucnog-skupa-srpski-identitet-srpski-jezik-i-zakon-o-rodnoj-ravnopravnosti/>